

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI

SECȚIA I PENALĂ

DECIZIA PENALĂ NR.887

Ședința publică de la data de 15 iunie 2017

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE: OVIDIU RICHÎTEANU-NĂSTASE

JUDECĂTOR: CARMEN-VERONICA GĂINĂ

GREFIER: ROXANA-ELENA VLĂSCEANU

Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție este reprezentat prin **procuror Chiș Ioan-Paul**.

Pe rol, se află pronunțarea asupra cauzei penale având ca obiect **apelurile** declarate de **Parchetul de lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, de inculpații M. S., D.D., Federația Română de Fotbal și Liga Profesionistă de Fotbal** împotriva Sentinței penale nr.1461 din data de 13 iunie 2016, pronunțată de Tribunalul București - Secția I Penală în Dosarul nr.9319/3/2014.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 31 mai 2017, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când, Curtea, în temeiul art.391 alin.1 și alin.2 Cod procedură penală, a stabilit pronunțarea la data de 31 mai 2017, iar, ulterior, a amâna pronunțarea pentru data de astăzi, când a decis următoarele:

CURTEA,

Prin sentința penală nr.1461 din data de 13 iunie 2016, pronunțată de Tribunalul București – Secția I Penală în Dosarul nr.9319/3/2014, astfel cum a fost modificată prin încheierea de îndreptare a erorii materiale din data de 12 iulie 2016, instanța de fond a dispus următoarele:

A respins cererile de schimbare a încadrării juridice din infracțiunea prevăzută de art.244 cod penal 1969 în infracțiunea prevăzută de art.9 alin.1 lit.g cu aplicarea art.3 din Legea nr.241/2005 formulată de ..., ...– Legiunea XIII, ..., ... și din dispozițiile art.244 Cod penal 1969 în infracțiunea prevăzută de art.17 lit.d din Legea nr.78/2000 raportat la art.246 Cod penal 1969, art. 248¹ Cod penal 1969, art.258 Cod penal 1969 cu aplicarea art.33 lit.a Cod penal 1969 formulată de către M.A.M., M.G.A., M.L.G., M.I.și P.G..

A admis cererea de schimbare a încadrării juridice din infracțiunea prev. de art.297 cod penal în infracțiunea prev. de art.48 cod penal rap. la art.97 cod penal, în ceea ce privește pe inculpatele Liga Profesionistă de Fotbal și Federația Română de Fotbal, formulate de către Ministerul Public, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție.

A constatat că:

- a. Dispozițiile art.17 lit.d din Legea nr.78/2000 au fost abrogate prin Legea nr. 187/2012.
- b. Art.246 cod penal 1969, art.248¹ cod penal 1969, art.258 cod penal 1969, art. 244 cod penal 1969, art.33 cod penal 1969 au corespondent în disp. art.297 cod penal, art.308 cod penal, art.309 cod penal, art.261 alin.1 cod penal, art.38 cod penal, fiind dispoziții legale mai favorabile inculpaților, conform art.5 cod penal.

I-a condamnat pe inculpații **M. S.**, fiul lui ...și ..., născut la ... în mun. ..., posesor CI seria .. nr... eliberată de ... CNP .. și **D.D.**, fiul lui .. și .., născut la .. în orașul, posesor CI seria .. nr... eliberată de ..., CNP .., după cum urmează:

- În temeiul disp. art.297 cod penal cu aplicarea art.309 cod penal, art.308 cod penal, art.5 cod penal la câte o pedeapsă de câte 2 ani și 4 luni închisoare fiecare și câte 2 ani interzicerea drepturilor prev. de art.66 alin.1 lit. a, b, g și k rap. art.66 pct.2 cod penal, art.67 cod penal.

A făcut aplicarea art.65 cod penal, art.66 alin.1 lit. a, b, g și k cod penal pentru fiecare pedeapsă principală.

- În temeiul disp. art.13 din Legea nr.78/2000 la câte o pedeapsă de câte 2 ani închisoare pentru fiecare inculpat.

- În temeiul disp. art.261 alin.1 cod penal la pedeapsa amenzii penale de câte 80.000 lei pentru fiecare inculpat, în condițiile disp. art.61 pct.2 cod penal rap. la art.61 pct.4 lit.b cod penal (200 zile amendă penală înmulțit cu 400 lei zi/amendă penală).

În temeiul disp. art.38 cod penal rap. la art.39 alin.1 lit.d cod penal, a dispus ca inculpații M. S. și D.D. să execute o pedeapsă de câte 2 ani și 4 luni închisoare sporită cu câte 8 luni închisoare, în final aceștia având de executat fiecare câte o pedeapsă de 3 ani închisoare, fiecare câte 80.000 lei amendă penală, precum și fiecare 2 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 66 alin.11 lit. a, b, g și k cod penal rap. la art.66 pct.2, art.67 cod penal, cu aplicarea art.65 cod penal, art.66 lit.a, b, g și k cod penal, pentru fiecare pedeapsă principală.

În temeiul disp. art.136 cod penal, art.137 pct.2 și pct.4 lit.d cod penal, le-a condamnat pe inculpatele Liga Profesionistă de Fotbal și Federația Română de Fotbal la câte 300.000 lei amendă penală fiecare (300 zile amendă penală înmulțite cu 1000 lei zi/amendă) pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art.48 cod penal rap. art.297 cod penal, cu aplicarea art.309 cod penal și art.5 cod penal.

În temeiul disp. art.136 alin.1 lit.f cod penal le-a obligat pe fiecare inculpată la publicarea hotărârii de condamnare, după rămânerea definitivă, conform disp. art.138 pct.4 cod penal.

În temeiul disp. art.136 cod penal, art.137 pct.2 și pct.4 lit.b cod penal le-a condamnat pe aceleași inculpate persoane juridice la câte 210.000 lei amendă penală, pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 48 cod penal rap. la art.261 cod penal, cu aplic. art.5 cod penal (210 zile amendă penală înmulțite cu 1000 lei zi/amendă).

Conform disp. art.38 cod penal, art.39 alin.1 lit.c cod penal rap. la art.147 alin.1 cod penal, a dispus ca inculpatele să execute pedeapsa amenzii penale de câte 300.000 lei fiecare, la care a adăugat un spor de câte 70.000 lei pentru fiecare, în final având de executat pedeapsa amenzii penale de câte 370.000 lei fiecare și publicarea de fiecare inculpată a hotărârii de condamnare, după rămânerea definitivă, conform disp. art.138 pct.4 cod penal și art.136 alin.1 lit.f cod penal.

Conform disp. art.63 cod penal a atras atenția inculpaților M. S. și D.D. asupra consecințelor ce au ca urmare neexecutarea cu rea-credință a pedepsei amenzii penale, în tot sau în parte.

În temeiul disp. art.91 cod penal a suspendat executarea pedepselor de câte 3 ani închisoare aplicate inculpaților M. S. și D.D., pe durata unor termene de supraveghere de câte 3 ani și 4 luni, calculate în condițiile art.92 cod penal.

Pe durata termenelor de supraveghere, inculpații trebuie să respecte următoarele măsuri de supraveghere, conform disp. art.93 alin.1 cod penal:

a să se prezinte fiecare la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul București, la datele fixate de acesta.

b să primească fiecare, vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa.

c să anunțe fiecare, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile.

d să comunice fiecare, schimbarea locului de muncă.

e.să comunice fiecare, informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor de existență.

Conform dispozițiilor art.93 pct.2 cod penal a impus fiecărui inculpat să nu părăsească teritoriul României fără acordul instanței.

Conform disp. art.93 pct.3 cod penal, pe parcursul termenului de supraveghere, a dispus ca fiecare inculpat să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității, dacă sănătatea îi permite pe o durată de câte 100 zile, în cadrul Arhiepiscopiei București sau Poliția Locală a Sectorului 1 București.

A atras atenția fiecărui inculpat asupra disp. art.93 pct.5 cod penal și asupra disp. art.96 cod penal privind revocarea suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

A menținut măsura sechestrului asigurator dispus prin ordonanța nr. ..din data de 03.04.2012 asupra bunurilor inculpaților S.M., D.D., Liga Profesionistă de Fotbal și Federația Română de Fotbal.

A admis acțiunea civilă formulată de către partea civilă SC SA, prin lichidator judiciar, Agenția

În temeiul disp. art.19 cod proc.pen., art.20 cod proc.pen., art.1357 cod civil i-a obligat pe inculpații S.M., D.D., Liga Profesionistă de Fotbal și Federația Română de Fotbal, în solidar, la plata sumei de 1.098.000.000 lei echivalentul a 258 milioane euro către partea civilă SC SA, prin lichidator judiciar, Agenția, plus dobânda legală de la rămânerea definitivă a hotărârii la achitarea debitului și la 10.527.634 lei, plus dobânda legală de la rămânerea definitivă a hotărârii la achitarea debitului către partea civilă Ministerul Finanțelor Publice – ANAF.

A respins ca inadmisibile acțiunile civile formulate de către Clubul Sportiv Județean Știința „U” Craiova, Asociația Fan Club U Craiova – Legiunea XIII, Asociația ..., FC „Universitatea” Craiova, P.G., M.A.M., M.G.A., M.L.G., M.I.și M.E.E..

A luat act că Primăria Municipiului Craiova a renunțat la solicitarea de constituire ca parte civilă, conform Hotărârii Consiliului Local nr. 447/25.07.2013.

În temeiul disp. art.274 cod proc.pen. a obligat pe fiecare inculpat la câte 5000 lei cheltuieli judiciare statului, în contul IBAN- ..; cod fiscal .. deschis la .. beneficiar Tribunalul București. Onorariile cuvenite apărătorilor din oficiu desemnați pentru fiecare inculpat, în cuantum de câte 500 lei se vor avansa din fondurile Ministerului Justiției.

Cu drept de apel.

Pentru a pronunța această sentință penală, Tribunalul a reținut că prin Rechizitoriul Ministerului Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - nr..din 17.06.2013 au fost trimiși în judecată, în stare de libertate, inculpații: **M. S. și D.D.** pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.17 lit.d din Legea nr.78/2000, rap. la art.246 cod penal 1969, art.248¹ cod penal 1969, art.258 cod penal 1969, art. 244 cod penal 1969 și art.13 din Legea nr.78/2000, toate cu aplic. art.33 cod penal 1969 și inculpatele persoane juridice **FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL** pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.17 lit.d din Legea nr.78/2000, rap. la art.246 cod penal 1969, art.248¹ cod penal 1969, art. 244 cod penal 1969 ambele cu aplic. art.33 lit.a cod penal 1969

În actul de sesizare s-a reținut că la data de 22.08.2011 S.C. ..S.A., prin reprezentanții legali, a formulat plângere penală față de S.M., D.D., G.O., Ș.C., R.M., S.Ș., B.C., C.P., Ț.S.și A.V., pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art.246 din cod penal 1969 și față de S.A., pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art.289 din cod penal 1969

În plângere, s-a arătat faptul că persoanele, mai sus precizate, aveau calitatea de ..ai Comitetului Executiv al Federației Române de Fotbal, care la data de 20.07.2011, în ședința ordinară, au adoptat măsura excluderii provizorii a clubului S.C. ..S.A. din cadrul Federației Române de Fotbal, fără a se fi arătat și motivat în vreun fel, atât în fapt cât și în drept, un aspect oarecare și eventuale încălcări disciplinare, care să justifice măsura excluderii.

S-a mai arătat, prin plângere, că un membru al Federației Române de Fotbal poate fi exclus numai urmare unei încălcări grave a Statutului Federației Române de Fotbal, or, în realitate, excluderea S.C. ..S.A. a fost una abuzivă deoarece nu s-au stabilit punctual faptele care puteau constitui abateri, nu s-a făcut o încadrare în vreo normă legală sau statutară și nu s-au stabilit neechivoc eventualele sancțiuni ce se puteau aplica pentru fiecare dintre faptele presupuse incriminatorii.

S-a apreciat faptul că ..Comitetului Executiv al Federației Române de Fotbal, prin neindicarea punctuală a faptelor de care s-ar fi făcut vinovat clubul de fotbal, a încălcrărilor în drept a acestor fapte și a consecințelor juridice în materia sancțiunilor, au săvârșit infracțiunea de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave, întrucât a fost luată o măsură radicală de excludere, fără să se fi avut în vreun fel stabilită indubitabil o încălcare sau o faptă gravă a S.C.S.A..

Pe de altă parte, s-a mai arătat că măsura excluderii, ilegal luată de Comitetul Executiv al Federației Române de Fotbal, și-a produs efectele de îndată fără a fi fost validate de către Adunarea Generală a Federației Române de Fotbal, ceea ce nu este deloc firesc în cazul luării celei mai grave sancțiuni și totodată situația reprezintă o încălcare gravă a dreptului oricărei persoane de a se apăra și a putea contesta o măsură dispusă.

Plângerea penală a mai suspiciat interes, evident, financiar al membrilor Comitetului Executiv al Federației Române de Fotbal, gândind în scopul stabilirii altui statut al jucătorilor aflați sub contract cu S.C.S.A. în sensul că aceștia sunt liberi de contract.

Prin această modalitate s-a urmărit legitimarea jucătorilor clubului craiovean, la alte echipe din țară și străinătate, de așa natură încât drepturile financiare ale clubului să nu mai fie achitate în nici un fel, iar eventualele sume ce ar fi rezultat din legitimarea jucătorilor S.C.S.A. la alte cluburi să fie însușite în mod nelegal, neevidențiate și neimpozitate.

Această acțiune ilegală a condus la împrejurarea nefirească, ca 39 jucători, crescuți, promovați și aflați sub contract cu S.C.S.A. să devină fără obligații contractuale și să semneze contracte cu alte cluburi, din postura de jucători nou-legitimați, deși măsura excluderii era provizorie. Calitatea de membru al Federației Române de Fotbal se pierde și produce efecte depline numai o dată cu validarea măsurii excluderii de către Adunarea Generală a Federației Române de Fotbal. Până în acel moment, drepturile clubului exclus provizoriu, în ceea ce privește raporturile juridice cu jucătorii nu pot fi schimbate.

S-a mai arătat și faptul că S.C.S.A., prin Decizia nr.26 din 30.06.2011 a obținut licența pentru Liga a II-a pentru sezonul 2011/2012 întrucât a îndeplinit condițiile necesare sub aspectul infrastructurii, administrativ, financiar, juridic și sportiv.

Pe de altă parte, s-a considerat că invocarea unei abateri statutare pentru excluderea provizorie, constând în existența unui litigiu între clubul craiovean și Federația Română de Fotbal, este abuzivă și voit invocată, întrucât clubul are acțiune civilă cu fostul manager al clubului (cu atribuții și de antrenor) P.V. și nicidecum cu Federația Română de Fotbal.

Această atitudine a forului fotbalistic național a fost considerată contrară legii fundamentale, întrucât dreptul unei persoane nu poate fi îngrădit, prin nimic, de a se adresa justiției, iar această dispoziție legală și ca principiu nu poate fi înlăturată ori ignorată de către nimeni.

De altfel, s-a mai menționat, prin plângere, și dispozițiile art.57 pct.2 din Statutul Federației Române de Fotbal în sensul că prezentele dispoziții exclud, pentru toate litigiile decurgând din activitatea sportivă, competența instanțelor judecătorești, cu excepția litigiilor decurgând din interpretarea și executarea contractelor civile sau individuale de muncă, încheiate între jucători și cluburi sau între antrenori și cluburi.

Plângerea penală a apreciat aceea că S.C.S.A. a suferit un prejudiciu de peste 50 milioane Euro, reprezentând drepturile federative ale jucătorilor, făcuți liber de contract, preluați de către alte cluburi.

S.C.S.A. a formulat completări la plângerea penală inițială, la 22.08.2011, 30.08.2011, 02.09.2011, în sensul efectuării urmăririi penale sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de constituire de grup infracțional organizat, abuz în serviciu și complicitate la înșelăciune în formă agravată, pe lângă persoanele menționate în prima plângere penală și față de D.C., B.C., P.V., N.I., N.G., N.I. și S.A..

În rechizitoriul s-a mai susținut că din materialul dosarului rezultă următoarele, ca stare de drept:

În conformitate cu dispozițiile art.2 din Legea nr.69/2000 a educației fizice și sportului, se prevede că statul garantează, recunoaște și stimulează acțiunile organizatorice și de promovare a educației fizice și sportului, fără nicio discriminare, exercitarea acestui drept fiind liberă și voluntară și realizabilă independent sau în cadrul structurilor asociative. Statul recunoaște și garantează persoanei fizice și juridice dreptul la liberă asociere în scopul constituirii structurilor sportive (art.2 alin.6).

Pe baza acestor precepte ale legii menționate mai sus, în art.22 se dispune că structurile sportive sunt asociații de drept privat sau instituții de drept public, constituite sau înființate, după caz, în scopul organizării și administrării unei activități sportive și care au drept obiectiv promovarea uneia sau mai multor discipline sportive, practicarea acestora de către ..lor și participarea la activitățile și competițiile sportive.

Aceste drepturi recunoscute de prezenta lege nu pot fi afectate prin nimic decât în condițiile strict limitative și bine justificate ale legii.

În conformitate cu dispozițiile art.24 din Legea nr.69/2000, structurile sportive recunoscute oficial se pot afilia la asociațiile județene, pe ramuri de sport și la federația sportivă națională corespunzătoare pentru participarea la competițiile oficiale naționale sau internaționale.

Prin prevederile art.31 ale aceleiași legi se dispune aceea că, cluburile sportive profesioniste sunt structuri sportive organizate ca asociații fără scop patrimonial sau societăți comerciale sportive pe acțiuni, care au obținut licența din partea federației sportive naționale, conform statutelor și regulamentelor federațiilor.

Pe de altă parte, cluburilor sportive profesioniste, organizate ca asociații fără scop patrimonial, li se aplică regimul juridic al acestui tip de asociații, iar cluburilor sportive profesioniste, organizate ca societăți sportive comerciale pe acțiuni, li se aplică regimul juridic al societăților comerciale, cu particularitățile din prezenta lege (art.31 alin.3).

Pe cale de consecință, desfășurarea activității acestor organisme sportive se supune în totalitate legilor statului român și actelor lor constitutive (statute, etc.) se fac pe baza legilor statului român.

S-a mai precizat că în conformitate cu prevederile art.35 din Legea nr.69/2000, la nivel național se constituie, prin asocierea cluburilor sportive și asociațiile județene, pe ramuri de sport, federații sportive naționale ca structuri sportive de interes național, care în virtutea legii sunt persoane juridice de drept privat, de utilitate publică, autonome, neguvernamentale, apolitice și fără scop lucrativ.

Totodată, conform art.42 din aceeași lege, pe lângă federațiile sportive, la nivel național, se constituie prin asocierea cluburilor sportive profesioniste pe ramuri de sport și ligi profesioniste care sunt subordonate federațiilor sportive naționale și sunt persoane juridice de drept privat, autonome, neguvernamentale, apolitice și fără scop lucrativ.

Pe cale de consecință, s-a apreciat că oricărei persoane care exercită permanent ori temporar, indiferent cum a fost investită, o însărcinare de orice natură, retribuită sau nu în serviciul federației sportive naționale ori a ligii profesioniste intră sub incidența dispozițiilor art.147 cod penal 1969

Procurorul a mai arătat că federațiile sportive la nivel național devin persoane juridice din momentul înscrierii lor în Registrul Federațiilor aflate la grefa tribunalului în circumscripția căruia federația își are sediul (art.35 și art.36 din OG nr.26/2000).

Potrivit art.23 și art.29 din OG nr.26/2000, hotărârile adunărilor generale (în speță a Federației Naționale de

Fotbal), contrare legii, actului constitutiv sau dispozițiilor cuprinse în statut, pot fi atacate în justiție.

Ca atare, s-a concluzionat că activitatea desfășurată de o federație (în cauză Federația Română de Fotbal) și Liga Profesionistă de Fotbal se raportează la dispozițiile legilor statului român (în primul rând) ale actului constitutiv sau ale statutului, care la rândul lor sunt emise în condițiile legii române.

Pe de altă parte, s-a arătat că în conformitate cu dispozițiile art.5 din Codul Civil de la 1864 și art.11 din noul Cod Civil, nu se poate deroga prin convenții sau acte juridice unilaterale de la legile care interesează ordinea publică.

Activitatea Federației Române de Fotbal și Ligii Profesioniste de Fotbal sunt structuri sportive de interes național și de utilitate publică, conform legii, deci care interesează ordinea publică. Așa fiind, tot ce nu are legătură directă cu activitatea strict sportivă specifică unei ramuri de sport se supune numai legii române sub toate aspectele.

Or, procurorul a apreciat că tot ce decurge din interpretarea și executarea contractelor civile sau individuale de muncă încheiate între jucători și cluburi sau între antrenori și cluburi, ori alte acte juridice, nu pot fi scoase cenzurii instanțelor judecătorești și verificării respectării principiului dreptului la apărare și a principiului proporționalității.

Aceste aspecte exclud posibilitatea soluționării de către alte entități, de genul comisiilor cu atribuții jurisdicționale ale Federației Române de Fotbal, care nu fac parte din sistemul instanțelor de judecată, ce cuprinde judecătoriile, tribunalele, curțile de apel și Înalta Curte de Casație și Justiție și nu se pot substitui acestora.

De altfel, s-a susținut că în acest sens sunt și prevederile art.57 din Statutul Federației Române de Fotbal adoptat de Adunarea Generală a Federației Române de Fotbal din 11.05.2009, în vigoare în anul 2011, care dispune: Litigiile izvorâte din sau în legătură cu activitatea fotbalistică din România în care sunt angrenate cluburi afiliate și oficiali ai acestora, oficiali ai Federației Române de Fotbal/Ligii Profesioniste de Fotbal/Asociațiile Județene de Fotbal/Asociația Municipală de Fotbal București, jucători, agenți de jucători sau agenți de meciuri, urmează a fi soluționate exclusiv de comisiile cu atribuții jurisdicționale ale Federației Române de Fotbal. Prezentele dispoziții exclud, pentru toate litigiile decurgând din activitatea sportivă, competența instanțelor judecătorești, cu excepția litigiilor decurgând din interpretarea și executarea contractelor civile sau individuale de muncă încheiate între jucători și cluburi sau între antrenori și cluburi.

Totodată, Uniunea Asociațiilor Europene de Fotbal (UEFA) prin adresa din 7.10.2011, ca răspuns la solicitarea S.C.S.A. a precizat următoarele: UEFA nu are competența de a lua în considerare cazul amintit, așa cum l-ați descris în fax-ul dvs., întrucât se referă la un litigiu de dimensiune națională și în consecință, această problemă le revine organismelor interne ale FRF. UEFA nu a exercitat nici un fel de presiuni asupra FRF în acest caz, pur și simplu am atras atenția asupra faptului că acest caz ridică o problemă de dimensiune națională care, în consecință este de competența FRF, în baza autonomiei sale de organizare și ținând cont de legislația în vigoare în momentul de față în România.

La data de 17.10.2011, FIFA a comunicat S.C.S.A., la solicitarea clubului, referitor la excluderea sa din FRF, aceea că acest aspect este o problemă internă și se impune consultarea corespondenței pe care UEFA a trimis-o la 7.10.2011

Procurorul a mai invocat că în ceea ce privește aplicabilitatea legii naționale în problemele privind aspectele de organizare a sportului la nivelul unei națiuni, ce nu include activitatea strict sportivă propriu-zisă unei ramuri de sport, la nivel european există o soluție definitivă.

Astfel, Tribunalul Administrativ din Lisabona a dispus anularea hotărârii din 2.11.2006 a Consiliului de Justiție al Federației Portugheze de Fotbal, care a stabilit ca neîntemeiat recursul contra hotărârii din 17.10.2006 a Consiliului de Disciplină a Federației Portugheze de Fotbal, care a sancționat pe reclamant la suspendare sportivă pe o etapă, la Cupa Portugaliei 2006/2007 și Campionatele Naționale de Juniori A și C din 2006-/2007.

S-a avut în vedere aceea că auto-reglementarea FPF și LPFP derivată din natura asociativă a federațiilor se rezumă doar la materiile care constituie chestiuni strict sportive, iar accesul la un tribunal este un drept constituțional, un drept fundamental, deoarece tuturor le este asigurat accesul la dreptate și la tribunale pentru apărarea drepturilor și intereselor legale protejate, acesta fiind un principiu structural al Statului de Drept Democratic și constă în ideea Statului de Drept .

Pe cale de consecință, s-a concluzionat că o normă juridică inferioară, de natura regulamentelor ori statutelor sportive, nu poate face inoperantă o normă juridică imperativă și de ordine publică precum cele de drept constituțional, drept al muncii, drept civil, drept de procedură civilă, etc., situație pe care o exprimă fără nici-o îndoială și art.57 alin.2 teza 2 din Statutul Federației Române de Fotbal, cu excepția litigiilor decurgând din interpretarea și executarea contractelor civile sau individuale de muncă încheiate între jucători și cluburi sau antrenor și cluburi.

Pe de altă parte, s-a concluzionat că nu se pot invoca, în nici un caz, dispoziții statutare ori regulamentare în materie sportivă, față de normele penale ce sunt incidente oricând și oriunde, în cazul în care s-au comis fapte penale cu prilejul desfășurării activităților sportive; spre exemplu fapte de corupție de consum de produse prohibite de lege, etc., cazuri în care pe lângă eventuale sancțiuni în materie sportivă se aplică pe deplin legea penală de tragere la răspundere. Nu se pot invoca dispoziții statutare ca să facă inoperantă aplicarea legii penale, deoarece așa ceva nu poate fi admis.

În fapt, procurorul a reținut că Federația Română de Fotbal are certificat de identitate sportivă (0000670/10.05.2002 și autorizare de funcționare eliberate în condițiile legii, aceasta fiind persoană juridică română, de drept privat și de utilitate publică, fără scop lucrativ, apolitică și neguvernamentală (art.35 din Legea nr.69/2000). Atribuțiile Federației Române de Fotbal sunt prevăzute în art.37 din același act normativ.

Liga Profesionistă de Fotbal este o structură sportivă de fotbal profesionist, subordonată Federației Române de Fotbal, care funcționează conform legii (art.42 din Legea nr.69/2000) și are atribuit de organizare a competițiilor oficiale profesionale de fotbal, stabilite de federația sportivă, controlează și exercită putere disciplinară asupra membrilor săi, negociază și încheie contractele colective de muncă, etc.

S.C.S.A., prin Decizia nr.26 din 20.06.2011 a Federației Române de Fotbal – Comisia de Apel a Sistemului Național de Licențiere, a primit licență pentru Liga a II-a în sezonul competițional 2011-2012.

În acest context, la data de 20.07.2011, a avut loc, la Casa Fotbalului, o ședință a Comitetului Executiv al Federației Române de Fotbal care, printre altele, a hotărât excluderea provizorie a S.C. ..S.A., urmând ca această măsură să fie supusă validării Adunării Generale a Federației Române de Fotbal.

Ca temei al excluderii au fost invocate dispozițiile art.18 pct.1 și pct.2 din Statutul Federației Române de Fotbal, cu motivarea încălcării grave a acestui statut. Nu s-a detaliat și motivat ce anume încălcări sau comis și în ce constă gravitatea acestor încălcări.

Comitetul Executiv al Federației Române de Fotbal este compus din 14 membri. Au fost prezenți 12 membri, dintre care 10 au votat pentru excludere, iar 2 ..s-au abținut.

S-a considerat că atâta timp cât S.C.S.A. a apelat la instanțele civile pentru soluționarea unor litigii (referitor la raporturile contractuale cu fostul antrenor și manager V.P.) și nu a retras acțiunile respective cum a cerut Federația Română de Fotbal, reprezintă o încălcare gravă a Statutului Federației Române de Fotbal (art.81 lit.b), deoarece fiind membru afiliat avea doar posibilitatea să se adreseze Tribunalului Arbitral al Sportului de la Lausanne Elveția.

Comitetul Executiv al Federației Române de Fotbal a stabilit că respectiva hotărâre intră în vigoare de la data adoptării sale, respectiv 20.07.2011, deși era provizorie și nedefinitivă, cu producerea tuturor efectelor, astfel încât Adunarea Generală a Federației Române de Fotbal nu mai avea ce hotărâ, ea fiind pusă în situația faptului împlinit.

Procurorul a apreciat că

Referitor la raporturile juridice dintre S.C.S.A. și jucătorii de fotbal, acestea s-au născut prin contract conform dispozițiilor art.942 din cod civil: „**Contractul este acordul între două sau mai multe persoane spre a constitui sau stinge între dânșii un raport juridic**”.

Ca atare, nașterea, desfășurarea și stingerea raportului juridic aparține exclusiv persoanelor care încheie acte juridice. Consimțământul părților este suveran și nu poate fi limitat prin nimic, cu excepția cazului de ordine publică, ceea ce nu este cazul în speță.

S-a precizat că în dosar, nu există probe din care să rezulte stări de fapt potrivit cărora între clubul de fotbal craiovean și fotbaliști a existat manifestare de consimțământ în sensul de a stinge raportul juridic născut prin contractele încheiate sub aspectul activității sportive. Pe de altă parte, nu există nici hotărâre judecătorească, la cererea părților, de a rezilia contractele respective, ca aspect litigios.

Dat fiind aceste stări de fapt și de drept, procurorul a considerat că nu era posibil ca aceste contracte civile încheiate între club și fotbaliști să fie desființate de către o persoană juridică prin reprezentanții săi, în condițiile în care nu există manifestare de voință, a părților în acest sens ori hotărâre judecătorească. Un statut al unei persoane juridice, nu poate prevala asupra legii civile naționale, la care se supune prin naționalitatea sa.

Anumite dispoziții statutare care se justifică în activitatea sportivă, pot constitui temei de reziliere a unui contract, însă numai prin invocarea acestora în fața unei instanțe de judecată, singura abilitată a se pronunța, în lipsa acordului de voință al părților. Un raport juridic civil nu poate fi stins prin voința unui terț în lipsa consimțământului părților co-contractante, ori a hotărârii judecătorești, urmare soluționării litigiului dintre părți. A admite altfel, înseamnă o limitare a voinței părților, ceea ce nu este de admis, voința părților, în convenții este suverană, cu singura excepție a ocrotirii ordinii publice.

În contractele civile încheiate de S.C.S.A. și fotbaliști, sunt menționate obligațiile reciproce, iar referitor la modificarea contractului se menționează în mod expres că aceasta se face numai prin înțelegerea dintre părți, prin act adițional. Referitor la stingerea raportului juridic se prevede în mod expres că aceasta se face la expirarea termenului pentru care s-a încheiat actul, prin acordul părților, prin notificare simplă comunicată de către beneficiar sportivului în caz de neîndeplinire a cerințelor de performanță, la sfârșitul fiecărui an de contract și prin denunțare unilaterală a contractului de către jucător, dar numai în condițiile achitării de către jucător a unei clauze penale. În speță, nici una din aceste modalități de stingere a raportului juridic nu a avut loc, ci pur și simplu prin voința unui terț, ceea ce nu este de admis.

Totodată, procurorul a mai apreciat că în cauză nu au fost respectate nici normele legale referitor la arbitraj, așa cum sunt reglementate prin dispozițiile art.340–368 cod proc.civ., caz în care, în final tot instanța civilă se pronunță

definitiv.

Pe de altă parte, conform dispozițiilor art.353 cod proc.civ., în cazul arbitrajului organizat de o instituție permanentă, toate atribuțiile ce revin instanței judecătorești în temeiul dispozițiilor din prezentul capitol se exercită de acea instituție, conform regulamentului său.

În speță, procurorul a apreciat că raporturile juridice dintre S.C. ..S.A. și fotbaliști nu au fost stinse nici prin această modalitate, ci pur și simplu prin voința unui terț. Totodată a apreciat că nu a existat drept la apărare și nici posibilitatea exercitării acestui drept, ca principiu general prevăzut în legea fundamentală și de art.47 lit.e din Legea nr.69/28.04.2000.

Stingerea raporturilor juridice născute între clubul de fotbal din Craiova și fotbaliști, prin voința arbitrară a unui terț străin de aceste raporturi juridice, reprezintă o încălcare gravă a drepturilor și libertăților persoanei, o înfrângere a voinței acesteia, o limitare a dreptului de a apela la justiție și a dreptului la apărare, acțiune făcută cu știință și în mod bine elaborat.

S-a mai reținut că preluarea jucătorilor de fotbal de la S.C. ..S.A. și legitimarea acestora la alte cluburi, cu încălcarea dispozițiilor legale precizate mai sus, fără nicio valoare pecuniară, reprezintă tot o încălcare a drepturilor persoanelor, anume a dreptului de proprietate, care este garantat și ocrotit în mod egal de către lege, conform prevederilor art.44 din Constituția României.

Din probele dosarului, procurorul a arătat că S.C. ..S.A. a încheiat cu P.V.un contract individual de muncă, ce a fost înregistrat la Inspectoratul Teritorial de muncă Dolj sub nr.32148/23.09.2010, iar la Federația Română de Fotbal a fost înregistrat la 29.09.2010 sub nr.3035.

Felul muncii a fost stabilit la antrenor de fotbal profesionist și manager general, iar în dispozițiile finale s-a prevăzut că acestui contract îi sunt aplicabile dispozițiile Codului Muncii.

Pe cale de consecință, litigiile eventuale care decurgeau din executarea contractului de muncă precizat, se supuneau instanțelor civile de drept comun, la care clubul sportiv craiovean s-a adresat.

În aceste condiții, procurorul a apreciat că nu se poate reține că S.C. ..S.A., prin acțiunea în justiție față de P.V.a comis o abatere gravă care să justifice excluderea sa provizorie din cadrul Federației Române de Fotbal, chiar art.57 alin.2 teza II din Statutul Federației Române de Fotbal permițând acest lucru.

Pe lângă situațiile menționate anterior în legătură cu lezarea evidentă a drepturilor și intereselor persoanei, făcută cu știință, procurorul a mai invocat că învinuții M. S., D.D. și învinuitele Federația Română de Fotbal și Liga Profesionistă de Fotbal, au acționat în disprețul total al unor măsuri ale organelor statului, anume Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Dolj.

Sub acest aspect, s-a arătat că Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Dolj, prin procesul verbal de sechestrul pentru bunuri mobile din 31.01.2011, în baza art.129 din Codul Fiscal, a procedat la sechestrarea bunurilor mobile ale debitorului S.C. ..S.A., în baza titlurilor executorii menționate în cuprinsul acestui act. Creanța organului fiscal a fost stabilită la suma de 9.906.095 lei .

În acest proces verbal au fost consemnați și 39 de jucători de fotbal ai S.C. ..S.A., care aveau încheiate contracte civile cu clubul respectiv, sub aspectul valorii de contract, ca drepturi federative. S-a apreciat că aceste drepturi ideale se ridicau la suma de 15.800.000 lei.

Despre măsura dispusă de organul fiscal Federația Română de Fotbal și Liga Profesionistă de Fotbal au avut cunoștință, înainte de darea hotărârii de excludere provizorie de către Comitetul Executiv al Federației Române de Fotbal și de legitimare a jucătorilor la alte cluburi sportive . Pe cale de consecință, era necesar ca obligație ce incumbă din ideea statului de drept, lămurirea pe deplin a acestor stări factuale cu organismele statului.

Or, legitimarea jucătorilor S.C.S.A. la alte cluburi în numai câteva zile de la darea hotărârii Comitetului Executiv al Federației Române de Fotbal de excludere provizorie a clubului , pe lângă faptul că a încălcat grav drepturile și interesele persoanelor juridice respective, a adus atingere și problemele referitor la colectarea obligațiilor fiscale de către organul fiscal, la bugetul consolidat al statului.

Procurorul a mai arătat că învinuitele Federația Română de Fotbal și Liga Profesionistă de Fotbal, cât și învinuții M. S. și D.D., au cunoscut din timp (februarie 2011) despre măsura sechestrului dispusă de organul fiscal, deci trebuiau să se conformeze acesteia indiferent de condițiile în care măsura a fost luată, interpretarea condițiilor actului este de resortul exclusiv al justiției și nicidecum lăsată la latitudinea unei persoane fizice ori juridice oarecare.

În opinia Parchetului, există, fără putință de tăgadă, o pierdere materială certă a S.C. ..S.A. și totodată un folos necuvenit pentru altul, cluburile sportive, la care s-au legitimat jucătorii clubului craiovean, care au primit jucători de fotbal gratuit fără nicio cheltuială.

Pe de altă parte, s-a afirmat că se datora către bugetul de stat, o creanță certă, reprezentând obligații fiscale, care nu a putut fi încasată tocmai prin aceea că drepturile federative ale jucătorilor de fotbal de la S.C. ..S.A., s-au

pierdut prin legitimarea acestora la alte cluburi, urmare acțiunii voluntariste a învinuiților M. S. și D.D., reprezentanți ai învinuitorilor Federația Română de Fotbal și Liga Profesionistă de Fotbal și totodată de rea credință și cu bună știință.

În același sens, procurorul a considerat că la data excluderii provizorii a S.C. ..S.A., de către Comitetul Executiv al Federației Române de Fotbal, actul emis de organul fiscal se bucura de aparența de legalitate. Ca atare, debitorul S.C. ..S.A., indisponibilizat, sub sancțiunea legii, nu mai avea drept de dispoziție, pe cale de consecință nici un terț nu poate dispune de acest drept de dispoziție.

În conformitate cu dispozițiile art.129 din Codul Fiscal (Legea nr.571/2003) autoritatea fiscală a dispus pe baza titlurilor de creanță executorii măsura asiguratorie a sechestrului, care este în ființă, deoarece nu a fost desființată în condițiile legii.

Această măsură valabil luată, ținând cont de dispozițiile art.36 din Legea nr.85/2006 nu mai poate fi executată silit atâta vreme cât se derulează procedura insolvenței, în cadrul căreia măsura nu a fost desființată. Sechestrul asigurător, ca atare, este în ființă și în principiu, în procedura insolvenței, profită tuturor creditorilor S.C. ..S.A.

S-a apreciat însă că această posibilitate, nu mai există deoarece bunurile la care se referea măsura sechestrului, au fost sustrate acestei măsuri, prin încălcarea, cu știință, a legii constând în îndeplinirea defectuoasă a atribuțiilor de serviciu.

În acest context, mai este de relevat, un aspect la fel de important privind acțiunile învinuiților de excludere provizorie a S.C.S.A. din Federația Română de Fotbal, făcută cu știință și rea credință, anume existența pe rolul instanțelor a cauzei referitor la deschiderea procedurii de reorganizare judiciară a S.C. ..S.A. Această stare de fapt și de drept privind S.C. ..S.A., a fost pe deplin cunoscută de către învinuiții M. S. și D.D. la momentul când s-a hotărât excluderea clubului sportiv din Craiova.

Parchetul a mai invocat că pe de altă parte, învinuitele Federația Română de Fotbal și Liga Profesionistă de Fotbal prin învinuiții M. S. și D.D., nu au comunicat administratorului judiciar faptul că S.C. ..S.A. a fost exclusă provizoriu de Comitetul Executiv al Federației Române de Fotbal la data de 20.07.2011 în vederea luării măsurilor ce se impun de către lege în cazul deschiderii procedurii reorganizării judiciare și a falimentului în cazul S.C. ..S.A. Starea de fapt și de drept a reorganizării judiciare bloca orice acțiune juridică referitor la patrimoniul S.C. ..S.A.

S-a apreciat că desființarea contractelor civile dintre club și jucătorii de fotbal, cu legitimarea acestora la alte cluburi sportive, în situația de insolvență a S.C. ..S.A., reprezintă fără putință de tăgadă, o acțiune cu totul în afara legii, care nu poate fi justificată sub nicio motivare legală ori statutară și regulamentară. Nu se poate diminua patrimoniul persoanei aflată în faza reorganizării juridice, decât în baza acordului judecătorului sindic și prin administratorul judiciar, întrucât acest patrimoniu este garanția satisfacerii creanțelor creditorilor.

Diminuarea patrimoniului S.C. ..S.A., prin plecarea jucătorilor de fotbal care reprezentau o valoare de peste 15 milioane lei sub aspectul drepturilor federative ale clubului, făcută în totalitate cu nerespectarea dispozițiilor legale și în deplină cunoștință de cauză, a fost și este păgubitoare pentru creditorii clubului, înscrși în tabloul credal, **printre care și statul român prin organul fiscal.**

În final, Parchetul a mai invocat că reaua credință referitor la excluderea S.C. ..S.A., excesul de putere al reprezentanților Federației Române de Fotbal și Ligii Profesioniste de Fotbal privind excluderea în orice condiții și neapărat se mai evidențiază și din următoarea situație:

În perioada 2008-2009, martorul

În drept, în rechizitoriul s-a menționat că:

Fapta învinuiților M. S. și D.D., care în calitate de conducători ai Federației Române de Fotbal și Liga Profesionistă de Fotbal, de a-și fi îndeplinit în mod defectuos, cu știință și abuz de putere atribuțiile de serviciu, care reprezintă încălcări de lege sub aspectul drepturilor de a face sport, de a se apăra, de a apela la justiție, de a se bucura de un tratament nediscriminatoriu în materia aplicării de sancțiuni, dar în același timp și încălcări de statut al celor două organisme sportive naționale, de a fi desființat contractele civile intervenite între S.C. ..S.A. și jucătorii săi de fotbal de ai fi legitimat la alte cluburi sportive fără nicio contraprestație aferentă drepturilor federative ale acestora, cu vătămarea intereselor legale ale S.C. ..S.A. și prejudicierea acestuia, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. de **art.17 lit.d din Legea nr.78/2000 raportat la art.246, art.248¹ cod penal 1969 și cu aplicarea art.258 cod penal 1969**

Fapta aceluiași învinuiți de a-și fi folosit influența și autoritatea față de Comitetul Executiv al Federației Române de Fotbal, în calitatea lor de conducători ai Federației Române de Fotbal și Liga Profesioniste de Fotbal, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. de **art.13 din Legea nr.78/2000.**

Fapta aceluiași învinuiți de a fi legitimat jucători de fotbal ai S.C. ... S.A., la alte cluburi, a căror drepturi federative erau sub sechestrul legal aplicat pe seama clubului și în ființă, de către Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Dolj, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. de **art.244 cod penal 1969.**

Faptele persoanelor juridice Federația Română de Fotbal și Liga Profesionistă de Fotbal, prin reprezentanții lor legali de a fi exclus provizoriu pe S.C. ..S.A., de a fi pus în executare de îndată această hotărâre, făcută cu știință de către reprezentanții acestor persoane, ce a avut de rezultat stingerea raporturilor juridice dintre club și jucătorii de fotbal, de a fi dat jucători de fotbal la alte cluburi sportive, fără o contraprestație aferentă drepturilor federative referitor la aceștia, drepturi aflate sub sechestru fiscal și club aflat în insolvență, cu păgubirea S.C. ..S.A. și a bugetului de stat, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor prev. de art.17 lit.d din Legea nr.78/2000 raportat la art.246, art.248¹ cod penal 1969.

În rechizitoriul s-a mai arătat că apărarea înv. M. S. și D.D., ale învinuitelor Federația Română de Fotbal și Liga Profesionistă de Fotbal, în sensul că măsura excluderii provizorii a S.C. ..S.A. este perfect corectă și luată în concordanță cu dispozițiile statutelor celor două învinuite și ale regulamentelor sportive elaborate pe baza lor, nu poate fi susținută în nici un fel.

Astfel, stările de fapt cert stabilite prin probele dosarului, relevă aceea că în cazul referitor la excluderea provizorie a S.C. ..S.A., erau aplicabile dispoziții legale care reglementează activitatea sportivă (Legea nr.69/2000) ale Codului Civil, Codului Muncii, Codului de Procedură Penală, **în primul rând** și de abia după interpretarea acestora erau aplicabile dispozițiile statutelor și regulamentelor sportive.

Nu este suficient, în susținerea nevinovăției, aplicarea în speță numai a dispoziției statutare, fără a ține seama de legislația în vigoare a Statului Român, legislație care de altfel a acordat posibilitatea constituirii Federației Române de Fotbal și Ligii Profesioniste de Fotbal ca persoane fizice la nivel național, în domeniul sportului.

Pe lângă aceste aspecte, s-a mai menționat că la luarea măsurii excluderii provizorie a S.C. ..S.A. nu s-a ținut cont nici de prevederile statutare, în sensul stabilirii certe a abaterii disciplinare imputate, a gravității acesteia și a necesității aplicării sancțiunii celei mai drastice, pe lângă încălcarea grosolană a dreptului la apărare de către Comitetul Executiv al Federației Române de Fotbal.

În faza cercetării judecătorești s-au administrat probatorii cu înscrisuri de către inculpați și persoanele care s-au constituit părți civile, au fost audiați inculpații și martorii admiși de instanță la solicitarea inculpaților și a persoanelor care s-au constituit părți civile, cât și martorii din rechizitoriul.

În fapt, Tribunalul a reținut că, din analiza materialului probator administrat în faza de urmărire penală și de cercetarea judecătorească, s-a creat convingerea instanței că acuzația a fost dovedită, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că faptele există, constituie infracțiuni și au fost săvârșite de inculpați.

Instanța de fond a reținut aceeași situație de fapt ca cea descrisă și motivată în actul de sesizare, cu următoarele precizări:

Activitățile desfășurate de FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL, cât și statutele care reglementează funcționarea lor au la bază și le obligă să respecte legea română. Aceste structuri sportive de interes național și de utilitate publică trebuie să funcționeze în respectarea legii române, iar organismele internaționale în domeniu (UEFA, FIFA) nu au competență în „rezolvarea” unor probleme specifice activității lor decât până la limita intervenției legislației naționale .

Fiecare ramură a dreptului este guvernată de principii, opozabile „ergo omnes”, încălcarea acestora fiind sancționată cu maximă severitate de lege, pentru consecințele grave care se produc prin această încălcare.

Tribunalul a reținut că potrivit statutului FRF, Adunarea Generală este organul suprem al FRF, iar Comitetul Executiv este organul de conducere executivă al FRF.

A mai reținut instanța de fond că art.15 din Statutul FRF arată că Adunarea Generală a FRF poate hotărî suspendarea unui membru FRF pe o perioadă de maxim 2 ani dacă acesta a încălcat grav statutul, regulamentele, normele și hotărârile FRF. Aceasta decizie de suspendare poate fi adoptată și provizoriu de Comitetul Executiv al FRF, ce trebuie supusă validării Adunării Generale a FRF, care poate decide continuarea suspendării, prelungirea sau încetarea acesteia. Art.18 pct.2 din Statut arată că se poate adopta provizoriu măsura excluderii a membrului afiliat FRF, măsură ce trebuie supusă validării primei Adunări Generale Ordinare a FRF. Textul este imperativ în ceea ce privește validarea de către Adunarea Generală Ordinară a FRF a hotărârii de excludere provizorie data de Comitetul Executiv al FRF. Aceste măsuri disciplinare emană de la același organ de conducere executivă a FRF (Comitetul Executiv) se aplică în situația „încălțării grave a Statutului FRF,, însă consecințele sunt diferite, măsura excluderii provizorii fiind mult mai aspră decât măsura suspendării.

Tribunalul a arătat că la data de 20.07.2011 a avut loc la Casa Fotbalului o ședință a Comitetului Executiv al FRF unde s-a hotărât excluderea provizoriu a SC SA din cadrul Federației Române de Fotbal, aplicând-se deci sancțiunea cea mai aspră .

Din analiza stenogramei ședinței din data de 20.07.2011, coroborată cu declarațiile martorilor din dosar,

Tribunalul a considerat că ..Comitetului executiv al FRF și chiar .. Adunării Generale Ordinare erau conștienți de consecințele dure ale unei asemenea hotărâri de excludere provizorie, dacă va fi pusă în executare, asupra activității sportive a ...SA, constând în pierderea jucătorilor de fotbal, prin desființarea contractelor civile existente între aceste părți contractante și care au fost preluați și legitimați la alte cluburi sportive. ..Comitetului Executiv trebuiau să cunoască situația financiară a Clubului Craiovean, în sensul existenței sechestrului instituit asupra bunurilor mobile ale acestui club, de organele financiare locale. Punerea în executare a hotărârii de excludere provizorie nu a mai făcut posibilă colectarea obligațiilor fiscale de către DGFP Dolj la bugetul consolidat al statului.

S-a mai arătat că la data adoptării hotărârii excluderii provizorii era în vigoare procesul verbal de sechestrul asupra bunurilor mobile ale SC .. SA din data de 31.01.2011 prin care, în baza titlurilor executorii menționate s-au sechestrat bunuri prevăzute în anexa acestui proces verbal. La rubrica „denumire bunuri mobile” din procesul verbal de sechestrul nr.1119/31.01.2011 sunt consemnați 39 jucători de fotbal aiSA , fiind scrise drepturile federative ale fiecărui jucător, contractual civil încheiat cu clubul craiovean și valoarea acestora, la suma de 15.800.000 lei. Inculpații din dosar aveau cunoștința de existența acestei situații, prin atribuțiile de serviciu și funcțiile pe care le dețineau în cadrul FRF și LPF, situație pe care cu știința și interes nu au prezentat-o în cadrul ședinței din 20.07.2011. Clubul a suferit pierderi materiale și sub aspectul pierderilor jucătorilor săi, iar statul nu a mai putut încasa obligațiile fiscale prin pierderea drepturilor federative ale acestora. S-a reținut că pentru aceleași considerente, privind calitatea, rolul și locul inculpaților D.D. și M. S. în cadrul FEDERAȚIEI ROMÂNE DE FOTBAL și LIGI PROFESIONISTE DE FOTBAL și calitatea de membru al clubului craiovean în cadrul FEDERAȚIEI ROMÂNE DE FOTBAL, cu intenție nu au prezentat membrilor comitetului executiv faptul că pe rolul instanțelor de judecată exista o cauză care viza deschiderea procedurii de reorganizare judiciară a acestui club. Prin legitimarea jucătorilor la alte cluburi, în situația de insolvență, s-a diminuat patrimoniul clubului craiovean , fără acordul judecătorului sindic sau al administratorului judiciar, patrimoniu care reprezintă garanția satisfacerii creanțelor creditorilor.

Tribunalul a mai arătat că la dosar există contractele civile încheiate conform codului civil, între clubul craiovean, reprezentat de A.M. și prestator (jucător) având ca obiect practicarea de către prestator a activităților sportive la specialitatea fotbal , în locațiile și condițiile stabilite de acesta. În contracte se stipulează durata acestora, condițiile în care se plătesc onorariile , drepturile și obligațiile părților.

Cu privire la modificarea contractului civil s-a stipulat că aceasta se poate face numai prin înțelegere între părți, convenită în scris, prin act adițional. Cu privire la încetarea contractului s-a stipulat că încetează la expirarea termenului pentru care a fost încheiat și prin acordul părților.

Tribunalul a reținut că în mod abuziv și nelegal aceste contracte au fost desființate de FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL, prin reprezentanții săi, neexistând dispoziții statutare justificate în activitatea sportivă pentru constituirea unui temei în rezilierea acestora. Această situație gravă a ...SA ca urmare a excluderii provizorii din cadrul FRF, este adusă la cunoștința Camerei Naționale de soluționare a Litigiilor de către consilierul juridic al FRF S.A., la data de 04.08.2011, care arată că aplicarea sancțiunii din data de 20.07.2011, cu efect imediat, în lipsa unor prevederi exprese cu privire la efectele produse de această sancțiune, „au apărut numeroase probleme legate de situația jucătorilor legitimați la clubul SCSA, sancțiunea excluderii este mai gravă decât sancțiunea suspendării, prin care un membru al FRF își pierde toate drepturile prevăzute de Statutul FRF”. In ceea ce privește situația jucătorilor legitimați la SC .. SA. rezultă că în urma aplicării sancțiunii excluderii, jucătorilor clubului FC „...” .. SA , le-ar putea fi aplicabile disp. Art. 4 alin.17 din Regulamentul privind Statutul și Transferul Jucătorilor de Fotbal.”

Tribunalul a concluzionat că la nivelul conducerii FRF (S.A. era șeful departamentului juridic al FRF) se cunoștea situația anterioară, concomitentă și consecințele care urmau pentru clubul craiovean ca efect al excluderii provizorii. A mai concluzionat că aplicarea de îndată a acestei hotărâri s-a făcut în „lipsa unor prevederi exprese cu privire la efectele produse”, deci prin abuz, iar documentele prezentate membrilor comitetului executiv înainte de ședință, cu intenție și în consens cu conducerea FEDERAȚIEI ROMÂNE DE FOTBAL și LIGI PROFESIONISTE DE FOTBAL, nu prezentau situația de fapt și din punct de vedere juridic în care se găsea FC „...” SA .

Jucătorii de fotbal care aveau încheiate contracte civile cu SC ...SA pentru prestarea activităților sportive de fotbal, au apelat la Camera Națională pentru Soluționarea Litigiilor a FRF prin care au solicitat constatarea încetării raporturilor contractuale și plecarea lor la alte cluburi ca jucători „liberi de contract”.

A mai reținut prima instanță că preluarea jucătorilor de fotbal de la clubul craiovean și legitimarea acestora la alte cluburi, cu încălcarea dispozițiilor legale, fără nici o valoare pecuniară pentru clubul craiovean reprezintă o pagubă pentru acest club, o îmbogățire –folos necuvenit pentru cluburile care i-au legitimat și o încălcare a drepturilor persoanelor, a drepturilor de proprietate ale acestora, punerea în executare a hotărârii din 20.07.2011 de excludere provizorie s-a făcut cu încălcarea dreptului la apărare și la un proces echitabil pentru jucătorii de fotbal și pentru clubul craiovean. Consecințele economico-financiare ca urmare a celor prezentate cu privire la clubul craiovean au fost falimentare.

S-a mai reținut că, deși este de necontestat notorietatea publică meritorie și profesională de care se bucură inculpații M. S. și D.D., dobândită prin natura funcțiilor deținute în cadrul structurilor sportive, excluderea provizorie a

SCSA din cadrul FEDERAȚIEI ROMÂNE DE FOTBAL a fost rezultatul relei credințe și a abuzului față de clubul craiovean.

Având în vedere disp.art.396 pct.2 cod proc.pen., instanța de fond a constatat, dincolo de orice îndoială rezonabilă că faptele există, constituie infracțiuni și au fost săvârșite de inculpați.

Cu privire la legea penală mai favorabilă, Tribunalul a reținut că:

În raport de limitele de pedeapsă pentru faptele săvârșite de inculpați, legea penală mai favorabilă este codul penal, dându-se eficiență disp.art.5 din acest cod. S-a arătat că fiecare infracțiune din codul penal 1969, așa cum este reținută în actul de sesizare a instanței, are corespondent în noul cod astfel: art.246 cod penal 1969, art.248¹ cod penal 1969, art.258 cod penal 1969, art. 244 cod penal 1969, art.33 cod penal 1969 au corespondent în disp. art.297 cod penal, art.308 cod penal, art.309 cod penal, art.261 alin.1 cod penal, art.38 cod penal, fiind dispoziții legale mai favorabile inculpaților, conform art.5 cod penal

Instanța de fond a mai constatat că disp.art.17 lit.d din legea 78/2000 au fost abrogate prin Legea nr.187/2012 .

În ceea ce privește cererile de schimbare a încadrării juridice din infracțiunea prev. de art.244 cod penal 1969 în infracțiunea prevăzută de art.9 alin.1 lit.g cu aplicarea art.3 din Legea nr. 241/2005 formulată de ..., ...- Legiunea XIII, ..., ... și din dispozițiile art. 244 Cod penal 1969 în infracțiunea prevăzută de art. 17 lit. d din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 246 cod penal 1969, art. 248¹ cod penal 1969, art. 258 cod penal 1969 cu aplicarea art.33 lit a cod penal 1969 formulată de către M.A.M., M.G.A., M.L.G., M.I.și P.G., instanța de fond le-a respins ca nefondate întrucât nu s-a arătat necesitatea schimbării încadrării juridice a faptelor din rechizitoriul într-o altă calificare juridică și nu au fost motivate aceste cereri, nu au fost arătate probele din care rezultă necesitatea acestor schimbări de încadrare, pentru a putea fi puse în discuție contradictorie.

Cu referire la încadrarea juridică a faptelor, Tribunalul a reținut că:

În cauză sunt incidente disp.art.308 cod penal referitoare la infracțiunile de corupție și de serviciu comise de persoane care exercită permanent sau temporar, cu sau fără remunerație o însărcinare de orice natură în cadrul oricărei persoane juridice. În acest caz, limitele speciale ale pedepsei se reduc cu 1/3. S-a arătat că în aceste prevederi se încadrează inculpații M. S. și D.D. prin natura funcțiilor pe care le-au deținut, la data săvârșirii infracțiunilor, în cadrul LPF și FRF.

De asemenea, în cauză sunt incidente și disp. art.309 cod penal, avându-se în vedere natura infracțiunilor săvârșite de inculpații persoane fizice și persoane juridice care prevăd că limitele speciale ale pedepsei prevăzute de lege se majorează cu 1/3 printre altele, și în situația infracțiunilor prev. de art.297 Cod penal.

Prima instanță a apreciat că, în speță, calitatea inculpaților persoane juridice FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL, în dosar este dată de disp.art.48 cod penal rap. la art.297 cod penal, care cu intenție, prin natura activității lor au înlesnit săvârșirea faptelor de către inculpații persoane fizice M. S. și D.D..

Instanța de fond a menținut sechestrul asigurator dispus prin ordonanța nr...din 3.04.2012 asupra bunurilor mobile și imobile ale inculpaților.

Referitor ***la individualizarea judiciară a pedepselor***, prima instanță, având în vedere dispozițiilor art.74 cod penal, a reținut că

În ceea ce privește persoana inculpaților M. S. și D.D., aceștia nu au antecedente penale, au un nivel de educație ridicat, familie organizată, o anumită vârstă și o situație socială deosebită.

În raport de persoana inculpaților, de conduita avută anterior săvârșirii infracțiunilor precum și de posibilitățile de îndreptare, instanța de fond, conform disp.art.91 alin.1 lit.d cod penal a apreciat că aplicarea pedepsei este suficientă, chiar fără executarea acesteia, inculpații nu vor mai comite alte infracțiuni, însă este necesară supravegherea conduitei acestora pe o perioadă determinată, în condițiile disp.art.92 cod penal, denumită termen de supraveghere.

Prin urmare, prima instanță a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepselor aplicate inculpaților M. S. și D.D.

Alături de pedeapsa principală a închisorii, instanța de fond a aplicat inculpaților pedepse complementare și accesorii. Pedepsele complementare completează represiunea instituită prin pedeapsa principală și constau în interzicerea exercitării unor drepturi .

Potrivit art.66 alin.1 lit.a cod penal, dreptul de a fi ales în autoritatea publică sau în orice alte funcții publice, art.66 alin.1 lit.b cod penal corespunde dreptului de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, art.66 alin.1 lit.g cod penal dreptul de a ocupa funcția de care inculpații s-au folosit pentru săvârșirea infracțiunii și art.66 alin.1 lit.k cod penal corespunde dreptului de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public.

Instanța de fond a avut în vedere și disp. art.66 pct.2 cod penal în sensul că legea prevede interzicerea exercitării drepturilor de a ocupa o funcție publică, sens în care se va dispune interzicerea exercitării drepturilor prevăzute la alin.1 lit.a și b cod penal.

S-a mai reținut că potrivit disp.art.68 cod penal interdicțiile menționate își pot produce efectul imediat ce hotărârea a rămas definitivă, fiind situația suspendării executării sub supraveghere.

Pedepsele accesorii art.65 cod penal aplicate inculpaților au același conținut ca pedeapsă complementară, se aplică pe lângă pedeapsa închisorii, iar în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere a pedepsei închisorii executarea pedepsei accesorii va avea aceeași soartă ca a pedepsei principale. În aplicarea pedepsei accesorii instanța de fond a avut în vedere exigențele CEDO reflectate în Hotărârea din 06 octombrie 2005 în cauza Hirst c/Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord unde a păstrat linia stabilită prin decizia Sabou și Pârcălab c/României în sensul că nu se impune interzicerea *ope legis* a drepturilor electorale, ci trebuie avută în vedere natura și gravitatea deosebită a faptei.

A mai precizat Tribunalul că suspendarea executării pedepsei sub supraveghere nu produce efecte asupra măsurilor de siguranță și a obligațiilor civile prevăzute în hotărârea de condamnare (art 98 Cp), cât și asupra pedepsei amenzii penale.

În ceea ce privește persoanele juridice, subiecte active ale infracțiunilor săvârșite în calificarea din rechizitoriu, în cauză FRF și LPF, instanța de fond a constatat că acestea nu se încadrează în excepțiile legale a persoanelor excluse de la răspunderea penală, iar infracțiunile imputate intră în categoria celor care pot fi comise de persoanele juridice.

Fapta celor două persoane juridice inculcate intră în sfera faptelor celor doi inculpați M. S. și D.D., care prin activitățile lor au determinat conduita acestora.

Tribunalul a reținut că răspunderea penală a FRF și LPF este antrenată de inculpații M. S. și D.D., ca persoane fizice, din conducerea acestora, în calitate de președinți. D.D. în calitate deal FRF, de membru cu drept de vot în Comitetul Executiv al FRF și în calitate de președinte al LPF, iar M. S. în calitate de președinte al FEDERAȚIEI ROMÂNE DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL fiindu-i subordonată.

S-a mai arătat că inculpații M. S. și D.D., prin contribuția lor au condus la săvârșirea faptelor de persoane juridice inculcate FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL.

În concluzie s-a apreciat că faptele reținute în sarcina persoanelor juridice LPF și FRF inculcate, au fost comise de persoane fizice, inculcate, M. S. și D.D. în realizarea obiectului de activitate al acestora și în numele lor.

În ceea ce privește vinovăția persoanelor juridice inculcate FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL, instanța de fond a constatat că acestea îmbracă forma vinovăției persoanelor fizice inculcate M. S. și D.D. în comiterea faptelor, aceștia fiind organul de conducere al persoanelor juridice.

Așa cum s-a remarcat în doctrina, modelul de răspundere penală a persoanei juridice în dreptul român este cel al răspunderii directe, în sensul că există situația în care răspunderea penală a persoanei juridice privește strict persoana juridică și nu condiționează răspunderea penală a acesteia de angajarea vreunei răspunderi din partea unei alte persoane, ceea ce nu este cazul în speță.

Sunt considerente pentru care instanța de fond a dispus ca inculpații, persoane juridice FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL să fie condamnate la amenzi penale pentru fiecare infracțiune săvârșită (art.48 cod penal rap. la art.297 cod penal, art.48 cod penal rap. la art.261 cod penal) în condițiile disp. art. 136 cod penal, 137 pct.2 și 4 lit.d cod penal și art.136 cod penal, art.137 pct.2 și 4 lit.b cod penal), iar ca pedeapsa complementară se va da eficientă disp.art.136 alin.1 lit.f cod penal.

Pentru toți inculpații din dosar, persoane fizice și juridice, instanța de fond, în urma condamnărilor primite, a făcut aplicarea disp.art.38 cod penal și art.39alin.1 lit.d cod penal și respectiv art.38 cod penal, art.39 alin.1 lit.c cod penal.

În ceea ce privește acțiunea civilă, Tribunalul a reținut că:

Potrivit prevederilor disp.art.19 cod proc.pen., acțiunea civilă exercitată în cadrul procesului penal are ca obiect tragerea la răspundere civilă delictuală a persoanelor responsabile potrivit legii civile pentru prejudiciul produs prin comiterea faptei care face obiectul acțiunii penale.

Repararea prejudiciului material și moral se face potrivit dispozițiilor legii civile.

Condițiile pentru exercitarea acțiunii civile în cadrul procesului penal sunt cele dezvoltate în literatura de specialitate cu privire la răspunderea civilă delictuală.

Prima instanță a apreciat că este necesar în primul rând ca fapta ilicită prejudiciabilă să constituie o infracțiune. Izvorul acțiunii civile promovate în cadrul procesului penal trebuie să fie identic cu cel al acțiunii penale, deoarece în caz contrar nu există o acțiune penală căreia să-i fie alăturată o acțiune civilă.

S-a mai arătat că infracțiunea trebuie să fie comisă de inculpat cu vinovăție, condiții îndeplinite în cauza de față. O altă condiție pentru exercitarea acțiunii civile în procesul penal, existența în cauza de față este ca infracțiunea să fi produs efectiv un prejudiciu material sau moral, prejudiciu care trebuie să fie unul cert, atât sub aspectul existenței cât și sub aspectul întinderii sale. Legătura de cauzalitate care trebuie să existe între infracțiunea comisă și prejudiciu, există în prezenta cauza în sensul că prejudiciile sunt o consecință directă a infracțiunilor supuse judecării.

În ceea ce privește subiecții acțiunii civile, Tribunalul a apreciat că, în cauza, subiecții activi ai acțiunii civile sunt persoanele vătămate SC SA prin lichidator judiciar Agenția ... și Ministerul Finanțelor Publice ANAF. Aceste părți vătămate îndeplinesc condițiile legale analizate de instanță, pentru a fi subiecții activi ai acțiunii civile.

Instanța de fond a supus analizei „studiul privind estimarea Prejudiciului rezultat din dezafilierea „SC ...”, în faliment, conceput de SC SRL, Membru Corporativ al Asociației Naționale a Evaluatorilor Autorizați din România - ANEVAR, la cererea lichidatorului judiciar „Agenția Elaboratorul lucrării în analiza efectuată a avut ca scop, după cum precizează la pct.3, estimarea pierderilor și daunelor materiale pricinuite SC SA, ca urmare a hotărârii Comitetului Executiv al FRF din 20.07.2011 privind excluderea și dezafilierea clubului din cadrul FRF. În cadrul acestei lucrări s-a procedat a se analiza începând cu palmaresul SC ..SA, s-a avut în vedere informațiile economice înainte de dezafilierea, estimarea pierderilor s-a făcut prin metoda însumării veniturilor potențiale fiind explicate și explicite de la pct.7 și urm. și în anexele prezentate .

În urma analizelor și a calculelor efectuate în urma deciziei FRF de dezafiliere, elaboratorul a concluzionat că SC ...SA în faliment a înregistrat pierderi de venituri nete de cca 1.098 milioane lei echivalent a 258 milioane euro. Ministerul Finanțelor Publice ANAF s-a constituit parte civilă cu suma de 10.527.634 lei, rezultând paguba suferită prin imposibilitatea recuperării creanțelor din titlurile executorii asupra bunurilor SC ...SA, și care trebuiau aduse venit la bugetul statului.

În ceea ce privește persoanele care au formulat cereri de constituire ca părți civile, respectiv ..., Asociația ...- Legiunea XIII, Asociația ..., ..., P.G., M.A.M., M.G.A., M.L.G., M.I.și M.E.E., având în vedere considerentele menționate anterior cu privire la condițiile pentru exercitarea acțiunii civile în procesul penal, instanța de fond a constatat că solicitările respective exced obiectul acțiunii penale în cadrul stabilit prin actul de sesizare a instanței.

Izvorul acțiunilor civile promovate în cadrul dosarului nu este identic cu cel al acțiunii penale, iar respectivele părți nu și-au exercitat calitatea de persoane vătămate pentru a putea exercita calitatea de părți civile, în condițiile disp.art.19 pct.2 cod proc.pen.

Tribunalul a considerat că art.19 cod proc.pen. care prevede tragerea la răspundere civilă delictuală a persoanelor responsabile potrivit legii civile a consacrat opinia exprimată în literatura de specialitate potrivit căreia inculpatul poate fi acționat civil numai în raport de obligațiile civile care decurg din repararea prejudiciului cauzat prin infracțiunea așa-numit delict civil. De aceea, obiectul acțiunii civile este tragerea la răspundere civilă delictuală.

Persoanele în cauză, pentru repararea prejudiciului invocat ca fiind săvârșit prin infracțiunile inculpaților au formulat acțiuni civile întemeiate pe răspunderea civilă contractuală, cod comercial, Legea 85/2006, proceduri privind legea falimentului. Conform opiniilor din literatura de specialitate în aceste condiții, persoanele în cauză pot merge pe calea unei acțiuni civile separate, promovate în fața unei instanțe civile.

Hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat în fața instanței civile .

Pentru motivele anterior expuse instanța de fond a admis acțiunea civilă formulată de către partea civilă SC SA, prin lichidator judiciar, Agenția Având în vedere încheierea de îndreptare eroare materială, prima instanță a reținut că suma prevăzută în raportul de evaluare este de 1.098.000.000 lei, ca prejudiciu echivalentul a 258 milioane euro.

De asemenea, pentru aceleași motive a respins ca inadmisibile acțiunile civile formulate de către ..., Asociația ...- Legiunea XIII, Asociația ..., ..., P.G., M.A.M., M.G.A., M.L.G., M.I.și M.E.E..

Împotriva acestei sentințe penale au formulat apel, la data de 14.06.2014 inculpata LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL și inculpatul D.D., la data de 16.06.2016, inculpata FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și inculpatul S.M., la data de 17.06.2016 Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, la data de 23 iunie 2016, partea civilă Statul Român, prin Agenția Națională de Administrare Fiscală, la data de 28 iunie 2016 părțile civile ...SA, ..., ...- Legiunea XIII, ..., la data de 29 iunie 2016 părțile civile M. A-M, M.G-A, M.L - G, M.I.și P.G., S.C. ... S.A., prin lichidator judiciar Agenția ...

Cererile de apel au fost înaintate de Tribunal și înregistrate pe rolul Curții de Apel București – Secția I Penală la data de 22 august 2016.

Prin motivele de apel depuse la data de 21.07.2016, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție a criticat sentința penală apelată sub aspectul greșitei individualizării a pedepselor aplicate inculpaților și a modalității de executare, precum și sub aspectul greșitei rețineri a dispozițiilor art.48 cod penal în cazul infracțiunii prev. de art.261 cod penal față de inculpatele LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL și FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL.

În dezvoltarea primului motiv de apel, Parchetul a invocat că instanța de fond a avut în vedere prevederile art.74 cod penal și, cu toate că s-a raportat la gravitatea faptelor săvârșite, împrejurările și modul de comitere al acestora și gravitatea rezultatului produs, din cuantumul pedepselor aplicate și din modalitatea de executare a rezultat că instanța de fond a dat o mai mare valoare aspectelor legate de conduita inculpaților, anterioară săvârșirii infracțiunii, de faptul că inculpații au un nivel de educație ridicat, familie organizată, o anumită vârstă și o situație socială deosebită.

Parchetul a mai susținut că deși instanța de fond analizează pe larg gravitatea infracțiunilor comise și împrejurările concrete ale comiterii faptelor, arătând în concluzie că excluderea provizorie a S.C. ..SA din cadrul Federației Române de Fotbal a fost rezultatul relei credințe și a abuzului față de clubul craiovean, instanța de fond, în momentul individualizării pedepsei, a aplicat pentru fiecare dintre cele trei infracțiuni deduse judecății în cazul inculpaților S.M. și D.D. pedepse orientate spre minim.

Parchetul a mai invocat că deși circumstanțele personale ale inculpaților ar putea releva îndeplinirea condițiilor impuse de art.91 cod penal, în sensul existenței unor posibilități de îndreptare, această condiție cerută de textul legal nu este îndeplinită, în sensul că raportat la gravitatea faptelor, în nici un caz nu s-ar putea concluziona în privința inculpaților că aplicarea unei pedepse cu executarea în regim de detenție ar fi oportună. De altfel, Parchetul a apreciat că nu sunt îndeplinite dispozițiile art.91 alin.1 lit.c cod penal, în sensul că inculpații S.M. și D.D. nu și-au manifestat acordul în a presta o muncă în folosul comunității.

S-a mai invocat că la individualizarea modalității de executare a pedepsei principale rezultante în cazul inculpaților persoane fizice trebuie avut în vedere gradul ridicat de pericol social al infracțiunilor săvârșite, dar și atitudinea de negare a faptelor, manifestată de inculpați pe întreg procesul penal, aceștia neconștientizând nici măcar în prezent că faptele comise constituie infracțiuni, susținând că votul de excludere a clubului craiovean a fost un vot legal exprimat, negând vreo implicare în determinarea celorlalți membri să voteze excluderea clubului.

Sub acest aspect s-a arătat că aplicarea de către prima instanță a unor pedepse orientate spre minim și stabilirea unui regim de executare neprivativ de libertate, demonstrează că în cauză nu s-a realizat o corelare între gravitatea faptelor, percepția negativă a inculpaților față de valorile morale și ordinea de drept și durata sancțiunilor aplicate.

De asemenea, s-a mai arătat că în cauză au fost săvârșite fapte grave de corupție, care au condus la îndepărtarea unui club de fotbal cu vechi tradiții și rezultate remarcabile din activitatea sportivă, urmările deciziei luate la data de 20.07.2011 fiind unele devastatoare pentru clubul sportiv, acesta nemiervenind de atunci niciodată în Liga I, iar criza financiară la care a fost supus prin pierderea fotbalștilor ca urmare a dezafilierii acestuia a condus la pierderi financiare imposibil de recuperat care se cifrează conform expertizei depuse în cauză la suma de 1 miliard 98 milioane lei. În același timp, ca urmare a infracțiunii de sustragere de sub sechestru, ANAF a pierdut suma de 10.527.634 lei, sumă ce reprezenta creanțele ce le avea de recuperat de la SC ..SA.

S-a susținut că inculpații au încălcat cu bună-știință interesele legale ale persoanei juridice SC ..SA, prin încălcarea dispozițiilor art.47 din legea nr.69/2000 care dispun că exercitarea autorității disciplinare se realizează printr-un sistem coerent de sancțiuni, gradat în funcție de gravitatea faptelor, garantarea dreptului la apărare, cu stabilirea căilor de atac împotriva sancțiunilor aplicate și prin încălcarea dispozițiilor art.36 din legea nr.85/2006, care prevăd că după data deschiderii procedurii insolvenței se suspendă de drept toate acțiunile judiciare, extrajudiciare sau măsurile de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra debitorului sau bunurilor sale. În raport de aceste dispoziții, Parchetul a apreciat că nu există sub nicio motivare, posibilitatea unei acțiuni extrajudiciare ca cea întreprinsă de inculpați prin care să se micșoreze patrimoniul SC ..SA, prin legitimarea jucătorilor de fotbal la alte entități sportive, urmare a desființării abuzive a contractelor civile aflate în ființă.

Față de aceste aspecte, Parchetul a solicitat aplicarea unor pedepse într-un cuantum mărit și cu executare în regim de detenție.

În dezvoltarea celui de-al doilea motiv de apel, Parchetul a invocat că instanța de fond a reținut în mod greșit dispozițiile art.48 cod penal în cazul inculpatelor LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL și FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL, referitor la infracțiuni prev. de art.261 cod penal, întrucât cele două inculpate au fost trimise în judecată în calitate de autoare ale infracțiunii de sustragere de sub sechestru, iar atât pe parcursul cercetării judecătorești, cât și cu ocazia dezbaterilor în fond a cauzei, nu s-a cerut reținerea dispozițiilor art.48 cod penal în ceea ce privește infracțiunea prev. de art.261 cod penal. Parchetul a mai arătat că instanța de fond nu a pus în discuție, în temeiul art.386 cod proc.pen., schimbarea încadrării juridice, iar în cuprinsul considerentelor nu a arătat de ce a înțeles să rețină dispozițiile art.48 cod penal.

Prin urmare, Parchetul a solicitat înlăturarea dispozițiilor art.48 cod penal reținute în mod greșit de prima instanță în cazul infracțiunii de sustragere de sub sechestru prev. de art.261 cod penal în cazul inculpatelor LIGA

Prin motivele de apel depuse la data de 01.08.2017, părțile civile ...SA, ..., ...- Legiunea XIII, ..., M. A-M, M.G-A, M.L - G, M.I.și P.G. au criticat sentința penală apelată, precum și încheierile de ședință din data de 08.10.2015 și 24.03.2016 sub aspectul modalității greșite în care au fost soluționate latura civilă și latura penală a cauzei.

Sub un prim aspect, părțile civile au criticat soluția de respingere ca inadmisibilă a acțiunii civile, apreciind că au fost încălcate dispozițiile art.19, art. 20, art. 393 alin.1 și 3 cod proc.pen. raportate la art.126 alin.2 cu referire la art.124 din Constituție precum și, nu în ultimul rând cu art. 6 pct. 1 și art. 14 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale.

Părțile civile au invocat că prevederile art.19 cod proc.pen. relevă caracterul accesoriu al acțiunii civile în raport cu acțiunea penală, dar și particularitatea acțiunii civile exercitate în cadrul procesului penal, care își are sursa într-un prejudiciu cauzat printr-o infracțiune, aceeași infracțiune cu privire la care a fost pusă în mișcare acțiunea penală.

Au mai invocat că referirea expresă la răspunderea civilă delictuală din textul art.19 alin.1 cod proc.pen. s-a impus pentru a se sublinia originea *ex delictu* a răspunderii civile, ipoteză care conferă acțiunii civile și prejudiciului o fizionomie distinctă, particulară, în raport cu natura infracțiunii ce constituie temeiul acțiunii penale.

Părțile civile au apreciat că sentința apelată intră în contradicție flagrantă cu încheierea de ședință din data de 08.04.2015 și încheierea de ședință din data de 22.04.2015. Astfel, Tribunalul București a reținut în încheierea de ședință din data de 08.04.2015 că solicitările părților civile sunt în sensul atragerii răspunderii civile delictuale și nu în baza unor raporturi contractuale, iar în urma actului de sesizare rezultă că au calitate de părți civile, ..., asociația ...- Legiunea XIII și asociația Totodată s-a reținut că la data de 17.06.2013, pe rolul Judecătoriei Sectorului 2 București a fost înregistrat rechizitoriul 316/17.06.2013 formându-se dosarul nr. 18983/300/2013, iar în fața acestei instanțe au mai formulat cereri de constituire de parte civilă Statul Român prin Agenția Națională de Administrare Fiscală, ...SA, M.A.M., M.G.A., M.L.G. și P.G.. Prin urmare, sub aspectul cadrului procesual părțile civile au apreciat că prin încheierea de ședință din data de 22.04.2015 Tribunalul București a statuat că în cauză s-au constituit părți civile ... SA., ...- Legiunea XIII, ..., Statul Român prin Agenția Națională de Administrare Fiscală, ...SA, M.A.M., M.G.A., M.L.G. și P.G..

Ca atare, părțile civile au arătat că admisibilitatea cererilor de constituire de parte civilă a fost tranșată de instanța fondului prin încheierea de ședință din data de 22.04.2015, în sensul respectării celor tranșate de Curtea de Apel București cu ocazia pronunțării încheierii 451/30.06.2014. Or, părțile civile au apreciat că sentința apelată a repus în discuție o chestiune care în speță se opune cu autoritate de lucru judecat și așa cum s-a statuat prin încheierea de ședință din data de 22.04.2015, soluția pronunțată sub aspectul stabilirii cadrului procesual putea fi rediscutată numai în calea de atac ce putea fi formulată odată cu fondul cauzei. Așa fiind, activitate de judecată criticată nu se circumscrie obligațiilor rezultate din blocul de convenționalitate.

În sprijinul celor menționate, părțile civile au invocat Decizia Curții Constituționale a României nr.529/2011 referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. 2 din Codul de procedură penală - publicat în M. Of. nr.383 din 01.06.2011, Decizia Curții Constituționale a României nr.743/2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.14, art.346 alin.1 și art.348 din Codul de procedură penală - publicat în M. Of. nr. 954 din 27 noiembrie 2006, Decizia Curții Constituționale a României nr.387/2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.14 alin.2 din Codul de procedură penală, publicată în M.Of. nr. 662/26 iul. 2005, Decizia nr. 29/2.06.2008, pronunțată de Secțiile Unite ale ÎCCJ, publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 230 din 08/04/2009, Decizia penală nr.60/20.02.2012, pronunțată de completul de 5 judecători al ICCJ în dosarul penal nr.10204/1/2011.

Părțile civile au mai învederat, în susținerea admisibilității cererilor acestora, și faptul că soluționarea laturii civile în cadrul dosarului penal conduce la o mai bună administrare a justiției cu consecințe pozitive asupra drepturilor garanții ce nu pot face obiectul unor restrângeri sau limitări. Au mai apreciat că abuzul inculpaților a produs consecințe negative în patrimoniul tuturor părților civile și, până la acest moment, prejudiciul produs nu a fost recuperat astfel că în virtutea dispozițiilor art.6 pct.1 din Convenție cererea acestora este admisibilă din moment ce activitatea infracțională a avut ca rezultat încălcarea art.1 din Primul protocol adițional la CEDO.

Părțile civile au susținut că din încheierea de ședință din data de 22.04.2015 rezultă faptul că instanța fondului trebuia să se pronunțe pe temeinicia cererilor de constituire de parte civilă și nicidecum pe inadmisibilitatea acestor cereri. Mai mult, din cererile de constituire de parte civilă precum și din actele și probele dosarului penal rezultă cu certitudine faptul că persoanele apelante au învederat instanței că au fost vătămate în mod direct de activitatea infracțională ce face obiectul cauzei 9319/3/2014. Au mai susținut că în afara faptului că la paginile 11-12 ale încheierii de ședință din data de 08.04.2015, Tribunalul București a reținut că părțile civile au învederat că au formulat cereri de constituire de parte civilă în baza faptului că inculpații au cauzat, prin acțiunile lor, un prejudiciu și în patrimoniul

acestor persoane, iar constituirile de parte civilă nu vizează existența unor raporturi contractuale între părțile civile și inculpați, din actele dosarului rezultă că apelații s-au constituit părți civile în termenul și în condițiile stabilite de lege. Astfel, este evident în opinia părților civile că persoanele vătămate în mod direct de activitatea infracțională în cauză, au solicitat instanței, în baza instituției răspunderii civile delictuale, să dispună obligarea inculpaților la plata prejudiciului material și moral produs în urma activității ilicite din data de 20.07.2011. Ca atare, s-a apreciat că respingerea ca inadmisibile a cererilor de constituire de parte civilă formulate de persoanele vătămate constituite părți civile în condițiile dispozițiilor aplicabile speței, nu reprezintă o activitate de judecată circumscrisă obligațiilor rezultate din blocul de convenționalitate.

S-a arătat totodată că din actele dosarului de urmărire penală, rezultă că părțile civile M. A-M, M.G-A, M.L - G și P.G.sunt acționari majoritari ai ... SA, iar în conformitate cu cele statuate prin sentința civilă nr. 89/15.02.2006 a Tribunalului Dolj, rezultă că SA (în prezent ... SA) este succesori universal al asociației sportive întrucât în anul 2002 în baza dispozițiilor Legii nr.69/2000 a avut loc reorganizarea activității clubului de fotbal Universitatea Craiova ca urmare a înființării societății SA.

În plus, s-a susținut că din Contractul de asociere în participațiune, din statutul părților civile ..., Asociația ...- Legiunea XIII, din actele de înființare a părții civile ..., din Contractul de cooperare rezultă cu certitudine faptul că activitatea clubului de fotbal Universitatea Craiova se desfășura cu participarea ... SA. ...SA, ..., ...- Legiunea XIII, ..., M.A.M., M.G.A., M.L.G. și P.G..

Au mai invocat că în conformitate cu jurisprudența CEDO rezultă faptul că activitatea ce a făcut obiectul măsurilor abuzive din data de 20.07.2011, se circumscrie unui drept de proprietate aflat sub protecția art.1 din Protocolului numărul 1 al Convenției pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale. Or, părțile civile apelante au reclamat instanței faptul că activitatea infracțională ce face obiectul actului de sesizare nr. 316/17.06.2013 a avut ca rezultat încălcarea principiului securității raporturilor juridice născute în timp în urma desfășurării în comun a activității clubului de fotbal craiovean și a afectat în mod nemijlocit dreptul de proprietate aflat în patrimoniul tuturor părților civile. Totodată s-a reclamat faptul că activitatea infracțională a fost una premeditată, mobilul activității infracționale constituindu-l, pe de o parte, preluarea abuzivă a activității clubului de fotbal craiovean precum și, pe de altă parte, preluarea abuzivă a patrimoniului rezultat în urma desfășurării în comun a activității clubului de fotbal craiovean.

Totodată, au mai învederat că prin încheierea de ședință din data de 08.10.2015, precum și încheierea de ședință din data de 24.03.2016, instanța de fond a respins cererea de probe audio-video a căror teză probatorie viza dovedirea faptului că mobilul activității infracționale ce face obiectul actului de sesizare l-a constituit răzburarea inculpaților pe acționarii și afiliații clubului de fotbal craiovean. Or, s-a invocat că instanța fondului a respins în mod necorespunzător cele două cereri de probatorii și a respins de asemenea acțiunile civile ca inadmisibile în condițiile în care este de notorietate că inculpații au vrut cu orice preț și în orice condiții să se răzbune pe acționarii și afiliații clubului de fotbal craiovean.

Părțile civile au apreciat că instanța de fond nu a avut în vedere situația factuală reclamată de acestea, iar sentința apelată nu are la bază situația factuală rezultată din piesele dosarului, întrucât în patrimoniul acestora au luat naștere drepturi de creanță care sunt protejate de art.1 din Protocolul nr. 1 al Convenției pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale. Mai mult, părțile civile au apreciat că piesele dosarului stabilesc cu certitudine faptul că activitatea infracțională dedusă judecării a fost făcută cu încălcarea principiului securității raporturilor juridice născute în patrimoniul părților civile într-un timp îndelungat ca urmare a desfășurării în comun a activității clubului de fotbal craiovean, iar consecințele activității infracționale au condus în mod nemijlocit la încălcarea flagrantă a dreptului de proprietate aflat în patrimoniul acestora, precum și a dreptului la o activitate economică.

Ca atare, s-a concluzionat că persoanele apelante sunt persoane vătămate prin infracțiunile cu care a fost sesizată instanța de judecată și în baza dispozițiilor art.19 și art.20 cod proc.pen., constituirea de părți civile în cauza 9319/3/2014 este una admisibilă și întemeiată pe fondul cauzei, astfel că instanța de fond ar fi trebuit să analizeze aspectele învederate prin cererile de constituire de parte civilă, să se pronunțe cu privire la consecințe economice falimentare ale activității infracționale deduse judecării produse în patrimoniul acestora, precum și să dispună repunerea în situație anterioară datei de 20.07.2011,

Părțile civile și-au justificat constituirea de parte civilă pe temeiul răspunderii civile delictuale, iar nu a răspunderii contractuale.

Cu privire la SC ...SA s-a arătat că, în baza contractului de asociere în participațiune încheiată de acest club cu ... SA, ambele cluburi au avut posibilitatea legală de a participa în comun la beneficiile și pierderile activităților derulate cu ocazia participării în campionatul de fotbal, iar ambele societăți au făcut investiții în lotul de jucători ce a fost înstrăinat în mod abuziv de inculpații din prezenta cauză, iar activitatea infracțională dedusă judecării a adus pierderi și în patrimoniul ...SA (sume de bani ce proveneau din drepturi TV, vânzări de publicitate, marketing, vânzarea drepturilor federative ale celor 39 de jucători de fotbal profesioniști).

S-a invocat că pentru recuperarea prejudiciului reclamat de persoanele din prezenta cauză nu se poate formula o cerere întemeiată pe Legea 85/2006, deoarece potrivit art.3 pct.7 și 8 din Legea 85/2006, numai o persoană

care deține un drept de creanță asupra averii debitorului și care a solicitat în mod expres să îi fie înregistrată creanța în tabelul definitiv și poate face dovada creanței sale față de patrimoniul debitorului, iar creanța în cauză a fost admisă a fi înscrisă în tabel în condițiile legii insolvenței. Este evident că probatoriul administrat în cauză stabilește cu certitudine faptul că prejudiciul a fost produs de inculpații S.M., D.D., Federația Română de Fotbal și Liga Profesionistă de Fotbal și ca atare nu poate fi recuperat în procedura falimentului.

Cu privire la ... s-a arătat că acest club a fost înființat la data de 01.08.2003, iar obiectul de activitate al acestei persoane juridice îl constituie formarea jucătorilor de fotbal pentru clubul Universitatea Craiova, iar după data înființării acestui club jucătorii juniori ai clubului de fotbal Universitatea Craiova au fost transferați la structura ..., conform Contractului de cooperare numărul 551/30.04.2010. S-a invocat că acest club a pregătit jucătorii juniori pentru clubul de fotbal Universitatea Craiova și un număr de 18 jucători de fotbal au fost transferați la clubul de fotbal Universitatea Craiova, au devenit jucători de fotbal profesioniști, iar această parte civilă trebuia să încaseze un procent de 5% din sumele de transfer ce puteau fi încasate prin transferul jucătorilor în cauză.

Referitor la asociația ... și asociația ...— Legiunea XIII s-a arătat că activitatea clubului de fotbal Universitatea Craiova se făcea și cu participarea persoanelor juridice în cauză, fiind de notorietate faptul că Universitatea Craiova este un club de fotbal consacrat pe scena fotbalului național și internațional care a dat echipelor naționale de fotbal ale României foarte mulți jucători de fotbal și este iubit de milioane de suporterii, iar activitatea infracțională a pus capăt activității clubului de fotbal craiovean, părțile civile fiind în situația de a nu-și mai desfășura activitatea.

S-a menționat că instanța fondului a conferit numai statului român și ... SA posibilitatea legală de a recupera prejudiciul produs de inculpați și, în mod discriminatoriu, nu a analizat în mod efectiv aspectele factuale și argumentele de drept invocate de ...SA, ..., ...Legiunea XIII, ..., M. A-M, M.I., M.G-A, M.L - G și P.G. în susținerea cererilor de constituire de parte civilă. Or, toată această activitate de judecată a avut ca rezultat încălcarea dreptului de a obține o hotărâre judecătorească motivată precum și dreptul de a le fi soluționată cauza într-un termen rezonabil. Ca atare, în speță au fost aplicate în mod arbitrar și discriminatoriu dispozițiile art. 19 și art. 20 art. 393 alin. 1 și 3 cod proc.pen. și a fost afectată în substanța sa, atât dispoziția art.14 din Convenție cât și dispozițiile art.6 pct.1 din Convenție.

S-a susținut că pentru desfășurarea activității ... au fost obținute toate licențele necesare participării neîntrerupte în competiția de fotbal, iar la momentul adoptării măsurii excluderii abuzive din activitatea fotbalistică, ... se afla în posesia licenței de club sportiv profesionist participant în Campionatul de fotbal organizat de inculpații Federația Română de Fotbal al eșalonului Ligii a II-a. Părțile civile au invocat că pentru a obține licența de club profesionist și a participa într-o competiție de fotbal profesionistă, ... SA a încheiat Contractul de asociere în participațiune cu partea civilă ...SA și Contractul de cooperare numărul 551/30.04.2010 încheiat cu partea civilă ..., contract ce are la bază hotărârea Consiliului Județean Dolj nr. 71/29.04.2010. Totodată, au invocat că pentru a îndeplini condițiile de licențiere cu consecința participării în campionatul de fotbal a clubului de renume al zonei Oltenia, părțile civile ...SA, ... SA, M.A.M., M.G.A., M.L.G. și P.G.au făcut cheltuieli substanțiale cu activitatea fotbalistică, întrucât:

- a) Au fost încheiate contracte de muncă/convenții civile cu: jucători de fotbal; antrenori de fotbal; personal calificat impus de reglementările inculpatei Federația Română de Fotbal;
- b) În baza contractului de asociere ...SA a făcut plăți către jucătorii de fotbal, inculpați și terți;
- c) În baza Contractului de cooperare, ... SA a preluat de la ... un număr de 18 jucători: 1. și au fost încheiate contracte cu jucătorii de fotbal în cauză.
- d) Au fost încheiate contracte cu proprietarii bazelor sportive și au fost făcute investiții în bazele sportive în cauză. Toate acestea pentru a asigura terenurile de antrenament de care aveau nevoie jucătorii clubului de fotbal cât și condițiile de participare la jocurile oficiale. Au fost plătite inculpatelor cotizații, taxe, penalități pentru: participarea la competiția de fotbal, legitimarea jucătorilor, vize acordate anual pe legitimațiile jucătorilor de fotbal; cartonașele acordate jucătorilor clubului de fotbal exclus: etc..
- e) Părțile civile persoane fizice au contractat credite pentru a finanța activitatea clubului de fotbal.

S-a mai susținut că măsura excluderii clubului de fotbal și efectele acestei măsuri au avut un caracter premeditat, activitatea infracțională fiind săvârșită de inculpați pentru a se răzbuna pe susținătorii activității clubului de fotbal, iar, prin aplicarea măsurii excluderii, să fie create condițiile în care activitatea clubului de fotbal să nu mai fie desfășurată de persoanele afiliate.

În același sens, s-a apreciat că atât timp cât statul ocrotește exercitarea dreptului de a face sport, de a sprijini sportul de performanță și de a asigura condițiile organizatorice de practicare a sportului de performanță în conformitate cu dispozițiile Legii 31/1990, Legii 69/2000, Codului comercial (asocierea în participațiune fiind reglementată de art. 251-256 Cod comercial în vigoare la data săvârșirii faptelor), respectiv în conformitate cu dispozițiile OG nr.26/2000 și de asemenea garantează dreptul de proprietate circumscris încasării contravalorii drepturilor federative ce au luat ființă cu ocazia desfășurării activității clubului de fotbal, obstrucționarea părților civile de a-și exercita aceste drepturi, prin aplicarea incorectă din totală rea-credință și în mod premeditat a unor dispoziții regulamentare cu consecințe devastatoare atât asupra dreptului de proprietate, cât și asupra dreptului la o activitate economică reprezintă o vătămare a intereselor legale ale părților civile apelante și în baza dispozițiilor art. 998 respectiv art. 1003 Cod civil 1865,

inculpații sunt răspunzători de prejudiciul produs în patrimoniul tuturor părților civile.

Părțile civile au solicitat obligarea inculpaților, în solidar și indivizibil, la plata sumei de 258.750.000 euro actualizată cu dobânda legală calculată de la 20.07.2011, data producerii prejudiciului și până la data achitării integrale a prejudiciului produs, suma în cauză fiind solicitată cu titlu de daune materiale și fiind considerată de natură a acoperi valoarea totală a pagubei produse (*damnum emergens - lucrum cessans*), persoanelor vătămate constituite părți civile ...SA, ..., Statul Român prin Agenția Națională de Administrare Fiscală, ... SA, M.A.M., M.L.G., M.G.A. și P.G..

Părțile civile au solicitat ca prejudiciul să fie divizat între acestea după cum urmează:

În ceea ce privește partea civilă ...SA, s-a solicitat:

- Suma de 3.150.000 euro, actualizată cu dobânda legală calculată de la data producerii prejudiciului (20.07.2011) și până la data achitării integrale a prejudiciului reprezentând 20% din contravaloarea drepturilor de difuzare TV, contravaloarea încasărilor din biletele și abonamentele vândute la meciurile echipei de fotbal, contravaloarea încasărilor din publicitate și sponsorizări, toate acestea fiind calculate pentru anii competiționali 2011-2012, 2012-2013, 2013-2014, 2014-2015, 2015-2016;

- suma de 48.600.000 euro, actualizată cu dobânda legală calculată de la data producerii prejudiciului (20.07.2011) și până la data achitării integrale a prejudiciului produs (*reprezentând 20% din prejudiciul material total produs ca urmare a desfășurării unui număr de 39 de contracte încheiate în mod legal și în ființă la data de 20.07.2011*);

În ceea ce privește partea civilă ..., s-a solicitat:

- suma de 7.150.000 euro, actualizată cu dobânda legală calculată de la data producerii prejudiciului (20.07.2011) și până la data achitării integrale a prejudiciului produs, reprezentând atât paguba efectivă suferită cât și beneficiul nerealizat de partea civilă ... ca urmare a pierderii unui procent de 5% din drepturile federative a următorilor jucători de fotbal:

În ceea ce privește partea civilă Statul Român prin Agenția Națională s-a solicitat plata sumei de 3.294.501,59 euro, echivalent a sumei de 14.495.807 lei.

Referitor la partea civilă ... SA s-a solicitat plata sumei de 15.970.525,70 euro, în contul indicat de lichidatorul judiciar Agențiaîn vederea achitării masei credale ce face obiectul dosarului 12049/63/2007 (în speță reprezentând suma de 70.270.313,12 lei);

Cu privire la restul sumei de 180.584.972,71 euro actualizată cu dobânda legală calculată de la data producerii prejudiciului (20.07.2011) și până la data achitării integrale a prejudiciului, s-a solicitat ca inculpații să fie obligați să achitate această sumă în solidar și indivizibil către părțile civile M. A-M (30.329.246,16 euro), M.L - G (41.055.993,54 euro), M.G-A (73.561.288,63 euro), P.G. (35.638.444,36 euro), calculate proporțional cu cota de participare în cadrul ... SA, luându-se în considerare și faptul că ceilalți acționari nu s-au constituit părți civile, iar Municipiul Craiova a renunțat la cererea de constituire de parte civilă pe considerentul că în anul 2013 a primit de la inculpata Federația Română de Fotbal un bun în valoare de 2.000.000 euro și astfel și-a recuperat prejudiciul.

Sub un al doilea aspect, părțile civile au invocat că prima instanță nu a analizat argumentele invocate în susținerea acțiunilor civile.

În acest sens, s-a arătat că ... SA a solicitat instanței să dispună obligarea inculpaților la plata prejudiciului produs în solidar și indivizibil precum și obligarea la plata unei dobânzi legale calculată de la data de 20.07.2011 și până la achitarea efectivă a prejudiciului produs. Or, această cerere a fost soluționată în mod netemeinic și nelegal întrucât nu respectă solicitările ... SA, iar inculpații trebuie să fie obligați la plata integrală a prejudiciului produs.

Cu privire la momentul de la care încep să curgă dobânzile legale aferente prejudiciului produs, părțile civile au arătat că acesta este momentul la care a fost săvârșită fapta cauzatoare de prejudicii, astfel că stabilirea momentului nașterii acestor obligații de plată ca fiind situat la finalul procedurii judiciare (după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare) reprezintă o soluție eronată, deoarece presupune acoperirea doar parțială a prejudiciului cauzat creditorului, prin întârzierea plății prejudiciului produs, cu excluderea perioadei cuprinse între data la care acestea au devenit scadente (20.07.2011) și data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și cu consecința exonerării parțiale și nejustificate a debitorului de plata unor daune-interese moratorii.

Părțile civile au mai solicitat ca în temeiul art.25 alin.1 și alin.3 cu aplicarea art.397 alin.1 cod proc.pen., să se dispună anularea punctului 3 al Hotărârii numărul 6 a Comitetului Executiv al inculpatei Federația Română de Fotbal din data de 20.07.2011 precum și a Hotărârii cu numărul 263/27.07.2011 adoptată de Comisia de disciplină a inculpatei Federația Română de Fotbal, iar în temeiul prevederilor art.256 cu referire la art.397 alin.3 cod proc.pen., să se dispună restabilirea situației anterioare datei de 20 iulie 2011, în sensul obligării inculpatelor Federația Română de Fotbal și Liga Profesionistă de Fotbal să acorde dreptul de a continua activitatea fotbalistică desfășurată până la data de 20.07.2011 sub denumirea, incluzând aici obligația inculpatelor de a recunoaște structurii sportive ce urmează a fi înscrisă în campionatul de fotbal:

Sub un al treilea aspect, părțile civile au solicitat plata daunelor morale solicitate conform cererilor de

constituire de părți civile formulate în cauză.

În acest sens, s-a invocat că măsura interzicerii activității clubului de fotbal fanion a zonei Oltenia a produs nu numai consecințe materiale, ci și prejudicii morale incomensurabile prin raportare la traumele produse și repercusiunile avute asupra părților civile. Astfel, s-a precizat că decizia abuzivă de excludere a clubului nostru din Federația Română de Fotbal a întrerupt continuitatea competițională ce dura de peste 63 de ani, producând adevărate traume emoționale nu doar membrilor clubului și acționariatului, ci și milioanele de fani ai echipei, iar umiliința la care au fost supuși prin faptele inculpaților este greu de reparat material

Sub același aspect s-a menționat că știrea excluderii clubului din federație a fost preluată imediat de presa română și internațională, noțiunea de „dezafiliere” fiind acum sinonimă cu echipa Universitatea Craiova, afectând iremediabil imaginea clubului, iar părțile civile, persoane fizice au fost asimilate ca fiind goparii clubului de fotbal.

Părțile civile apelante au considerat ca fiind îndeplinite condițiile pentru atragerea răspunderii civile delictuale a inculpaților. În speță, fapta ilicită cauzatoare de prejudicii constând în adoptarea unei hotărâri de excludere, cu încălcarea dispozițiilor legale și statutare, măsură care era provizorie a fost interpretată abuziv ca fiind executorie, a condus la desființarea echipei de fotbal cu consecințe materiale și morale imposibil de acoperit. Față de prejudiciile morale încercate de părțile civile prin fapta ilicită săvârșită de inculpați, s-a apreciat că în speță sunt îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale prevăzută de art. 998 și următoarele din vechiul Cod civil, sens în care se impune atragerea răspunderii civile delictuale a inculpaților în solidar.

Sub un al patrulea aspect, părțile civile au criticat respingerea cererilor de schimbare a încadrării juridice a faptelor de sustragere de sub sechestrul prevăzută și pedepsită de art. 244 Cod penal 1969 (în prezent art.261 alin.1), pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților și ulterior condamnarea acestora.

Părțile civile au invocat că motivarea de respingere a cererii de schimbare a încadrării juridice a faptei nu se bazează pe situația factuală prezentată în cererea de schimbare a încadrării juridice, motivarea fiind una arbitrară. Au mai invocat de asemenea că din probele administrate rezultă că inculpații au înstrăinat drepturile federative ale unui număr de 39 de jucători de fotbal, asupra cărora, pentru a se asigura achitarea datoriilor către bugetul consolidat al statului a fost instituită un sechestrul de autoritatea statului. S-a mai arătat că scopul înstrăinării a fost acela de a nu mai exista posibilitatea achitării datoriilor ... SA, respectiv de a sustrage aceste bunuri de la îndeplinirea obligațiilor fiscale, astfel că fapta de sustragere de sub sechestrul descrisă în actul de sesizare îndeplinește elementele constitutive ale infracțiunii de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. g) și alin 3 din Legea nr. 241/2005 cu aplicarea art.5 Cod penal.

S-a mai apreciat că legitimarea în câteva zile de la darea hotărârii Comitetului Executiv al Federației Române de Fotbal de excludere provizorie a clubului craiovean, a tuturor jucătorilor de fotbal ale căror drepturi federative făceau obiectul sechestrului instituit de organele fiscale, pe lângă faptul că au fost încălcate grav drepturile și interesele părților civile, a condus și la imposibilitatea de achitare a creanțelor fiscale, chiar și în situația în care organele fiscale au luat măsuri asigurătorii în scopul recuperării creanțelor fiscale, activitatea infracțională dedusă judecății a afectat în mod nepermis bugetul consolidat al statului.

Părțile civile apelante au mai susținut că dispozițiile art.261 alin.1 din Codul penal au caracter de lege generală și se referă la raporturi juridice ce nu au legătură cu cele speciale, fiind evident că Legea nr. 241/2005 are caracterul unei legi penale speciale, după criteriul conținutului și al sferei de incidență, conținând norme de drept substanțial, dar și norme de procedură cu caracter special. S-a susținut că și în situația în care Legea nr. 241/2005 nu ar fi făcut trimitere explicită la dispozițiile Codului de procedură fiscală, nu se poate ignora faptul că dispozițiile acestei legi se integrează organic sistemului legislației în materie fiscală, scop în care această lege trebuie corelată cu actele normative de nivel superior sau de același nivel cu care se află în conexiune, astfel cum prevăd dispozițiile art. 13 lit. a) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Or, cele mai importante legi în materie fiscală cu care Legea nr. 241/2005 se află în conexiune sunt Codul fiscal și Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, acte normative care guvernează modul de definire, stabilire și administrare a creanțelor fiscale. Existând posibilitatea atragerii răspunderii penale în temeiul unei dispoziții legale exprese, cu caracter special, părțile civile au apreciat că instanța de fond avea obligația să aplice dispozițiile art. 9 alin.1 lit.g) și alin.3 din Legea nr. 241/2005 în defavoarea dispozițiilor art. 261 alin. 1 Cod penal.

Într-o teză subsidiară, în situația respingerii cererii de schimbare a încadrării juridice solicitate, părțile civile au precizat că faptele inculpaților ar trebui încadrate juridic în prevederile art.244 Cod penal 1969, respectiv art. 17 lit.d) din Legea 78/2000 raportat la art. 248 Cod penal 1969, cu referire la art.248¹ Cod penal 1969 cu aplicarea art. 258 Cod penal 1969, totul cu aplicarea art. 33 lit. a) Cod penal1969, fapte care în prezent ar fi încadrate juridic în art.261 alin.1 cod penal, respectiv art. 13² din Legea 78/2000 cu referire la art. 297 combinat cu art. 308-309 și art. 183 Cod penal (dispozițiile art. 17 lit. d) din Legea nr. 78/2000, în vigoare până la data de 01.02.2014, fiind absorbite de dispozițiile art. 13² din Legea 78/2000 iar aceste dispoziții sunt în vigoare de la data de 01.02.2014.).

S-a mai susținut că în situația respingerii solicitărilor menționate anterior încadrarea juridică corectă a faptei pentru care s-a dispus trimiterea în judecată (art. 244 Cod penal 1969 cu aplicarea art.33 lit.a) Cod penal 2969) și

ulterior condamnarea inculpaților în baza dispozițiilor art. 261 alin. 1 Cod penal, este aceea prevăzută de art.241 alin.1 lit.a) Cod penal, întrucât din actele și lucrările dosarului se desprinde concluzia că activitatea infracțională a avut ca rezultat ascunderea patrimoniului societății pentru ca pasivul societății să nu mai poată fi achitat.

Sub un al cincilea aspect, părțile civile au criticat omisiunea Tribunalului București de a dispune instituirea de măsuri asigurătorii constând în sechestrul și/sau poprire asupra averii imobile și mobile aparținând inculpaților S.M., D.D., Federația Română de Fotbal și Liga Profesionistă de Fotbal, până la concurența valorii pagubei materiale și morale încercată de părțile civile din prezenta cauză.

În acest sens, s-a arătat că potrivit concluziilor raportului de expertiză extrajudiciară, bunurile ce fac obiectul măsurilor asigurătorii instituite prin Ordonanța 316 din 03 aprilie 2012 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, Secția de combatere a infracțiunilor conexes infracțiunilor de corupție, au o valoare de 6.596.000 euro (adică 29.481.482 lei la un curs BNR din 14.04.2016, 1 euro = 4,4696), fiind bunuri comune, ce fac obiectul unor ipoteci ceea ce le diminuează semnificativ valoarea prevăzută în raportul mai sus invocat și nu acoperă valoarea pagubei produse de activitatea infracțională dedusă judecății.

Sub un al șaselea aspect, părțile civile au criticat cuantumul pedepselor aplicate inculpaților, precum și modalitatea de executare aleasă de către prima instanță.

În acest sens, s-a apreciat că se impune condamnarea inculpaților persoane fizice la executarea unei pedepse maxime prevăzută de legea penală și întrucât această pedeapsă nu este suficientă pentru a-și atinge scopul cu consecința reeducării persoanelor inculcate, se impune a se dispune aplicarea unui spor de pedeapsă în cuantumul maxim prevăzut de lege.

Părțile civile au invocat Decizia 405/15.06.2016 a Curții Constituționale a României și au învederat faptul că activitatea infracțională a fost săvârșită de inculpați cu încălcarea dispozițiilor: art.1 alin.3-5, art.16, art.21 art.24, art.44 alin.1 și 2, art.45, art.53, art.57, art.61, art.126 alin.1-5 și alin.5, art.147 alin.4 toate din Constituție; art.6 pct.1 cu referire la art.13 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale; art.1 din Protocolul nr.1 al Convenției pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale; Legea nr.69/2000; Legea nr.31/1990: Codul comercial; Codului civil; Legea nr.85/2006; Codul de procedură fiscală.

De asemenea, au mai susținut că inculpații au săvârșit fapte penale prin care au fost încălcate dreptul la o activitate economică, dreptul la proprietate, toate acestea fiind făcute cu încălcarea autorității statului român și a celor mai elementare norme ale dreptului la apărare recunoscut părților civile din prezenta cauză. Mai mult, s-a apreciat că activitățile infracționale ale inculpaților au condus la falimentarea clubului craiovean, inculpații punând la cale interzicerea desfășurării activității clubului de fotbal Universitatea Craiova, desființarea măsurilor asigurătorii ce erau instituite de ANAF pentru a se asigura îndeplinirea obligațiilor fiscale, pentru a nu mai exista posibilitatea achitării creanțelor în cauză și prin aceste manopere ilicite să fie afectat și patrimoniul părților civile implicate în susținerea activității clubului de fotbal.

În final, părțile civile au criticat soluția tribunalului care a dispus aplicarea unor pedepse extrem de blânde, deoarece, prin aplicarea incorectă din totală rea-credință și în mod premeditat a unor dispoziții regulamentare cu consecințe devastatoare atât asupra dreptului de proprietate cât și asupra dreptului la o activitate economică reprezintă o vătămare a intereselor legale ale persoanei și nu poate avea ca rezultat pronunțarea unei soluții de condamnare la o pedeapsă de 3 ani cu suspendare.

Prin motivele de apel depuse la data de 29 iunie 2016, partea civilă S.C. ... S.A., prin lichidator judiciar Agenția .. a criticat sentința penală sub aspectul modalității greșite de soluționare a laturii civile.

În dezvoltarea motivului de apel, partea civilă a solicitat obligarea inculpaților în solidar la plata sumei 1.272.222.403 lei, echivalentul a 299.346.448 euro, sumă cu care s-a constituit parte civilă, la care să se adauge dobânzile legale aferente de la data rămânerii definitive a hotărârii și până la acoperirea efectivă a prejudiciului.

Partea civilă a arătat că prin raportul de evaluare denumit „Studiul privind estimarea prejudiciului rezultat din dezafilierea S.C. ... S.A.” a stabilit un prejudiciu de 1.098.000.000 lei, la care trebuie adăugată și suma de 174.222.403 lei, reprezentând impozitul pe profit calculat la această sumă, impozit stabilit de evaluator. Partea civilă a mai arătat că instanța de fond a admis doar în parte acțiunea civilă și a acordat acesteia prejudiciul de 1.098.000.000 lei, fără a acorda și suma de 174.222.403 lei cu titlu de impozit pe profit calculat pentru această.

Prin urmare, partea civilă a solicitat acordarea întregii sume de 1.272.222.403 lei astfel cum a fost stabilită prin raportul de evaluare întocmit în cauză.

Prin motivele de apel depuse la data de 31 august 2016, partea civilă STATUL ROMÂN, prin AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ a criticat sentința penală sub aspectul modalității greșite de soluționare a laturii civile.

În dezvoltarea motivului de apel, partea civilă a solicitat obligarea inculpaților în solidar la plata obligațiilor fiscale accesorii debitului principal, dobânzi și penalități de întârziere, invocând că în mod greșit instanța de fond a acordat pentru debitul principal în sumă de 10.527.634 lei, la care au fost obligați inculpații în solidar la plata către stat, plata dobânzilor legale.

Apelanta consideră că în materia creanțelor fiscale, beneficiul nerealizat prin plata cu întârziere a unor obligații fiscale este cuantificat prin majorări de întârziere, iar nu prin dobânzi, iar reglementarea și modul de calcul al acestora este cuprinsă în art.173 din codul de procedură fiscală.

Totodată, apelanta a criticat și data de la care instanța de fond a dispus obligarea inculpaților la plata accesoriilor fiscale, acestea începând să curgă de la data producerii prejudiciului, iar nu de la data rămânerii definitiv a hotărârii, cum în mod greșit a stabilit instanța de fond.

Prin urmare, partea civilă a solicitat obligarea inculpaților la plata sumei de 10.527.634 lei, precum și la plata obligațiilor fiscale accesorii aferente acestui debit, de la data la care are obligația a devenit scadentă și până la data executării integrale a debitului, precum și menținerea măsurilor asigurătorii asupra bunurilor mobile și imobile ale inculpaților.

Prin motivele de apel depuse la data de 02 septembrie 2016, inculpata LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL a criticat sentința penală apelată sub aspectul greșitei sale condamnării pentru infracțiunile ce au făcut obiectul actului de trimitere în judecată, precum și sub aspectul greșitei soluționări a laturii civile.

În temeiul art.421 alin. 2 lit. a) din Codul de procedura penală coroborat cu art. 423 Cod de procedura penală, inculpata a solicitat desființarea sentinței primei instanței ca fiind nelegală și netemeinică și rejudecând, în baza art.396 alin.1 și alin. 5 coroborat cu art.16 alin. 1 lit. a și lit. b cod proc.pen. raportat la art.17 alin.2 cod proc.pen., să se dispună achitarea acesteia, iar pe cale de consecință respingerea acțiunilor civile formulate în cauza de către S.A. și Ministerul Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală, precum și ridicarea măsurii sechestrului asigurător dispusă prin ordonanța nr. ...din data de 03.04.2012 asupra bunurilor LPF.

Inculpata a apreciat că sentința penală este nelegală întrucât este dată cu încălcarea dispozițiilor art. 135 Cod penal referitoare la calitatea persoanei juridice, instanța reținând calitatea de inculpat a acesteia doar prin raportare la dispozițiile art. 48 Cod penal și art. 297 Cod penal.

În dezvoltarea acestui motiv de apel, inculpata a arătat că la data de 20.07.2011, la momentul adoptării Hotărârii de excludere provizorie a S.C. S.A. de către Comitetul Executiv din cadrul Federația Română de Fotbal (PRF), D.D. a votat în calitate de Vicepreședinte al Comitetului Executiv, calitate conferită, potrivit art. 32 din Statutul Federației Române de Fotbal, Prim-vicepreședintelui Federației Române de Fotbal.

Raportat la dispozițiile aplicabilității art.135 cod penal prin prisma calității de complice a LIGII PROFESIONISTE DE FOTBAL, inculpata a susținut că privitor la condiția examinată trebuie rezolvată chestiunea conținutului legăturii între persoana fizică care efectuează actul de conduită propriu-zis al infracțiunii și persoana juridică, deoarece, potrivit art.135 Cod penal, pentru antrenarea răspunderii penale a persoanelor juridice, este necesar ca infracțiunile să fie săvârșite în realizarea: obiectului de activitate, iar în atribuțiile LPF nu intră dreptul de a dispune excluderea unui club sportiv afiliat FRF și LPF, sau în interesul ori în numele persoanei juridice, potrivit Statutului FRF (art. 32), prezența lui D.D. în cadrul Comitetului Executiv al FRF s-a datorat calității acestuia de Prim vicepreședinte al FRF.

În acest sens, inculpata a înțeles să precizeze două aspecte esențiale, în prezenta cauză, respectiv, primul că inculpatul D.D. nu se afla în cadrul Comitetului Executiv al FRF, în exercitarea atribuțiilor LPF. Al doilea aspect este reprezentat de faptul că potrivit Statutului LPF și a Legii nr. 69/2000, L.P.F. are ca atribuții principale următoarele: organizarea campionatelor naționale LIGA 1, acordarea vizelor anuale echipelor și jucătorilor conform licenței eliberate de FRF pentru fiecare sezon în parte, controlul și exercitarea autorității disciplinare asupra membrilor.

Inculpata apreciază că în ciuda acestor aspecte, instanța de fond a reținut în sarcina LPF existența unor atribuții, pe care aceasta nu le posedă.

În acest sens, inculpata a arătat că nu are atribuții în ceea ce privește: afilierea sau excluderea unei echipe de fotbal ce activează pe teritoriul României, acordarea licențelor echipelor de fotbal; declararea unui jucător liber de contract, respectiv de a-l legitima la alte cluburi sportive; desființarea contractelor jucătorilor unui club membru în liga a 2-a; soluționarea litigiilor între un jucător și un club din Liga a 2-a (neputându-se reține că ar fi încălcat accesul liber la justiție); desfășurarea competițiilor sportive la care participă un club în Liga a 2-a; nu are beneficii și nici responsabilități în legătură cu un club ce nu este membru LPF.

În ceea ce privește raporturile existente între D.D. și LPF la data dezafilierii ..., inculpata a precizat că la data de 20.07.2011, componenta Comitetului Executiv al FRF, potrivit art. 32 din statutului FRF, era: a) Președintele FRF - președinte al Comitetului executiv; b) Prim-vicepreședintele FRF-vicepreședinte al Comitetului Executiv; c) Vicepreședintele FRF - vicepreședinte al Comitetului executiv, reprezentant al fotbalului amator; d) 11 membri, după

cum urmează: Doi reprezentanți ai cluburilor din Liga ; Doi reprezentanți ai cluburilor din liga a 2-a; Doi reprezentanți ai cluburilor din liga a 3-a; Un reprezentant al cluburilor cu exclusivitate exclusive de copii și juniori participante la campionatul național de junior A și B; Un reprezentant al cluburilor cu activitate exclusivă de fotbal în sala din Liga 1 și Liga a 2-a și al cluburilor de fotbal de pe plaja; Un reprezentant al cluburilor cu activitate exclusivă de fotbal feminin; Președintele sindicatului fotbalistilor recunoscut de FIFPRO; Președintele CCA.

Potrivit Statutului FRF, D.D., la data de 20.07.2011 exercita următoarele atribuții: 1. Deținea calitatea de prim vicepreședinte al FRF; 2. în virtutea calității de prim vicepreședinte al FRF, deținea calitatea de vice președinte al Comitetului Executiv (art.32 alin.1 lit.b - Statut FRF); 3. În cadrul Comitetului Executiv, alți doi membri erau reprezentanți ai LPF(art. 32 alin. 1 lit. d) din Statutul FRF, în data de 20.07.2011, la ședința Comitetului Executiv din cadrul FRF, a fost prezent Marius Stan, iar Cristian Borcea, al doilea reprezentant, a fost absent.

În concluzie, inculpata a apreciat că la data de 20.07.2011, inculpatul D.D. a acționat în cadrul Comitetului Executiv al FRF în calitate de prim vicepreședinte ale FRF, iar nu în calitate de reprezentant al LPF.

Inculpata a mai invocat că de la data la carea retrogradat și a fost legitimat în Liga a 2- a, astfel că atribuțiile LPF au încetat, prin raportare la faptul ca LPF poate să decidă doar cu privire la echipele din Liga 1.

Totodată, a precizat referitor la cererile depuse de către jucătoriicu privire la contractele asupra cărora existau discuții invocându-se plata drepturilor salariale, înainte de data de 31.05.2011 - finalul anului competițional, acestea au fost depuse la LPF, după finalizarea anului competițional, respectiv de la data de 01.06.2011 (întrucât au retrogradat), iar toate cererile având acest obiect au fost depuse la FRF (cele anterior depuse la LPF au fost declinate spre soluționare către comisiile din cadrul FRF). Sub acest aspect rezultă că LPF nu avea calitatea de a se pronunța cu privire laîncepând cu data la care acesta nu mai este membru LPF.

În concluzie, inculpata a invocat că instanța de fond a reținut în mod neîntemeiat, reluând doar afirmațiile parchetului, ca „măsura excluderii provizorii, cu toate efectele produse de aceasta decizie (încălcare de lege sub aspectul dreptului de a face sport, de a se apăra, de a apela la justiție, încălcări de statut ale celor doua organisme sportive naționale, de a fi desființat contracte civile, de a fi legitimat jucătorii de fotbal la alte cluburi sportive fără nicio contraprestație), reprezintă fapte penale săvârșite și de către inculpatul D.D. și LIGA PROFESIONISTA DE FOTBAL.”

Inculpata a mai apreciat că sentința penală este netemeinică întrucât nu soluționează just raporturile juridice dintre inculpații din prezenta cauza, fiind nemotivată prin raportare la art. 403 alin. 1 lit. c) Cod de procedură penală.

În dezvoltarea acestui motiv de apel, inculpata a arătat că instanța de fond doar a reiterat situația de fapt și de drept reținută în cuprinsul rechizitoriului, precum și cea precizată de partea vătămată în cuprinsul plângerii penale, fiind încălcate dispozițiile art.5 cod proc.pen., *hotărârea de condamnare fiind pronunțată și fără analizarea atribuțiilor LPF raportate la: legitimarea jucătorilor, desființarea contractelor dintre jucători și clubul sportiv .., încălcarea accesului liber la justiție, nefiind aplicate corect normele de drept la situația de fapt dedusa judecății.*

Cu privire la *desființarea contractelor și legitimarea jucătorilor*, inculpata a arătat că reținerea în sarcina acesteia a faptei de „desfacere a contractelor de munca ale jucătorilor clubul sportivS.A. în mod abuziv și prin încălcarea legii”, reprezintă o lipsă totală a implicării instanței de judecată în aflarea adevărului cu privire la situația juridică și faptică atât a LPF, cât și a clubuluiSA.

În acest sens, inculpata a invocat că sub nicio formă nu a intervenit în desființarea contractelor jucătorilorS.A., neputându-se reține săvârșirea infracțiunilor de scoatere de sub sechestru și abuz în serviciu ca fiind săvârșite de către aceasta, în calitate de complice, prin autor în persoana fizică D.D..

Inculpata a invocat că nu a avut loc o desființare a contractelor jucătorilor întrucât, prin hotărârile emise de către CNSL din cadrul FRF, CNSL nu a dispus desființarea contractelor, deoarece așa cum reiese din dispozitivul fiecărei hotărâri în parte, pentru fiecare jucător, CNSL s-a declarat incompetentă să soluționeze cererile jucătorilor întrucât, la momentul pronunțării,nu mai era membru FRF, competența organelor FRF fiind doar cu privire la ..săi.

Inculpata a mai precizat că legitimarea reprezintă un efect al înregistrării, de către clubul de fotbal, a contractului de munca/convenție civilă încheiată cu un jucător, la sediul forului competent, fără a însemna că LPF, preia un jucător, intermediază încheierea unui contract între acesta și un club, urmând ca apoi să constate apartenența jucătorului la clubul sportiv respectiv, cum eronat s-a reținut de către instanța de fond și de către organul de urmărire penală. În acest sens, inculpata a invocat prevederile regulamentului privind statutul și transferul jucătorilor de fotbal, respectiv art.15 privind înregistrarea contractelor.

Inculpata a mai susținut că, deși la data emiterii de către FRF a Hotărârii de excludere provizorie a clubului sportiv craiovean, clubul craiovean nu era membru LPF (în data de 30.06.2011 a obținut licența pentru Liga a II-a, instanța de fond a reținut totuși că LPF „fără drept a legitimat jucătorii la alte cluburi de fotbal cauzând un prejudiciu clubului craiovean” fără a avea în vedere următoarele aspecte: F. C. U Craiova S.A. nu era membru LPF la momentul pronunțării hotărârii de dezafiliere, respectiv cererile privind încetarea raporturilor contractuale au fost formulate de către o mare parte dintre jucătorii anterior Hotărârii de dezafiliere a clubului craiovean, iar ulterior adoptării Hotărârii

privind excluderea ..., cealaltă parte a jucătorilor a solicitat CNSL din cadrul FRF sa dispună încetarea raporturilor contractuale tocmai ca urmare a aceste dezafilierii, precum și ca urmare a neachitării de către club a drepturilor financiare

Într-o atare situație, inculpata a invocat că nu se poate reține participația acesteia la această activitate întrucât L.P.F. nu doar ca nu are nicio atribuție privind analizarea contractelor/convențiilor civile, respectiv pronunțarea asupra solicitărilor de constatare a încetării raporturilor contractuale între un club (chiar membru LPF) și jucătorii săi, dar niciun reprezentant al LPF nu intră în completul de soluționare a cererilor depuse de jucători la CNSL.

Inculpata a apreciat că încetarea raporturilor contractuale a intervenit de drept, ca efect statuar al dezafilierii, iar nu ca urmare „a intervenției subscrisei în calitate de terț într-un contract civil”, cum eronat a reținut instanța de fond, preluând susținerile parchetului.

A mai susținut că, în cauză, cluburile membre LPF au încheiat contracte/convenții civile cu un număr de 13 jucători dintre foștii jucători ai ..., or, procedura de legitimare s-a produs ca efect al contractării cluburilor respective cu un jucător, invocând în acest sens prevederile art.4, art.9-10, art.26 din RSTJF, art.45 din ROAF

Inculpata a apreciat că a se reține că aceasta „în mod abuziv și nelegal a desființat contractele jucătorilor, respectiv, preluarea jucătorilor de fotbal de la clubul craiovean și legitimarea acestora la alte cluburi, cu încălcarea dispozițiilor legale” reprezintă o încălcare gravă din partea organelor judiciare în aplicarea principiului rolului activ întrucât, printr-o simplă lectură a legislației și statutelor precum și a probelor aflate la dosar în legătura cu legitimarea jucătorilor, nu s-ar fi putut reține în sarcina acesteia niciuna dintre presupusele fapte săvârșite.

În ceea ce privește *încălcarea accesului liber la justiție*, inculpata a invocat că pentru a pronunța o soluție de condamnare implicit a se reține în sarcina subscrisei că prin intermediul persoanei fizice D.D., prin încălcarea atribuțiilor de serviciu, prin exercitarea unui abuz, a fost încălcat accesul liber la justiție al FC CRA10VA, instanța de fond era obligată să aibă în vedere și dispozițiile statutare referitoare la soluționarea litigiilor izvorâte din sau în legătură cu activitatea fotbalistică în România, respectiv art.26 din ROAF care prevăd că în funcție de materie, competențele privind soluționarea litigiilor revin comisiilor cu atribuții jurisdicționale ale FRF/LPF/AJF.

De asemenea, inculpata a mai invocat că instanța de fond a reținut în mod eronat că, părții vătămate i-a fost încălcat liberul acces la justiție, fără a avea în vedere dispoziții legale și statutare aplicate în mod corect.

În raport de dispozițiile Statutului FRF, precum și în raport de clauza inserată în convenția civilă încheiată între jucători și clubul .., inculpata a apreciat că *obligatia unei părți* este de a parcurge toate etapele procedurii jurisdicționale, abia apoi putându-se adresa instanțelor de drept comun; din aceeași perspectivă, o instanță de drept comun nu poate soluționa o cale de atac promovată împotriva unei decizii pronunțate de Comisia de Recurs a FRF, în acest sens, inculpata citând prevederile art.57 din Statutul FRF care prevăd calea de atac a apelului la Tribunalul Arbitral al Sportului.

De altfel, inculpata a susținut că în partea finală a dispozitivului Hotărârilor CNSL se menționează ca hotărârea poate fi atacată cu recurs, în cauza fiind incidente dispozițiile:

- art.56 alin.(1) lit.b) teza II din Statutul Federației Române de Fotbal care stipulează: „hotărârile pot fi atacate la: Tribunalul Arbitral al Sportului de la Lausanne, ca ultimă instanță de nivel internațional, pentru recursurile declarate împotriva deciziilor pronunțate de Comisia de recurs a FRF”;

- art.56 alin.(3) din Statutul Federației Române de Fotbal, care stipulează: „Deciziile pronunțate de Comisia de Recurs a Federației Române de Fotbal pot fi atacate la Tribunalul Arbitraj al Sportului de la Lausanne”.

De asemenea, *inculpata a invocat că instanța de fond a soluționat în mod greșit latura penală fără a analiza conținutul generic al infracțiunilor de abuz în serviciu, fapta prevăzută de art.297 cod penal, fără a reține forma elementului material ce se presupune a fi săvârșit de către Liga Profesionista de Fotbal (LPF) (îndeplinire defectuoasă a unei dispoziții legale sau neîndeplinirea unei dispoziții legale) și infracțiunea de sustragere de sub sechestru, fapta prevăzută de art.261 cod penal, ca fiind săvârșite de către aceasta și nu a aplicat corect dispozițiile legale la situația de fapt dedusă judecății.*

În acest sens, inculpata a invocat că prin Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, Curtea constituțională, cu unanimitate de voturi, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art.246 alin.1 din Cod penal 1969 și dispozițiile art.297 din Codul penal în vigoare, sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

Având în vedere că, până la soluționarea definitivă a prezentei cauze, a fost pronunțată o decizie de neconstituționalitate a unui articol (interpretare în conformitate cu constituția României) și efectele juridice ale dispozițiilor ce au făcut obiectul deciziei nr. 405 din 15.06.2016 încetează în condițiile prevăzute art.147 alin.1 din Constituție, inculpata a solicitat ca hotărârea instanței de apel să fie dată prin prisma dispozițiilor art.297 cod penal în modalitatea de interpretare dată de Curtea Constituțională.

În ceea ce privește infracțiunea de abuz în serviciu, cu referire la obiectul juridic al infracțiunii, inculpata a

precizat că în realizarea activităților de serviciu (atribuțiile în baza legii și a statutului), nu a adus atingere drepturilor și intereselor niciunei persoane fizice sau juridice.

Cu referire la subiectul infracțiunii, inculpata a precizat că inculpatul D.D., la data de 20.07.2011, exercita atribuții în baza următoarelor calități:

1. calitatea de prim vicepreședinte al FRF urmând ca în virtutea calității de prim vicepreședinte al FRF să dețină calitatea de vicepreședinte în comitetul executiv;
2. mai mult decât atât, reprezentarea LPF era efectuată prin alți doi membri (art.32 alin.1 lit.d din Statutul FRF, în persoana numiților Marius Stan și Cristian Borcea.)
3. întrucât, la data de 20.07.2011, inculpatul D.D. a acționat doar în calitate de prim vicepreședinte al FRF,

În raport de aceste argumente, inculpata a apreciat că nu poate avea calitatea de subiect activ al infracțiunii de abuz în serviciu al persoanei juridice ori în numele persoanei juridice.

Referitor la situația premisă, inculpata a invocat că persoana fizică D.D. nu a reprezentat interesele LPF în cadrul adunării Comitetului Executiv al FRF întrucât, așa cum reiese din statutul FRF și din Regulamentul de aplicare a acestui statut la art.32. Din contră, inculpatul D.D. a acționat în cadrul Comitetului Executiv al FRF, având atribuții în acest sens, în calitate deal FRF, iar nu în exercitarea atribuțiilor oferite de LPF. Prin urmare, lipsește situația premisă a infracțiunii de abuz în serviciu.

Cu privire la latura obiectivă a infracțiunii, inculpata a invocat că *elementul material* este reprezentat de neîndeplinirea unui act de către un funcționar public aflat în exercițiul atribuțiilor de serviciu și, respectiv, îndeplinirea, prin încălcarea legii, a unui act de către un funcționar public aflat în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu. Actul trebuie să intre în atribuțiile funcționarului public potrivit fisei postului sau reglementărilor în domeniu.

Inculpata a susținut că instanța de fond nu încadrează presupusa faptă în niciuna dintre conținuturile alternative ale infracțiunii de abuz în serviciu, încălcând prevederile art.74 alin.1 lit.a cod penal privind criteriile generale de individualizare a faptei.

Inculpata a susținut că faptele reținute în sarcina LPF presupus săvârșite prin persoana fizică D.D. nu se circumscriu cerințelor legale, întrucât:

În primul rând, nici în cuprinsul rechizitoriului și nici în cuprinsul sentinței penale, nu sunt indicate dispozițiile legale presupus a fi încălcate

În al doilea rând, inculpata a arătat că analizând fiecare faptă reținută ca fiind elementul material al infracțiunii de abuz în serviciu, acestea nu se circumscriu atribuțiilor LPF oferite de Legea 61/1990 și de Statutul LPF, ROAF și RJTSF.

Sub acest aspect, inculpata a precizat că susținerile primei instanțe că „faptele persoanelor juridice Federația Română de Fotbal și Liga Profesionistă de Fotbal, prin reprezentanții lor legali de a fi exclus provizoriu, de a fi pus în executare de îndată”, respectiv susținerile că „Mai rezultă că aplicarea de îndată a acestei hotărâri s-a făcut în lipsa unor prevederi exprese cu privire la efectele produse deci prin abuz de putere” sunt greșite, în condițiile în care nu a efectuat cercetări în acest sens, dar a preluat susținerile din plângerea penală și din rechizitoriul, ignorând dispozițiile legale și statutele aplicabile, respectiv art.3 din ROAF care prevede că în situația în care Comitetul Executiv al FRF decide, cu titlu provizoriu, excluderea unui membru afiliat, această sancțiune este executorie, producând efectele prevăzute la alin.1 de mai sus de la data ședinței Comitetului Executiv sau de la o dată ulterioară, în funcție de decizia Comitetului Executiv al FRF. În același sens, inculpata a citat și dispozițiile art.34 din Statutul FRF, care la alin.3 prevăd că Hotărârile Comitetului Executiv intră în vigoare la termene stabilite de acesta."

Inculpata a mai criticat și susținerile primei instanțe în sensul că „preluarea jucătorilor de fotbal de la clubul craiovean și legitimarea acestora la alte cluburi”, respectiv „desființarea contractelor civile dintre club și jucătorii de fotbal, cu legitimarea acestora la alte cluburi sportive, în situația de insolvență a SC, reprezintă fără putință de tăgădat, o acțiune cu totul în afara legii, care nu poate fi justificată sub nicio motivare legală ori statuară și regulamentară.” În acest sens, inculpata a susținut că legitimarea jucătorilor nu reprezintă activitatea de a prelua jucători și a-i plasa la alte echipe, cum eronat dorește să se înțeleagă, legitimarea unor jucători reprezintă, în opinia acesteia, înregistrarea în cadrul forului competent a unui contract încheiat între un club afiliat forului respectiv și un jucător.

Astfel, inculpata a apreciat că legitimarea foștilor jucători ai SC ... care erau liberi de contract era obligatorie, fiind o măsură statutară, pentru că la momentul legitimării lor aceștia nu erau jucători sub contract și nici jucători în privința cărora, ori în privința drepturilor federative asupra lor, să mai existe vreun sechestru. Inculpata a mai arătat că legitimarea jucătorilor liberi de contract reprezintă și îndeplinirea unei obligații constituționale, a oricărei persoane responsabile și cu obligații în această țară de a asigura exercitarea dreptului la munca de către oricine vrea să muncească. Refuzul de a-i legitima, iar nu legitimarea lor ar fi constituit într-adevăr un abuz și o încălcare a dreptului la muncă al jucătorilor.

Sub acest aspect s-a mai susținut că afirmația ca organul fiscal nu și-ar fi putut recupera creanța fiscală urmare a măsurilor de excludere și a celor de legitimare a jucătorilor la alte cluburi este falsă este eronată, întrucât nu decizia de excludere este aceea care a provocat falimentul SC În acest sens, nu se poate reține nici că inculpatul D.D. s-a aflat în situația neîndeplinirii unui act sau a unuia dintre atribuțiile sale în mod defectuos/prin încălcarea legii și că prin votarea deciziei de excludere provizorie a .., cu atât mai mult, nu se poate reține că se afla în exercitarea atribuțiilor de serviciu acordate de către LPF.

Inculpata a criticat de asemenea și referirea pe care instanța de fond și rechizitoriul au făcut-o la considerentele și dispozitivul sentinței civile nr.4230/25.06.2012 a Curții de Apel București Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal. Prin Sentința nr. 4230/2012 a CAB - SCAF s-a admis acțiunea reclamantei SA și s-a anulat pct. 3 din Hotărârea Comitetului Executiv al FRF nr. 6/20.07.2011, în ceea ce privește măsura excluderii provizorii a reclamantei SA și a dispus suspendarea executării acestei măsuri. Însă, la data întocmirii rechizitoriului Sentința nr. 4230/2012 nu era și irevocabilă (sub imperiul codului în vigoare la data pronunțării), așadar nu intrase în puterea lucrului judecat și nu putea constitui argument pentru motivarea soluției de trimitere în judecată. De asemenea, inculpata a precizat că Înalta Curte prin Decizia nr.1888/09.04.2014 a stabilit cu putere de lucru judecat că cluburile de fotbal afiliate la FRF nu pot urma pentru soluționarea litigiilor decât procedura instanțelor arbitrale.

În aceste condiții, inculpata a apreciat că, în speță, chestiunea prejudicială a competenței exclusive a instanțelor sportive este cu adevărat tranșată cu putere de lucru judecat pentru pretinsa parte vătămată SC ... SA, pentru FRF și pentru această inculpată.

Cu referire la legătura de cauzalitate, inculpata a susținut că având în vedere că LPF nu are atribuții în baza cărora să poată decide dezafilierea unui Club sportiv, cu atât mai puțin un club ce nu este membru LPF, raportul de cauzalitate nu este dovedit.

În ceea ce privește infracțiunea de sustragere de sub sechestrul, cu referire la obiectul juridic al infracțiunii, inculpata a precizat că în realizarea activităților de serviciu (atribuțiile în baza legii și a statutului), nu a adus atingere sechestrului instituit de autoritățile statutului.

Cu referire la subiectul infracțiunii, inculpata a precizat că LPF nu avea cum să participe în calitate de complice la săvârșirea infracțiunii întrucât, subscrisă, în baza atribuțiilor legale și statuare, a procedat la înregistrarea unor contracte încheiate între un fost jucător alși un club sportiv membru al LPF, procedura de înregistrare fiind ulterioară deciziilor date de către FRF.

Inculpata a invocat că nu a luat hotărârea de a declara jucătorii liberi de contract, jucătorii au încheiat contracte cu alte cluburi în conformitate cu dispozițiile Regulamentului privind Statutul și Transferul jucătorilor de Fotbal, iar LPF are atribuții doar în ceea ce privește înregistrarea respectivelor contracte încheiate între jucători și cluburile din LIGA I.

Cu privire la latura obiectivă a infracțiunii, inculpata a invocat că *elementul material* este reprezentat de activitatea de sustragere a bunului legal sechestrat, iar prin sustragere se înțelege scoaterea bunului de sub sechestrul legal aplicat.

Inculpata a apreciat că instanța de fond a pronunțat o soluție fără analizarea în concret a laturii obiective, întrucât faptele reținute în sarcina LPF ca fiind săvârșite prin persoana fizică D.D.nu se circumscriu cerințelor legale.

În acest sens, inculpata a arătat că referitor la desființarea contractelor, acțiune ce ar duce în mod direct la legitimarea jucătorilor în cadrul altor cluburi de profil și care reprezintă baza acțiunii de scoatere de sub sechestrul, instanța de judecată nu a constatat o vinovăție a LPF în desființarea acestor contracte. Aspectele ce privesc o eventuală desfacere abuzivă a contractelor cu jucătorii este aproximată de către instanța de judecată, ca urmare a conținutului sentinței atacate, a fi în sarcina exclusivă a FRF. A mai arătat că niciunde în cuprinsul sentinței nu se motivează aspectele pentru care LPF este trasă la răspundere pentru infracțiunea de sustragere de sub sechestrul și nici nu se precizează în sentința penală care este acțiunea sau inacțiunea LPF care să conducă la decizia instanței de învinuire sub aspectul întrunirii elementelor constitutive ale infracțiunii de sustragere de sub sechestrul.

În ceea ce privește legătura de cauzalitate, inculpata a precizat că, având în vedere că nu are atribuții în baza cărora să poată decide dezafilierea unui Club sportiv, cu atât mai puțin un club ce nu este membru LPF, se poate observa că, raportul de cauzalitate nu este dovedit.

În ceea ce privește analiza infracțiunii de sustragere de sub sechestrul, inculpata a apreciat că trebuie lămurite aspectele aferente „drepturilor federative”, drepturi ce fac obiectul sechestrului instituit.

Inculpata a arătat că instanța de judecată motivează în cadrul sentinței că aceasta avea cunoștința de procesul verbal de sechestrul nr 1119/31.01.2011 în care erau consemnați 39 de jucători de fotbal aparținândSA, fiind înscrise în acesta și drepturile federative, contractul încheiat precum și valoarea atât a drepturilor federative, cât și a contractelor încheiate cu aceștia. De asemenea, a arătat că instanța de judecată susține că aceasta a participat în mod direct la scoaterea de sub sechestrul a jucătorilor, prin întrunirea elementului material al infracțiunii, facilitând ca jucătorii să devină liberi de contract pentru ca mai departe să fie contractați de către alte cluburi.

Inculpata a precizat că „Drepturile de dispoziție asupra drepturilor federative”, cele asupra cărora a fost instituit sechestrul asigurator de către ANAF reprezintă drepturile ce rezulta din înregistrarea la Federația Română de Fotbal (FRF) a unui contract încheiat între un jucător profesionist de fotbal și un club de fotbal și constă în dreptul clubului, pe de o parte, de a folosi jucătorul în competițiile în care clubul respectiv participă și, pe de alta parte, de a transfera jucătorul către un alt club. Drepturile federative asupra jucătorilor aparțin clubului la care aceștia sunt legitimați;

Inculpata a apreciat că FRF este forul superior în fotbalul românesc și care înregistrează contractele pentru toate cluburile indiferent de liga din care fac parte. LPF este organismul fotbalistic ce are ca atribuții înregistrarea doar a contractelor aferente echipelor din LIGA 1 orice alte cluburi (pentru Liga 2, Liga 3 ș.a.m.d.) având atribuții doar în ceea ce privește cluburile afiliate fiecăreia dintre ligi. Astfel, asupra unui club aparținând Ligii 1, nu poate lua hotărâri Liga 2 și nici viceversa întrucât reprezintă o încălcare a competenței și a atribuțiilor delimitate strict de statutul fiecăreia dintre ligile de fotbal.

Raportat la cele de mai sus, inculpata a susținut că la data excluderii provizorii, 20.07.2011, Universitatea Craiova nu mai era membru al Ligii 1, astfel că LPF, care are în subordine doar cluburile din Liga 1, nu era organismul care, prin acțiune sau inacțiune putea prejudicia în vreun fel FC Universitatea Craiova, întrucât Universitatea Craiova nu mai era membru al Ligii Profesioniștii de Fotbal.

S-a invocat că așa cum susține și ANAF în adresa nr 44067 din 12.08.2010. contractele încheiate de cluburile sportive cu jucătorii profesioniști de fotbal dau naștere unor raporturi juridice între clubul de fotbal și jucătorii în cauza, iar respectarea condițiilor privind încheierea, executarea și încetarea acestora sunt supuse controlului FRF.

De asemenea, s-a mai invocat că inculpata nu ar avea cum, din punct de vedere juridic să se facă vinovată de săvârșirea unei infracțiuni de sustragere de sub sechestrul atât timp cât, în atribuțiile sale, nu intră hotărâri luate asupra echipelor ce fac parte din Liga 2, ci doar din Liga 1.

Inculpata a invocat că instanța de fond a soluționat în mod greșit latura civilă a cauzei în sensul că, față de motivarea în drept și în fapt a soluției de obligarea în solidar cu ceilalți inculpați la plata sumei de 1.098.000.000 lei echivalentul a 258 de milioane de euro către partea civilă ... S.A., precum și la plata sumei de 10.527.634 lei către partea civilă Ministerul Finanțelor Publice - ANAF, se impune desființarea acesteia dat fiind faptul că, acțiunea civilă a fost admisă fără constatarea unui prejudiciu cert suferit de partea civilă, neputându-se ajunge la aceasta soluție decât după o cercetare amănunțită a faptelor sesizate și o administrare a unui probatoriu complex (lipsa expertiza judiciară în dosarul de fond).

Inculpata a precizat că prejudiciul s-a acordat în baza unui studiu efectuat de către partea civilă(expertiză extrajudiciară) ce nu corespunde realității financiare a clubului sportiv craiovean.

A mai arătat că raportat la dispozițiile legale ce privesc prejudiciul impus de către instanța trebuie să se aibă în vedere condițiile pe care trebuie să le îndeplinească acțiunea civilă pentru a fi promovată, respectiv: existența unei infracțiuni, legătura de cauzalitate între prejudiciu și infracțiune, prejudiciul să fie cert, prejudiciul să nu fi fost reparat.

Inculpata a apreciat că una dintre condițiile esențiale ale răspunderii delictuale în forma constatării în sarcina acesteia a unui prejudiciu este reprezentat de constatarea în sarcina acesteia a unui prejudiciu cert atât sub aspectul existenței sale, cât și sub aspectul posibilităților de evaluare.

S-a mai precizat că suma reprezentând prejudiciu constatată în sarcina inculpatei a reieșit ca urmare a efectuării de către U Craiova a unui „studiu” ce are drept scop „Estimarea pierderilor și daunelor materiale pricinuite de SC ... SA, din 20.07.2011, privind excluderea și dezafilierea clubului din cadrul FRF” (estimarea făcându-se pentru o perioadă ulterioară nedeterminată, în situația în care nu s-ar fi pronunțat o hotărâre de dezafiliere).

Inculpata a susținut că dacă instanța de fond, în realizarea rolului activ, ar fi analizat acest studiu, ce nu reprezintă o expertiză judiciară, ar fi observat că raportat la modalitatea în care societatea ... S.A. a înțeles să cuantifice prejudiciul cauzat prin excluderea sa din FRF, acest prejudiciu nu are un caracter cert în condițiile în care întinderea sa nu este stabilită în mod corect.

În ceea ce privește prejudiciul produs ca urmare a rezilierii unilaterale a contractelor jucătorilor profesioniști, inculpata a considerat că modalitatea de cuantificare a prejudiciului suferit de ... S.A. ca urmare a rezilierii contractelor încheiate de ..cu jucătorii profesioniști nu este stabilită în mod corect având în vedere faptul că estimarea prejudiciului este realizată de fiecare dată prin raportare la un alt număr de jucători:

În acest sens, inculpata a arătat că în plângerea penală formulată s-a solicitat un prejudiciu de 50.000.000 EURO, iar ulterior, prin cererea de constituire ca parte civilă din data de 25.10.2011, ... S.A. estimează că a suferit un prejudiciu de 227.800.000 EURO cauzat ca urmare a denunțării în mod unilateral de către cei 27 de jucători profesioniști a contractelor încheiate cu .., prin nerespectarea de către aceștia a obligației de plată a clauzei penale inserate în contract. Prin completarea cererii de constituire ca parte civilă din data de 23.01.2013, ... S.A. a solicitat obligarea doar a 26 de jucători profesioniști la plata prejudiciului anterior menționat în calitate de părți responsabile civilmente.

Inculpata a invocat că ... S.A. a menționat în cele două cereri un doar un număr diferit de jucători, dar și nume diferite. Astfel, prin cererea de completare partea civilă nu îi menționează pe jucătorii ... (menționați în cererea din data de 25.10.2011), în schimb, face referire la jucătorii ... (pe care nu îi menționează în cererea din 25.10.2011).

În Studiul privind estimarea prejudiciului rezultat din dezafilierea S.C. ... - în faliment, întocmit în luna februarie 2015, evaluatorul S.C. .. S.R.L. are în vedere pentru evaluarea așa zisului prejudiciu un număr de 41 de jucători profesioniști.

S-a apreciat că prejudiciul la care inculpata a fost obligată a îl repara, a fost stabilit de către instanța de fond în baza unui studiu care nu are valoare de expertiză, ci este o evaluare unilaterală, nesupusă contradictorialității părților tocmai prin faptul că nu ne aflăm în fața unui raport de evaluare ce să poată fi contestat conform dispozițiilor Codului de Procedura Penală, ci în fața unui studiu care nu are nici cale de contestare și nici de lămurire.

Inculpata a mai arătat că stabilirea cu certitudine a prejudiciului revine în sarcina instanței investite cu soluționarea laturii civile, pe baza probatoriului administrat, prin analizarea tuturor elementelor de fapt care justifică în concret acordarea despăgubirilor, iar prejudiciul trebuie dovedit de partea interesată, în speță ... S.A.

S-a mai susținut că în studiu, calcularea unor cote de piață la trei ani după săvârșirea presupusei fapte nu duce decât la concluzia că nu se poate discuta despre o realitate a sumelor identificate și înscrise în studiu, iar studiul trebuie refăcut sub acest aspect.

Un aspect important care a influențat cota de piață a fiecăruia dintre jucători este că la data de 20.07.2011 aceștia erau la o echipă de Liga 2, pe când la data de 25.07.2014 o mare parte dintre aceștia erau în Liga 1, cota de piață crescând vertiginos raportat la 20.07.2011.

Inculpata a mai criticat și caracterul pretins cert al sumelor reprezentând venituri obținute din vânzarea de bilete, expertul aplicând un procent de 20% creștere față de veniturile realizate în anul 210, procent care nu are un temei legal și nu se justifică întrucât, nu se poate estima o creștere a vânzării, atâta timp cât echipa retrogradase în Liga 2.

Aceleași critici le-a adus și cu privire la caracterul cert al sumelor reprezentând veniturile obținute din drepturi de televiziune ale meciurilor de fotbal, expertul aplicând un procent de 20% creștere față de veniturile realizate în anul 210, procent care nu are un temei legal și nu se justifică întrucât, nu se poate estima o creștere a vânzării, atâta timp cât echipa retrogradase în Liga 2.

În același sens, au fost și criticile privind stabilirea veniturilor obținute din sponsorizări, donații, vânzări de mărfuri și altele, aceasta nefiind certă, veniturile având un caracter ocazional, iar mai mult, retrogradarea ar fi avut un efect negativ asupra acestor venituri și nicidecum pozitiv pentru aplicarea cotei de 20%.

Cu privire la veniturile potențiale nerealizate din cauza neparticipării la jocurile din Liga Europeană de fotbal, inculpata a apreciat că suma nu poate fi încadrată la un prejudiciu cert întrucât se pune în discuție despre o eventualitate a câștigului dintr-o competiție, care nu poate fi considerată o certitudine.

Referitor la suma solicitată cu titlu de drepturi de imagine, inculpata a arătat că retrogradarea impactează asupra unor astfel de potențiale din valorificarea veniturilor datorate strict popularității echipei și palmaresului jucătorilor și nu se poate estima întrucât ține de evenimente viitoare și nesigure.

Sub aspectul daunelor acordate, inculpata a mai susținut că prin Sentința penală nr. 1461 pronunțată de Tribunalul București Secția I penală în Dosarul nr. 9319/3/2014 instanța de fond a statuat că sunt îndeplinite condițiile pentru atragerea răspunderii civile delictuale de către persoanele răspunzătoare de producerea prejudiciului suferit de ... S.A., parte vătămată în acest dosar. Din lecturarea hotărârii judecătorești, s-a constatat că instanța de fond s-a rezumat la enumerarea condițiilor necesare pentru exercitarea acțiunii civile, fără a analiza și a se pronunța cu privire la îndeplinirea sau neîndeplinirea acestor condiții.

Mai mult decât atât, inculpata a invocat că în urma pronunțării cu privire la îndeplinirea de către ... S.A a calității de parte civilă în procesul penal, instanța a admis acțiunea civilă fără a se pronunța cu privire la motivele care au stat la baza soluției astfel dispuse, întemeindu-și soluția numai pe analiza Studiului privind estimarea prejudiciului întocmit de partea civilă.

Prin motivele de apel depuse la data de 30 septembrie 2016, inculpatul D.D. a criticat sentința penală apelată sub aspectul greșitei sale condamnări pentru infracțiunile ce au făcut obiectul actului de trimitere în judecată, precum și sub aspectul greșitei soluționări a laturii civile.

În dezvoltarea primului motiv de apel, inculpatul a invocat în primul rând că sentința apelată are o motivare extrem de vagă și de lacunară, instanța de fond omițând să prezinte argumentele de fapt și de drept care au stat la baza condamnării inculpatului D.D. pentru fiecare infracțiune și la obligarea acestuia la plata unei sume de bani către partea civilă. Inculpatul a mai invocat că instanța de fond a preluat în cuprinsul acesteia, de la pag.1 la 13, rechizitoriul, așa-zisa motivare rezumându-se la câteva pagini, cele mai multe conținând fragmente din declarațiile unor „martori”, deși aceștia erau inculpați într-un alt dosar (pag.14-16), iar, începând cu pag.17 se face trimitere la textele de lege aplicabile

în cazul pedepselor neprivative de libertate, precum și la cele prin care s-a rezolvat latura civilă, pag.20 și 21 fiind alocate dispozitivului.

Inculpatul a mai precizat că prima instanță a prezentat în mod global situația juridică a inculpaților D.D. și S.M., fără ca activitățile acestora, presupus infracționale, să fie analizate individual și de asemenea, deși a pronunțat condamnarea inculpatului D.D. pentru toate cele trei infracțiuni reținute în rechizitoriu, instanța de fond nu și-a motivat soluția în fiecare caz în parte, astfel încât hotărârea apelată este lipsită de consistență și de rigoare juridică.

Cu privire la infracțiunea prev. de art.17 lit.d din Legea nr.78/2000 rap. la art.246 și art.248¹ cod penal și cu aplic. art.258 cod penal, inculpatul a precizat că prima instanță a reluat acuzația din rechizitoriu, a constatat că art.17 lit.d din Legea nr.78/2000 a fost abrogat (pag.20) și a reținut că dispozițiile din noului cod penal sunt mai favorabile, având corespondent în dispozițiile art.297, iar cu aceste mențiuni, a hotărât condamnarea acestuia la pedeapsa de 2 ani și 4 luni închisoare pentru infracțiunea prev. de art.297, cu aplic. art.305, art.308 și art.5 cod penal.

A mai arătat că pentru a-l condamna pe inculpatul D.D., instanța de fond a avut în vedere: dispozițiile art.15 și art.18 pct.2 din Statutul FRF, texte aplicate de către Comitetul Executiv în ședința din 20.07.2011 de la Casa Fotbalului, iar, deși a făcut trimitere la aceste texte, instanța de fond nu le-a interpretat în sensul firesc, și anume al invocării lor ca temei al excluderii provizorii a clubului de fotbal din Craiova. În consecință, inculpatul a considerat că instanța de fond trebuia să constate că „Comitetului Executiv, între care și inculpatul D.D., au ținut seama de aceste dispoziții legale atunci când au votat pentru excluderea provizorie a SC „„„ SA.

Inculpatul apelant a precizat că din actele dosarului rezultă următoarea situație de fapt: la ședința din 08.07.2011, Comitetul Executiv al FRF a pus în discuție problema clubului de fotbal din Craiova, însă dezbateră a fost amânată până la 20.07.2011, pentru că entitatea respectivă să-și formuleze o apărare; la ședința din 20.07.2011, uzând de dreptul conferit de art.35 lit.g din Statutul FRF, comitetul executiv a dezbătut cazul clubului craiovean și a dispus defafilieră acestuia, prin excluderea provizorie. La luarea acestei măsuri, „comitetului executiv au avut în vedere că SC „„SA a acționat în judecată, în afara jurisdicției sportive, FRF, așa cum rezultă din citațiile emise de o instanță de judecată civilă. Or, inculpatul a apreciat că *apelarea la o instanță civilă contravenea dispozițiilor art.14 lit.a, e din Statutul FRF.*

A mai susținut că în lipsa unei mențiuni exprese, care să definească ce se înțelege prin abatere gravă, „comitetului executiv au apreciat că nesocotirea art.14 lit. a și e din Statutul FRF reprezintă o astfel de abatere. Totodată a mai precizat că, inițial, această încadrare a fost făcută de Departamentul Juridic al FRF, prin martorul ..

- martorului ..., care a precizat că „„„
- martorului .. care a precizat că „„„
- martorului .., care, la termenul de judecată din 18.11.2015, a precizat că „„„

Prin urmare, inculpatul a concluzionat că din probele respective rezultă indubitabil că acționarea în judecată a FRF, în afara cadrului jurisdicțional sportiv, reprezenta o abatere gravă.

Inculpatul a înțeles să critice și considerentele sentinței penale, în care preluându-se teza acuzării, s-a reținut că SC „„„SA i s-a încălcat dreptul la apărare, acesta apreciind că aceste susțineri nu corespund adevărului.

În acest sens, inculpatul a invocat următoarele mijloace de probă:

.....

În concluzie, inculpatul a solicitat în temeiul art. 396 alin. 5 cod proc.pen. rap. la art. 17 alin. 2 cod proc.pen. cu trimitere la art.16 alin.1 lit. a cod proc.pen., achitarea acestuia, prin admiterea apelului și desființarea sentinței, în baza art.421 pct.2 lit.a cod proc.pen.

Cu privire la infracțiunea prev. de art.13 din Legea nr.78/2000, inculpatul a arătat că instanța de fond a hotărât condamnarea acestuia la o pedeapsă de 2 ani închisoare.

Din motivarea sentinței penale apelate, inculpatul a arătat că instanța de fond a reținut că presupusa instigare ar fi fost exercitată de către inculpatul S.M., nicidecum de către inculpatul D.D., al cărui nume nici măcar nu apare atunci când este motivată vinovăția celor doi pentru infracțiunea prev. de art. 13 din Legea nr.78/2000, astfel că în consecință, instanța de fond l-a condamnat pe inculpatul D.D. fără ca măcar în sentință să existe vreo motivare.

S-a mai susținut că inculpatul D.D. a negat că ar fi influențat în opțiunea votului pe ceilalți „ai comitetului executiv, susțineri care se coroborează cu stenograma ședinței din 20.07.2011, așa încât remarca respectivă a inculpatului D.D. nu poate constitui o determinare a celorlalți membri ai comitetului executiv, așa cum susține acuzarea.

De asemenea, s-a mai precizat susținerile inculpatului se mai coroborează și cu:

.....

Inculpatul a mai precizat că atunci când a pronunțat soluția de condamnare și pentru această infracțiune, *instanța de fond a ignorat cu desăvârșire susținerile celorlalți membri ai comitetului executiv, audiați ca inculpați în celălalt dosar penal*. Astfel, din declarațiile acestora, apărarea a susținut că inculpatul D.D. nu a exercitat asupra acestora nicio influență în sensul schimbării opțiunii de vot. S-a mai susținut că la dosar nu există o probă măcar în măsură să dovedească, dincolo de orice îndoială, că ceilalți membri ai comitetului executiv au fost influențați de către inculpatul D.D., înainte sau în timpul exprimării votului. Dimpotrivă, inculpații respectivi au precizat că votul a reprezentat expresia propriei lor convingeri, convingere pe care și-au menținut-o și la momentul audierii.

Inculpatul a mai susținut că în cuprinsul sentinței *instanța de fond nu a făcut nicio analiză a infracțiunii prev. de art.13 din Legea nr.78/2000*.

În acest sens, inculpatul a susținut că infracțiunea prev. de art.13 din Legea nr.78/2000 este un abuz de funcție calificat prin scop și constă în fapta persoanei care îndeplinește o funcție de conducere într-o entitate indicată limitativ în textul respectiv de a-și folosi influența sau autoritatea în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite.

Obiectul juridic al infracțiunii îl constituie fasciculul de relații sociale referitoare la conduita subiectului activ în interiorul entității în care îndeplinește o funcție de conducere. Prin urmare, textul de lege are o sferă foarte restrânsă de aplicabilitate, sferă circumstanțiată numai la relațiile sociale existente la nivelul entităților enumerate limitativ în art.13. Norma de incriminare vizează, așadar, sancționarea penală a conduitei abuzive a subiectului activ în relațiile cu persoanele asupra cărora își exercită autoritatea sau influența cu care entitatea l-a investit, persoane care sunt, obligatoriu, membri ai entității respective.

Subiectul activ este chiar persoana care îndeplinește o funcție de conducere în cadrul entității, condiție îndeplinită de inculpatul D.D..

Subiectul pasiv este entitatea în care subiectul activ îndeplinește funcția de conducere, FRF în speță.

Din această perspectivă, inculpatul a apreciat că nicio probă de la dosar nu face dovada existenței unei pagube suferite de FRF - al cărui vicepreședinte era la momentul respectiv inculpatul D.D.. Pentru existența infracțiunii, acuzarea trebuia să dovedească, prin probe certe, că pretinsa activitate infracțională a produs vreo consecință asupra entității reprezentate de inculpatul D.D., ceea ce nu s-a întâmplat.

S-a mai arătat că elementul material al laturii obiective a infracțiunii constă în folosirea influenței ori autorității în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite. Influența reprezintă aptitudinea, capacitatea unei persoane, care, în virtutea funcției de conducere îndeplinită, reușește să determine, să schimbe o decizie în interiorul entității arătate în art.13.

Inculpatul a mai susținut că în același sens, autoritatea reprezintă ascendentul pe care subiectul activ al infracțiunii îl are asupra celorlalți membri ai entității izvorât din funcția de conducere îndeplinită și folosirea acesteia pentru a schimba o hotărâre, o decizie în interiorul entității respective.

Prin urmare, subiectul activ al infracțiunii, uzând de influența sau autoritatea funcției sale, îi determină pe ceilalți membri ai entității să-și schimbe decizia. În consecință, s-a apreciat că această influență trebuie exercitată numai asupra persoanelor din subordinea subiectului activ, nu și persoanelor din afara entității. Pentru a fi în prezența elementului material este nevoie, așadar, de o situație premisă, constând în existența unei decizii, unei hotărâri a membrilor entității, în speță Comitetul Executiv al FRF, pe care, apoi, s-o schimbe persoana care îndeplinește funcția de conducere.

Inculpatul a apreciat că raportându-se la speța de față, o astfel de premisă ar fi trebuit să constea în existența unei decizii în interiorul Comitetului Executiv al FRF, prin care să nu aplice sancțiunea excluderii provizorii SC „.....” SA asupra căreia să se revină tocmai prin exercitarea de către inculpatul D.D. a influenței sau autorității sale ca vicepreședinte.

Or, inculpatul a considerat că din probele de la dosar nu rezultă că ar fi existat o astfel de decizie sau de discuție măcar, toate discuțiile fuseseră purtate numai cu ocazia dezbaterilor din 20.07.2011. De asemenea, inculpatul a considerat că din probele administrate până în prezent nu a rezultat că inculpatul D.D. a intervenit pentru a schimba, în vreun fel, convingerile vreunui membru al Comitetului Executiv al FRF.

Din cele prezentate mai sus, s-a concluzionat că inculpatul D.D. nu și-a folosit autoritatea sau influența pentru a schimba nicio decizie luată de ..Comitetului Executiv al FRF în legătură cu sancțiunea disciplinară ce trebuia aplicată SC „.....” SA.

Sub aspectul laturii subiective, infracțiunea se comite numai cu intenție directă calificată prin scop, întrucât folosirea influenței sau autorității se face în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite.

Din perspectiva acestei condiții, apărarea a apreciat că nu a existat o astfel de intenție, de vreme ce nu a existat, ca primă condiție, o acțiune de influențare.

În final, inculpatul a apreciat că în cauză nu există infracțiunea prev. de art.13 din Legea nr.78/2000, **asa încât a solicitat achitarea în temeiul art.396 al.1 și 5, rap. la art.17 al.2, rap. la art.16 lit. a cod proc.pen., prin admiterea apelului și desființarea sentinței, în baza art. 421 pct.2 lit.a cod proc.pen..**

Cu referire la infracțiunea prev. de art.244 cu aplic. art.33 lit.a cod penal, inculpatul a arătat că instanța de fond a dispus condamnarea sa la o pedeapsă de 80.000 lei amendă penală, în condițiile dispozițiilor art.61 pct.2 cod penal, rap. la art.61 pct.4 lit.b cod penal (200 de zile amendă penală înmulțit cu 400 lei/zi amendă).

Sub un prim aspect, inculpatul a invocat că instanța de fond nu s-a preocupat să ceară procurorului să-și precizeze acuzația, în condițiile în care infracțiunea prev. de art.244 cod penal 1969 cuprindea și agravanta de la alin.2. Cu toate acestea, atunci când a ales ca lege favorabilă noul cod penal, încadrarea juridică este schimbată în art.261 alin.1 cod penal. Inculpatul a mai invocat că atât timp cât Comitetul Executiv al FRF nu era custodele celor 39 de fotbaliști craioveni aflați sub sechestru, instanța de fond trebuia să constate că încadrarea juridică este cea prev. de art.244 al. 1 cod penal 1969

În acest sens, în temeiul art.386 al.1 cod proc.pen., inculpatul a solicitat să se dispună schimbarea încadrării juridice din infracțiunea prev. de art.244 cod penal 1969 în cea prev. de art.244 al.1 cod penal 1969 și să o considere ca lege penală mai favorabilă.

După schimbarea încadrării juridice a solicitat constatarea împlinirii termenului de prescripție specială prevăzut de art.124, rap. la art.122 lit.e cod penal 1969, care era de 4 ani și 6 luni. Or, de la data de 20.07.2011, termenul respectiv s-a împlinit la 20.01.2016, așa încât a intervenit încetarea procesului penal, textele aplicabile fiind art.396 al.1 și 6, rap. la art. 17 al.2, comb. cu art.16 lit. f cod proc.pen., prin admiterea apelului, în baza art.421 pct.2 lit. a cod proc.pen..

În subsidiar, s-a solicitat **achitarea inculpatului D.D. și pentru această infracțiune, în temeiul art.396 al. 1 și 5, rap. la art.17 al.2, comb. cu art.16 lit. b (teza a II-a) cod proc.pen., prin admiterea apelului și desființarea sentinței, în baza art.421 pct.2 lit.a cod proc.pen..**

În susținerea soluției de achitare, inculpatul a invocat declarațiile sale din fața instanței de judecată, în care a arătat că: „.....”

În dezvoltarea celui de-al doilea motiv de apel, inculpatul a criticat greșita obligare civilă a acestuia, în solidar cu restul inculpaților la plata sumei de 1.098.000.000 lei echivalentul a 258 milioane euro către partea civilă SC SA, prin lichidator judiciar, Agenția, plus dobânda legală de la rămânerea definitivă a hotărârii până la achitarea debitului și la 10.527.634 lei, plus dobânda legală de la rămânerea definitivă a hotărârii până la achitarea debitului către partea civilă Ministerul Finanțelor Publice -ANAF.

Inculpatul a invocat în acest sens, că atunci când instanța de fond a hotărât obligarea inculpaților la despăgubiri civile, a avut în vedere „studiul privind estimarea prejudiciului rezultat din dezafilierea «SC», în faliment, conceput de SCSRL, Membru Corporativ al Asociației Naționale a Evaluatorilor Autorizați din România - ANEVAR, la cererea lichidatorului judiciar «Agenția». Elaboratorul lucrării în analiza efectuată a avut ca scop, după cum precizează la pct.3, estimarea pierderilor și daunelor materiale pricinuite SC SA, ca urmare a hotărârii Comitetului Executiv al FRF din 20.07.2011 privind excluderea și dezafilierea clubului din cadrul FRF. În cadrul acestei lucrări s-a procedat a se analiza începând cu palmaresul SC ..SA, s-au avut în vedere informațiile economice înainte de dezafiliere, estimarea pierderilor s-a făcut prin metoda însumării veniturilor potențiale fiind explicate și explicite de la pct.7 și urm. și în anexele prezentate.

Inculpatul a mai precizat că în urma analizelor și a calculului efectuate în urma deciziei FRF de dezafiliere, elaboratorul a concluzionat că SC ..SA în faliment a înregistrat pierderi de venituri nete de cea 1.098 milioane lei echivalent a 258 milioane euro. Ministerul Finanțelor Publice, ANAF s-a constituit parte civilă cu suma de 10.527.634 lei, rezultând paguba suferită prin imposibilitatea recuperării creanțelor din titlurile executorii asupra bunurilor SC ...SA, și care trebuiau aduse venit la bugetul statului" (pag. 19 din sentință).

Cu privire la acest înscris, care provine de la o parte din proces - partea civilă - , apărarea a apreciat că studiul nu face dovada existenței unui prejudiciu cert. Or, în lipsa acestei condiții nu există prejudiciu.

În consecință, a solicitat și sub acest aspect reformarea sentinței, în sensul respingerii acțiunii civile, și disponibilizarea tuturor bunurilor asupra cărora s-a luat măsura sechestrului asigurator.

Prin motivele de apel depuse la data de 03 octombrie 2016, inculpatul S.M. a criticat sentința penală apelată, solicitând achitarea acestuia în temeiul art. 396 alin. (5) rap. la art. 16 alin. (1) lit. a) cod proc.pen. pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor prevăzută de art. 297 cod penal cu aplicarea art. 309 și 308 cod penal și art. 5 cod penal; achitarea acestuia în temeiul art. 396 alin. (5) rap. la art. 16 alin. (1) lit. a) cod proc.pen. pentru infracțiunea prevăzută de art. 261 alin. (1) cod penal; achitarea acestuia în temeiul art. 396 alin. (5) rap. la art. 16 alin. (1) lit. a) cod proc.pen. pentru infracțiunea prevăzută de art.13 din Legea nr. 78/2000.

Inculpatul a invocat că prima instanță nu s-a pronunțat pe nici una dintre chestiunile prealabile invocate și necesare pentru soluționarea cauzei, deși a fost investită cu acestea.

Inculpatul a precizat că în fața primei instanței, a solicitat cu titlu prealabil analizării oricărei fapte deduse judecății, clarificarea unor chestiuni prealabile relative la:

- situația juridică a SC ... SA la data pretinselor fapte și efectele procedurii de insolvență în care se afla aceasta
- consecințele deschiderii procedurii insolvenței împotriva SC ... SA, data la care procedura s-a deschis, data la care au fost încheiate procesele verbale de sechestru, nelegalitatea proceselor verbale de sechestru, și încetarea efectelor proceselor verbale de sechestru încheiate la data de 31.01.2011 și 05.07.2011 în raport cu data deciziei Comitetului Executiv din 20.07.2011 și efectele acesteia, care se produc și în cauza de față cu privire la procesele verbale de sechestru.
- imposibilitatea formulării de către parchet a unei acuzații pe temeiul unei legi și a unei jurisprudențe străine (în speță, cea portugheză).
- faptul că acuzația se întemeiază pe o hotărâre judecătorească din România (Sentința civilă nr. 4230/25.06.2012 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal), desființată de către înalta Curte prin Decizia nr. 1888/09.04.2014.
- organizarea activității fotbalistice și relevanța pentru speță: statutului FRF și dispozițiilor acestuia; a jurisdicției sportive speciale conform statutelor și regulamentelor jurisdicției FIFA, UEFA, FRF, care exclud jurisdicția în fața instanțelor statale și legalitatea acestei jurisdicții, confirmată prin hotărâri ale instanțelor de judecată din România;

Cu privire la situația juridică a SC ... SA la data pretinselor fapte și efectele procedurii de insolvență în care se afla aceasta, inculpatul a invocat că prima instanță a nesocotit grav prin soluția adoptată și considerentele acesteia drepturile și obligațiile unui club afiliat la FRF și consecințele încălcării obligațiilor statutare, împrejurarea că aceasta pierduse dreptul de a activa în Liga I ca urmare a rezultatelor din precedentul campionat și împrejurarea că pentru soluționarea disputelor și litigiilor ce se nasc din activitatea competițională și în legătură cu aceasta există o jurisdicție specială de la care părțile nu pot deroga.

Inculpatul a apreciat că afilierea unui club de fotbal la FRF este facultativă, este rezultatul manifestării libertății de asociere, libertate prevăzută nu doar de Constituție, ci și de legea sportului, afilierea dând dreptul de a participa la competiții naționale și internaționale (ca efect al afilierii FRF la UEFA și FIFA), dar instituind și obligații pentru ..afiliați, între obligațiile membrilor afiliați fiind și acelea de respectare al statutelor care prevăd sancțiunile pentru nerespectarea obligațiilor dar și modalitatea de rezolvare a disputelor, exclusiv prin intermediul instanțelor sportive.

A mai precizat că SC ... SA a fost club afiliat la FRF, afilierea făcându-se în conformitate cu statutul FRF adoptat de totalitatea membrilor FRF, constituit ca Adunare Generală, organ de conducere și legislativ al FRF, cu atribuții de reglementare în domeniul activității fotbalistice. Acest Statut leagă ..FRF în toate dispozițiile sale, fiind o convenție cu putere de lege pentru ..FRF, fiind adoptat de Adunarea Generală, avizat de Ministerul Tineretului și Sportului în conformitate cu art. 18 și 36 din Legea nr. 69/2000 a educației fizice și sportului și supus cenzurii instanței de judecată cu ocazia depunerii acestuia la Tribunalul București - Secția V-a civilă în dosarul nr. 26006/3/2009.

S-a precizat că asocierea este rezultatul unui act de voință al părților și se produce printr-un contract/convenție pe care îl/o încheie părțile. La rândul ei afilierea produce aceleași efecte ca și contractul, membrul afiliat devenind membru al asociației, respectiv FRF, cu toate drepturile și obligațiile ce le au ..conform statutului. Prin afilierea la FRF, SC ... SA și-a însușit în totalitate clauzele din Statutul FRF, inclusiv acelea care reglementează modul de soluționare a litigiilor și competența instanțelor sportive organizate de nivel internațional.

Apelantul a mai precizat că în sezonul competițional 2010-2011 SC a retrogradat sportiv în Liga a II de fotbal, retrogradare care se datorează rezultatelor negative obținute, respectiv clasării în competiție pe un loc retrogradabil, cu toate consecințele pe care retrogradarea o are. Prin urmare, la momentul luării deciziei de excludere provizorie, SC retrogradase în Liga a II-a, iar pentru a participa în campionat, și în Liga a II-a, aceasta trebuia să solicite o licență.

La data de 06.06.2011 SC ... SA a solicitat acordarea licenței pentru campionatul național Liga a II-a pentru sezonul 2011-2012. Solicitarea i-a fost inițial respinsă prin Hotărârea nr.23 din 17.06.2011 a Comisiei pentru Acordarea Licenței Cluburilor. Prin Decizia nr. 26 din 30.06.2011 Comisia de Apel a Sistemului Național de Licențiere a admis apelul SC ... SA și a dispus acordarea licenței pentru liga a 2-a pentru clubul din Craiova.

Apelantul a susținut că la data de 20.06.2011, în procedura de licențiere pentru Liga a II-a, SC, cu adresa nr. 2599, (fila 37 vol.21 dup) sub semnătura lui A.M., a transmis FRF „Declarație privind îndeplinirea articolului 42 din RLC” în care la lit. a) se arată că „... .. SA confirmă prin prezenta că solicitantul de licență recunoaște obligativitatea statutului, regulamentelor, directivelor și deciziilor FIFA, UEFA și ale FRF și LPF, ca și jurisdicția Tribunalului de Arbitraj pentru Sport (TAS) de la Lausanne, conform articolelor aplicabile din Statutul FRF”.

Cu privire la deschiderea procedurii insolvenței împotriva SC ... SA și efectele acesteia, inculpatul a precizat că potrivit afirmațiilor ce au fost făcute și în fața instanței de judecată domnul A.M. a preluat SC ... SA în toamna anului 2005. După numai câteva luni de la preluarea clubului, prin Sentința civilă nr. 89 din 15.02.2006 a Tribunalului Dolj, SC ... SA a intrat în procedură de insolvență în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 85/2006, cererea de insolvență fiind făcută de creditorul acesteia SC ... SRL.

Inculpatul a mai arătat că hotărârea de deschidere a procedurii insolvenței este executorie, în conformitate cu dispozițiile art. 12 din Legea nr. 85/2006. Prin urmare, calea de atac exercitată nu are efect suspensiv de suspendare a hotărârii atacate.

Împotriva Sentinței nr.89/2006 s-a formulat un recurs, admis prin Decizia nr. 824/2006 a Curții de Apel Craiova, dar prin Decizia nr. 109/31.01.2007 a Curții de Apel Alba Iulia, Decizia nr. 824/2006 a Curții de Apel Craiova a fost anulată (într-o contestație în anulare formulată de SC ...SRL), iar recursul împotriva Sentinței nr. 89/2006 a fost respins, decizia de deschidere a procedurii insolvenței devenind astfel definitivă, cu efecte executorii de la 15.02.2006.

Debitoarea SC a formulat și o cerere de revizuire a Sentinței civile nr.89/2006. La data de 05.02.2010 prin încheierea nr.5 pronunțată în dosarul nr. 1497/63/2010 Tribunalul Dolj a dispus suspendarea provizorie a executării sentinței nr.89/15.02.2006 până la soluționarea cererii de suspendare formulată în dosarul ce avea ca obiect revizuirea acestei sentințe.

A mai precizat că în anul 2011 ANAF DGFP Dolj a întocmit, în dosarul de executare nr. F37 având ca obiect procedura de executare silită împotriva SC ... SA pentru creanțe fiscale în sumă de 9.906.095 lei și respectiv de 2.049.281 lei, „Procese verbale de sechestrul pentru bunuri mobile” din data de 31.01.2011 și data de 05.07.2011. Prin aceste procese verbale au fost sechestrate „drepturi federative jucători”, evaluate prin estimare la 15.800.000 lei și respectiv 2.000.000 lei, în realitate prin cel de-al doilea proces verbal sechestrul privind drepturi în valoare de 1.000.000 lei pentru că unul dintre jucătorii menționați în cel de al doilea proces verbal (...) este menționat și în primul proces verbal. La data de 08.04.2011 prin încheierea nr. 2686/com Tribunalul Constanța a dispus în dosarul nr. 1464/63/2010 „suspendarea executării sentinței nr. 89/15.02.2006 pronunțată de Tribunalul Dolj în dosarul nr. 12047/63/2007 (număr vechi 157/F/2005) până la soluționarea cererii de revizuire a aceleiași hotărâri”.

La data de 21.06.2011 prin Sentința civilă nr. 4917/com Tribunalul Constanța a respins cererea de revizuire formulată de SC ... SA împotriva Sentinței civile nr. 89/15.02.2006 a Tribunalului Dolj. (voi. 8 filele 57-59 dup).

Prin urmare, inculpatul a apreciat că SC este considerată în procedură de insolvență și a beneficiat, de altfel, de efectele pe care le are deschiderea acestei proceduri, începând cu data de 15.02.2006. Efectele deschiderii procedurii privesc suspendarea de drept în temeiul art. 36 din Legea nr. 85/2006 a executării silite a creanțelor împotriva sa, încetarea curgerii dobânzilor și a penalităților.

În conformitate cu art.36 din Legea nr.85/2006 de la data deschiderii procedurii insolvenței executările silite împotriva debitorului sunt suspendate de drept. S-a menționat că executarea Sentinței nr. 89/2006 a fost suspendată în perioada 05.02.2010 - 21.06.2011 și admițând că în perioada de suspendare a executării Sentinței civile nr. 89/2006 s-ar fi putut face acte de executare, începând cu data de 21.06.2011 toate actele de executare silită și-au încetat efectele în temeiul art. 36 din Legea nr. 86/2006.

Inculpatul a apreciat că în acest sens este și răspunsul ANAF, autorul celor două procese verbale de sechestrul, către SC ... SA în care se arată că încetând suspendarea Sentinței civile nr. 89/15.02.2006 se revine la situația anterioară suspendării. Tot în această adresă ANAF invocă dispozițiile art. 36 din Legea nr. 85/2006, arătând că „Așadar, potrivit acestor dispoziții legale, orice urmăriri individuale în legătură cu debitorul, nu pot fi realizate, toate acțiunile desfășurându-se în cadrul procedurii organizate, cu participarea tuturor creditorilor, măsură justificată de caracterul colectiv și concursual al procedurii insolvenței.”

S-a mai arătat că ANAF prin adresa nr. 896861/912686 din 12.08.2010 a comunicat FRE, AFAN și LPF următoarele:

- „cât timp durează executarea silită debitorul nu poate dispune de aceste bunuri decât cu aprobarea dată, potrivit legii, de organul competent (...). Totodată, actele de dispoziție care ar interveni ulterior indisponibilizării sunt lovite de nulitate absolută”, (fila 2 parag. 5);
- „contractele încheiate de cluburile sportive cu jucătorii profesioniști de fotbal dau naștere unor raporturi juridice între club și jucătorii în cauză. Respectarea condițiilor privind încheierea, executarea și încetarea acestora sunt supuse controlului Federației Române de Fotbal, prin comisiile de specialitate competente, în conformitate cu reglementările naționale în materie, date în aplicarea regulamentelor forurilor tutelare internaționale” (fila 3 parag. 2).
- „în concluzie, opinăm că, fiind vorba de raporturi juridice distincte, existența sechestrului asigurător instituit de organele fiscale competente asupra unor drepturi aparținând cluburilor sportive, nu poate determina menținerea în vigoare a unui contract încheiat între un club sportiv și un jucător de fotbal profesionist, ale cărui clauze contractuale nu au fost respectate” (fila 3 parag. 3).

De asemenea, inculpatul a invocat că suspendarea acțiunilor judiciare și extrajudiciare se realizează ex lege,

fără să fie necesară pronunțarea unei hotărâri în acest sens. Efectul suspensiv se produce de la pronunțarea hotărârii de deschidere a procedurii. Dispozițiile art.36 din Legea insolvenței care reglementează efectul suspensiv de urmărire silită individuală au prioritate de aplicare, întrucât este o normă specială în raport cu normele din Codul de procedură fiscală, care reprezintă norma generală în materie de executare silită a creanțelor fiscale. Așadar, ambele tipuri de executare silită se suspendă dacă, ulterior declanșării executării, se deschide procedura insolvenței față de debitor.

Apărarea a mai precizat că potrivit rechizitoriului, faptele pentru care inculpatul este acuzat și trimis în judecată, ar fi fost săvârșite, la data de 20.07.2011, așadar la o lună după ce se reluase procedura insolvenței deschisă de altfel în anul 2006, adică la o dată la care sechestrul instituit de ANAF oricum nu ar mai fi fost în vigoare.

Inculpatul a apreciat că independent de existența unor motive de nelegalitate a proceselor verbale de sechestrul din 31.01.2011 și 05.07.2011, este de remarcat faptul că o dată deschisă sau reluată procedura de insolvență (în cauză procedura a fost deschisă la 15.02.2006 și reluată la data de 21.06.2011), cele două procese verbale de sechestrul au încetat să-și producă efectele, încetarea fiind definitivă începând cel mai târziu cu data de 21.06.2011 și producându-se în conformitate cu art. 36 din legea nr.85/2006, de drept.

În plus, inculpatul a mai apreciat că procesul verbal de sechestrul din 05.07.2011 nici nu putea să fie încheiat de vreme ce procedura de insolvență era în curs la data încheierii acestuia, iar în conformitate cu art. 36 din Legea nr.85/2006, orice executare silită se suspendă de drept.

Cu privire la nelegalitatea proceselor verbale de sechestrul din 31.01.2011 și 05.07.2011, inculpatul a apreciat că aceste sechestrul instituite „pe drepturile federative ale jucătorilor” sunt nelegale întrucât au fost instituite „pentru bunuri mobile”, iar atunci când bunurile mobile sunt enumerate se arată că acestea sunt „drepturi federative – jucător” și că ele au fost estimate de către executorii fiscali. Or, inculpatul a apreciat că drepturile nu sunt bunuri, iar legea fiscală, ca și aceea penală sunt de strictă interpretare.

Inculpatul a invocat că așa cum rezultă din titlul procesului verbal de sechestrul, dar și din dispozițiile art. 151 Cod procedură fiscală, indicat de altfel ca temei al executării silită și al procesului verbal de sechestrul, executarea silită privește, în această modalitate, bunurile mobile ale debitorului urmărit și ea se face prin sechestrul și valorificarea bunurilor.

A mai invocat că prin bun în sensul art.244 Cod penal 1969 se înțelege orice lucru care are o existență materială (corporală) și reprezintă o valoare economică (patrimonială), el trebuind să facă parte din categoria celor mobile, deoarece numai acestea pot fi sustrate.

Inculpatul a precizat că „Drepturile federative jucător” nu știe nimeni ce sunt din punct de vedere juridic și nu le-a calificat nimeni, dar în mod cert ele nu sunt bunuri mobile corporale în sensul art.244 Cod penal 1969 și art.151-152 din codul de procedură fiscală. Rechizitoriul însuși vorbește despre acestea ca fiind „drepturi ideale” or „drepturile ideale” nu sunt bunuri. Inculpatul a apreciat ca fiind de neînțeles afirmația pe care o face rechizitoriul atunci când vorbește despre noțiunea de „drepturi ideale”. Ideal, potrivit DEX, înseamnă perfect, desăvârșit. Or, menționatele „drepturi federative jucător” nu pot fi în nici un caz calificate așa cum a făcut-o acuzarea, dar nici în această calificare ele nu pot constitui „bunuri” sechestrabile.

Pe de altă parte, inculpatul a susținut că „drepturile federative jucător” sunt atașate jucătorului, sunt personale și a aplica un sechestrul asupra acestora valorează a aplica sechestrul asupra jucătorului însuși. A aplica sechestrul pe „drepturile federative jucător” înseamnă și a obliga pe jucător să joace și să joace acolo unde cel care aplică sechestrul îi impune, prin sechestrul însuși să o facă. În alte cuvinte, a pune sechestrul pe un jucător valorează cu legarea acestuia de un angajator, de un club de fotbal, ceea ce este o încălcare a dreptului constituțional la muncă și afectează inclusiv libertatea jucătorului.

Inculpatul a considerat că atât timp cât legea penală este de strictă interpretare dispozițiile art.244 Cod penal 1969 trebuie interpretate strict, respectiv cu înțelesul pe care îl are noțiunea de bun, respectiv acela de lucru corporal, tangibil, vizibil. Există de altfel, și o constrângere în ce privește înțelesul noțiunii de bun ce rezultă din incriminarea infracțiunii de sustragere de sub sechestrul. Sustragerea de sub sechestrul are aceeași semnificație ca aceea de furt, respectiv de deposedare a unei persoane de bunul său. Or, inculpatul a apreciat că aceasta presupune ca posibilitate de deposedare să fie efectivă, reală, respectiv ca bunul să fie dintre acelea la care se referă art.244 cod penal 1969, adică un bun corporal.

Așa fiind, inculpatul a solicitat a se constata că în plan procesual, neexistând procese verbale de sechestrul întocmite legal ori procese verbale care să fi putut produce consecințe după data de 21.06.2011, când a fost respinsă cererea de revizuire și reluată procedura insolvenței începută în anul 2006, iar procesele verbale de sechestrul au devenit caduce (dacă s-ar admite totuși că ar fi fost încheiate legal) consecința este aceea a constatării inexistenței condiției prealabile, condiției premisă, pentru existența infracțiunii de sustragere de sub sechestrul, adică un sechestrul valabil și în lipsa căruia nu poate exista fapta de sustragere de sub sechestrul imputată.

Cu privire la acuzația formulată împotriva inculpatului, întemeiată în mod greșit, pe o lege și jurisprudență străină (portugheză), inculpatul a invocat că principiul teritorialității și principiul suveranității legii se opune unui astfel de procedeu. Pentru a fi infracțiune o faptă trebuie să rezulte din dispozițiile legii române. S-a mai arătat că dreptul

penal nu poate fi aplicat prin analogie cu dreptul altui stat, românii fiind obligați să respecte în țara lor legea română, iar nu legea portugheză. Inculpatul a apreciat că aceeași obligație o au și procurorii.

Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii - a dat o dezlegare valabilă atât în ce privește interpretarea noțiunii de bun, cât și aceea a legii pe care se poate întemeia o acuzație, respectiv a legii române în România, prin Decizia nr. 2/2012 din 12.03.2012.

Referitor la împrejurarea că acuzația Parchetului și hotărârea primei instanțe se întemeiază în mod greșit și pe o hotărâre judecătorească din România desființată (Sentința civilă nr. 4230/25.06.2012 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal), inculpatul a arătat că respectiva sentința penală, care a fost folosită drept argument pentru soluția de trimitere în judecată, care a fost validată prin sentința penală apelată, a fost desființată ulterior de Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 1888/09.04.2014.

Inculpatul a apreciat că respectivele chestiuni tranșate în opinia acuzării și a primei instanțe penale prin Sentința civilă nr.4230/2012 a Curții de Apel București, au fost considerate, în mod greșit, ca fiind rezolvări cu caracter prejudicial a unor probleme de natură civilă, dându-se acelor împrejurări conotații penale. Inculpatul a mai invocat că din păcate, instanța de judecată deși a avut decizia nr. 1888/09.04.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție prin care este infirmată Sentința nr. 4230/2012 a CAB nici măcar nu a amintit-o. Or, inculpatul a apreciat că aceasta era cu adevărat o chestiune prejudicială și obligatorie pentru instanță în conformitate cu art.52 alin.3 cod proc.pen. Totodată, s-a mai precizat că la argumentul desființării Sentinței nr.4230/2012 a Curții de Apel București, trebuie adăugat și faptul că înalta Curte prin Decizia nr. 1888/09.04.2014 a și stabilit cu putere de lucru judecat că, în speță, cluburile de fotbal afiliate la FRF nu pot urma pentru soluționarea litigiilor decât procedura instanțelor arbitrale.

În aceste condiții, inculpatul a invocat că respectiva chestiune prejudicială a competenței exclusive a instanțelor sportive este cu adevărat tranșată cu putere de lucru judecat pentru pretinsa parte vătămată SC ... SA, pentru FRF și evident pentru cei trimiși în judecată, dar și pentru instanțele de judecată penale. Instanța fondului a ignorat însă această dezlegare care era obligatorie pentru ea, însușindu-și susținerile rechizitoriului care este întocmit cu raportare la Sentința nr. 4230/2012, care a fost desființată de Înalta Curte prin Decizia nr. 1888/09.04.2014.

În ceea ce privește organizarea activității fotbalistice și regulile specifice pentru soluționarea disputelor/litigiilor, inculpatul a invocat că FRF este organizată și funcționează în conformitate cu dispozițiile Legii educației fizice și sportului nr.69/2000, ale OG nr.26/2000 privind asociațiile și fundațiile. Federația Română de Fotbal este o persoană juridică de drept privat, de utilitate publică, fără scop lucrativ, autonomă, neguvernamentală și neutră din punct de vedere politic, religios și etnic. Scopul FRF îl constituie organizarea, administrarea, coordonarea și controlul activității fotbalistice pe teritoriul României, la toate nivelurile.

Inculpatul a mai precizat că FRF este membru afiliat FIFA și UEFA, fiind singura autoritate a fotbalului, asociație recunoscută de organisme internaționale - FIFA și UEFA - și autorizată conform legii să se organizeze.

Potrivit art. 6 alin. (2) din Statutul FRF în vigoare la data adoptării hotărârii nr. 6 din 20.07.2011: „în activitatea lor, FRF, LPF, ..afiliați, jucătorii și ..comisiilor FRF sunt obligați:

- c) Să respecte întotdeauna statutele, regulamentele și deciziile FIFA și UEFA, precum și deciziile Tribunalului Arbitral al Sportului de la Lausanne;
- d) Să recunoască jurisdicția TAS astfel cum este definită de statutele FIFA și UEFA;
- e) Să respecte obligațiile instituite prin dispozițiile art. 64 din Statutul FIFA adoptat la data de 30.05.2008 la Congresul de la Sydney și intrat în vigoare la data de 01.08.2008;
- f) Să respecte orice îndatoriri care le revin în conformitate cu dispozițiile statutului și regulamentelor FIFA și UEFA.”

Mai mult, potrivit art. 11 alin. (2) din același statut, orice structură sportivă care dorește să devină membră a FRF sau care este membră a FRF la data adoptării statutului trebuie să înscrie în propriile statute următoarele obligații:

- „a) să respecte întotdeauna statutele, regulamentele, directivele și deciziile FIFA, UEFA și FRF în vigoare;
- c) să recunoască autoritatea comisiilor cu atribuții jurisdicționale din cadrul FIFA, UEFA și FRF astfel cum este definită în statutele acestora, precum și Jurisdicția Tribunalului de Arbitraj al Sportului de la Lausanne astfel cum este definită în statutele FIFA, UEFA și FRF.”

În același sens, inculpatul a invocat și dispozițiile art. 28 alin. (6) din Legea nr. 69/2000, potrivit căroră: „Cluburile sportive, indiferent de forma de organizare prevăzută de prezenta lege, vor respecta prevederile specifice din normele și regulamentele federațiilor naționale și, după caz, ale ligilor profesionale din ramura de sport respectivă”.

S-a mai precizat că în urma licențierii participării la campionatul de fotbal național, care se realizează anual, ... SA, prin semnătura domnului M.A., a dat o declarație în care precizează: „...confirmă prin prezenta că recunoaște obligativitatea statutului, regulamentelor, directivelor și deciziilor FIFA, UEFA, FRF și LPF, ca și jurisdicția Tribunalului de Arbitraj pentru Sport de la Lausanne, conform articolelor aplicabile din Statutul UEFA și din Statutul

FRF.”

Astfel, inculpatul a susținut că Statutul FRF este rezultatul manifestării de voință a membrilor săi, iar aderarea la FRF presupune aderarea la statut. Prin urmare, inculpatul a invocat că odată cu aderarea, viitorii ..și asumă nu numai drepturile, ci și obligațiile reglementate de Statut, printre care și aceea de a se supune procedurilor administrative precum cea parcursă în cazul ... SA care s-a finalizat prin excluderea provizorie a clubului.

S-a menționat că statutul FRF este rezultatul manifestării de voință a membrilor săi, iar aderarea la FRF presupune aderarea la statut. Statutul FRF prevede ca modalitate de soluționare a litigiilor dintre ..săi și dintre ..săi și FRF ca fiind justiția arbitrală, clauza din statut având valoarea unei convenții arbitrale (art.57 alin.1 și 2 din Statut FRF).

S-a mai arătat că în conformitate cu dispozițiile art. 343 Cod procedură civilă vechi și art.553 din Codul de procedură civilă, încheierea convenției arbitrale exclude pentru litigiul care face obiectul ei competența instanțelor judecătorești, iar în cazul existenței unei convenții arbitrale valabile, necompetența instanțelor judecătorești este generală. Inculpatul a considerat că împotriva hotărârilor pronunțate de comisiile jurisdicționale ale FRF (Camera Națională pentru soluționarea Litigiilor și Comisia de recurs), Statutul FRF, care este în acord cu statutul UEFA și FIFA, prevede o procedură de judecată în fața Tribunalului Arbitraj Sportiv de la Lausanne Elveția.

Inculpatul a mai precizat că nerespectarea de către SC ... SA a acestei clauze statutare, a FRF, care este în acord cu cele din statutele UEFA și FIFA, este la originea acuzației care li se aduce.

În ceea ce privește excluderea competenței instanțelor statale pentru soluționarea litigiilor în privința cărora există convenții arbitrale, inculpatul a menționat că s-au pronunțat numeroase hotărâri de către instanțele statale, respectiv: Decizia civilă nr.1888 din 09.04.2014 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal în dosarul nr. 8525/2/2011 - care a confirmat validitatea Deciziei din 20.07.2011 a Comitetului Executiv al FRF relativă la excluderea SC ... SA); Decizia nr.5465/28.05.2013 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal - care a validat competența instanțelor arbitrale în litigiul dintre SC și V.P.; Decizia nr. 388/05.02.2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 3801/1/2014.

Sub acest aspect, inculpatul a precizat că toate deciziile instanțelor de judecată specializate, care au decis în sensul celor de mai sus au fost pronunțate ca urmare a contestațiilor și acțiunilor în anulare, căi de atac extraordinare, promovate de către reprezentanții SC ... SA, fiindu-le astfel pe deplin opozabile, dar și aplicabile ca interpretare juridică la soluționarea prezentei cauze.

Inculpatul a mai invocat că existența unor chestiuni prejudiciale tranșate cu autoritate de lucru judecat și pe care instanța fondului le-a nesocotit.

În speță, inculpatul a precizat că împrejurarea cu valoare de chestiune prealabilă o reprezintă domeniul de aplicare al jurisdicției sportive, dreptul Comitetului Executiv al FRF de a adopta măsura excluderii provizorii și competența de soluționare a acțiunii împotriva acestei măsuri, care în opinia rechizitoriului ar aparține instanțelor de drept comun, or, potrivit regulamentelor sportive, aceasta aparține exclusiv instanțelor sportive.

Sub acest aspect, inculpatul a mai precizat că FRF este membră FIFA din anul 1923 și este obligată să aplice și să respecte Statutul FIFA. Statut FIFA la art. 68 alin. (3) prevede că asociațiile trebuie să introducă în statutele sau regulamentele lor o clauză care să stipuleze interzicerea înaintării către instanțele de drept comun a litigiilor din cadrul asociațiilor sau a litigiilor implicând ligile, ..ligilor, cluburile, ..cluburilor, jucătorii, oficialii, în afară de cazul în care regulamentul FIFA sau dispozițiile legale obligatorii prevăd sau stipulează în mod expres recurgerea la instanțele de drept comun.

Apărarea a precizat că această dispoziție, obligatorie pentru FRF și care reprezintă o clauză compromisorie, se regăsește în art. 57 alin.1 și 2 din Statutul FRF, aplicabil la data de 20.07.2011. S-a arătat că prin afilierea la FRF fiecare structură sportivă, cum este și SC ... SA, și-a însușit această clauză compromisorie, obligatorie pentru FRF, care dacă nu era implementată putea atrage din partea FIFA aplicarea de sancțiuni.

S-a precizat că arbitrajul la care face trimitere Statutul FRF și FIFA, cel al TAS, este unul specializat exclusiv în materie sportivă, aspect ce-i conferă unicitate, hotărârile care sunt pronunțate de comisiile FRF putând fi atacate la Tribunalul Arbitraj Sportiv de la Lausanne, sentințele pe care le pronunță TAS putând fi contestate la Curtea Supremă Federală a Elveției, acestea fiind instanțele competente să analizeze căile de atac exercitate împotriva hotărârilor arbitrale pronunțate în Elveția.

Inculpatul a invocat totodată împrejurarea că aceasta este jurisdicția de urmat o spune cu autoritate de lucru judecat Înalta Curte de Casație și Justiție în litigii promovate chiar de către SC:

- Decizia civilă nr.1888 din 09.04.2014 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal în dosarul nr. 8526/2/2011, prin care s-a casat Sentința civilă nr.4230/25.06.2012 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, iar pe fond s-au respins ca inadmisibile acțiunea în anulare și cerere de suspendare a executării formulate de reclamanta SA.

Inculpatul a menționat că din considerentele acestei decizii rezultă că prin afilierea SC ... SA la FRF aceasta

a consimțit la toate clauzele din Statutul FRF, inclusiv la acelea care reglementează modul de soluționare a litigiilor, recunoscând competența instanțelor sportive organizate de federațiile internaționale, ceea ce este de natură să asigure liberul acces la justiție, deoarece TAS respectă garanțiile de independență și imparțialitate cerute unui organ arbitral. De asemenea, apărarea a mai arătat că din considerente mai rezultă acțiunea în anularea hotărârii Comitetului Executiv nr.6/20.07.2011 este inadmisibilă având în vedere neкомпetența generală a instanțelor care impun jurisdicția unor tribunale sportive, excluzând pentru litigiile care fac obiectul lor competența instanțelor de drept comun.

- Decizia nr. 5465/28.05.2013 a ICO - SCAF, care într-un litigiu dintre SC ... SA, V.P. și FRF, a stabilit cu putere de lucru judecat competența exclusivă a instanțelor arbitrale sportive pentru soluționarea litigiilor izvorâte din activitatea și organizarea activității sportive.

Inculpatul a menționat, de asemenea, că din considerentele acestei decizii rezultă că TAS oferă toate garanțiile impuse de dreptul la un proces echitabil, incluzând independența și imparțialitatea tribunalului, respectarea dreptului la apărare și asigurarea contradictorialității procedurii; că este neîntemeiat să se susțină că recursul la TAS, ca instanță de soluționare a unei dispute, reprezintă o vătămare a liberului acces la justiție; că apelul la o instanță arbitrală în detrimentul justiției etatizate nu vatămă dreptul de liber acces la justiție; că după epuizarea instanțelor arbitrale, orice participant la litigiile FRF care a parcurs toate căile prevăzute de lege, are în final garantat accesul la o justiție care funcționează în baza legii, este independentă și supusă doar legii, respectiv justiția elvețiană care se realizează prin Tribunalul Federal și celelalte autorități judiciare.

- Decizia nr. 388/05.02.2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 3801/1/2014 care vine să confirme ce procedură jurisdicțională trebuie urmată de orice membru afiliat FRF în cazul în care contestă o hotărâre a FRF.

Nu în ultimul rând, inculpatul a menționat că din considerentele acestei decizii rezultă că potrivit art. 56 din Statutul FRF deciziile pronunțate de Comisia de recurs a FRF pot fi atacate la Tribunalul Arbitral al Sportului de la Lausanne; că potrivit Codului federal elvețian al dreptului privat internațional deciziile tribunalului arbitral pot fi atacate la Curtea Supremă Federală Elvețiană, ca atare nu se pune problema limitării accesului la justiție prin prevederea acestor căi de atac în procedura arbitrală; că Decizia nr. 43/CR/2011 dată la data de 20.04.2011 de Comisia de Recurs din FRF putea fi cenzurată prin exercitarea căii de atac la Tribunalul Arbitral al Sportului de la Lausanne în condițiile parcurgerii complete a procedurii arbitrale prevăzută expres de dispozițiile Statutului FRF; că Tribunalul Arbitral Sportiv de la Lausanne este singurul în măsură a exercita controlul asupra hotărârii, inclusiv sub aspectul eventualei depășiri a competențelor conferite comisiilor, prin raportare la obiectul și natura litigiului dedus arbitrajului; că hotărârea TAS poate fi contestată ulterior conform art.389 alin. 1 Cod procedură civilă al Confederației Elvețiene la Tribunalul Federal, care reprezintă o instituție independentă și imparțială în sensul dispozițiilor art. 6 din CEDO.

Inculpatul a concluzionat că hotărârile judecătorești mai sus citate au autoritate de lucru judecat în prezenta cauză, dezlegările date de instanțe sunt obligatorii pentru instanța de apel în temeiul art.52 alin.3 cod proc.pen. Însă, ignorând aceste hotărâri atât acuzarea, cât și prima instanță au reținut în mod greșit că instanțele statale ar avea competența de soluționare a litigiilor sportive.

Sub aspectul infracțiunii de abuz în serviciu, inculpatul a invocat că în mod greșit a fost condamnat de prima instanță la o pedeapsă de 2 ani și 4 luni închisoare, întrucât această faptă nu există.

Cu privire la această infracțiune, inculpatul a precizat că prima instanță, care validează doar rechizitoriul (fila 13), nu a arătat în ce constă fapta de abuz în serviciu pe care ar fi săvârșit-o. Prima instanță nu a indicat în opinia apărării ce dispoziție legală ar fi încălcat inculpatul, ci se rezumă să-și exprime propria nemulțumire, născută din prevederile statutului FRF cu privire la cum ar fi trebuit în viziunea sa, să se desfășoare ședința Comitetului executiv, cum ar fi trebuit să se desfășoare votul, ce ar fi trebuit să facă inculpatul, cu toate că Statutul prevedea altceva în legătură cu Adunarea Generală, că în opinia sa hotărârea Comitetului executiv nu putea să-și producă efectele decât după validare, pentru ca în final prima instanță să rețină „punerea în executare de îndată a hotărârii, fără a fi validată de Adunarea Generală Ordinară a FRF ar reprezenta o încălcare gravă a Statutului, încercându-se a se sancționa o încălcare gravă a statutului printr-o altă încălcare gravă a acestuia”.

Din considerentele sentinței penale apelate, apărarea a susținut că rezultă că inculpatul a fost condamnat pentru că ar fi încălcat Statutul FRF, fără însă a se indica în concret care sunt dispozițiile legale și/sau statute încălcate. S-a apreciat că simpla susținerea a instanței că inculpatul ar fi încălcat statutul și alegerile și aprecierile subiective ale instanței, nu țin loc de motivare și în nici un caz nu puteau constitui temei pentru condamnarea acestuia.

În ceea ce privește condamnarea pentru infracțiunea de abuz în serviciu, apărarea a invocat că se impun a fi făcute următoarele precizări: prin Decizia nr.405/2016, Curtea Constituțională admitând o excepție de neconstituționalitate a constatat „că dispozițiile art. 246 din Codul penal 1969 și ale art. 297 alin.1 Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

Analizând faptele descrise în rechizitoriu și cele reținute de prima instanță în hotărârea de condamnare, apărarea a invocat că acestea nu se circumscriu incriminării legale.

S-a arătat că nici rechizitoriul și nici hotărârea de condamnate nu spun în concret ce atribuție prevăzută într-o lege sau ordonanță ar fi încălcat inculpatul S.M., respectiv prima instanță chiar susține că acesta ar fi încălcat Statutul FRF, fără să indice ce anume normă a statutului a încălcat. Totodată, s-a mai arătat că, admitând că s-ar fi încălcat statutul FRF, acesta nu este lege sau ordonanță, prin urmare nu poate fi avut în vedere la analiza elementului material al infracțiunii de abuz în serviciu. Orice altă interpretare nu poate fi primită, iar dacă ar fi primită, aceasta ar însemna o încălcare a Deciziei nr. 405/2016 și a art.147 alin.4 din Constituție care prevăd că instituie obligativitatea deciziilor Curții Constituționale de la data publicării lor în Monitorul Oficial.

Inculpatul a înțeles să critice sentința penală apelată și sub aspectul considerentului instanței conform căruia toți inculpații condamnați nu ar fi respectat legea română.

Apărarea a criticat considerentul exprimat în sentința penală apelată, conform căruia activitățile desfășurate de FRF și LPF, cât și statutele care reglementează funcționarea lor au la bază și le obligă să respecte legea română și că aceste structuri sportive, de interes național și de utilitate publică, trebuie să funcționeze în respectarea legii române, iar organismele internaționale în domeniu (UEFA și FIFA) nu au competență în „rezolvarea” unor probleme specifice activității lor, decât în limita intervenției legislației naționale.

Sub acest aspect, apărarea a invocat că acest considerent este eronat și în dezacord cu dispozițiile art.36 alin.5 din Legea nr.69/2000, dispoziții care nu doar că permit, ci și obligă structurile asociative sportive naționale să adopte statute conforme cu cele ale federațiilor internaționale, iar statutele naționale și cele internaționale prevăd, toate, modalitățile de sancționare a încălcărilor statutului și a competenței de soluționare a disputelor și litigiilor sportive.

În acord cu aceste dispoziții, inculpatul a precizat că în statutul FRF, art.57 alin.1 și 2 se prevede o clauză compromisorie, FRF făcând aplicarea dispozițiilor obligatorii ale art.64 alin.3 din Statutul FIFA. Inculpatul a mai precizat că tot Statutul FIFA prevede că în ipoteza în care nu se prevede o astfel de procedură derogatorie de la dreptul comun se pot impune părților care nu respectă această obligație, sancțiuni.

Inculpatul a precizat că de asemenea, legiuitorul român dă dreptul părților ca în Statutele sau actelor constitutive ale asociațiilor să prevadă o anumită procedură specială de soluționare, derogatorie de la dreptul comun, astfel că în acest caz se aplică acea procedură, chiar dacă implică obligația de a nu se adresa instanțelor judecătorești.

S-a mai precizat că în acord cu dispozițiile statutare ale FIFA și în statutul FRF sunt prevăzute modalitățile de soluționare a disputelor/litigiilor prin arbitraj și competența de soluționare a acestuia. Această modalitate de soluționare a disputelor, litigiilor este obligatorie, nerespectarea ei fiind sancționabilă cu excluderea asociatului care nu respectă statutul federației.

Apărarea a considerat că afirmația din hotărâre în sensul că dispunând excluderea Comitetul Executiv ar fi încălcat legea română și că forurile internaționale nu ar avea competență de soluționare a disputelor este contrazisă de legea română însăși și de Statutul FRF adoptat în conformitate cu legea. S-a menționat că legalitatea dispozițiilor privind procedura derogatorie de la dreptul comun, menționată în Statutul FRF, a făcut obiect de cenzură și în fața instanțelor de drept comun, care au respins acțiunile introduse cu nerespectarea acestei proceduri derogatorii ca inadmisibile.

Inculpatul a înțeles să critice sentința penală apelată și sub aspectul considerentului instanței conform căruia „Comitetului Executiv ar fi votat superficial, cu ușurință propunerea de excludere a SC ... SA.

Apărarea a considerat că acest considerent este unul greșit, iar instanța de judecată, cu de la sine putere și într-un mod arbitrar, a concluzionat că votul membrilor comitetului executiv a fost unul superficial, cu toate că, citând din declarațiile „martorilor”

Sub același aspect, apărarea a apreciat ca fiind neîntemeiată, în raport de probele mai sus amintite și concluzia instanței potrivit cu care votul ar fi avut la bază superficialitate în raport cu propria gândire și obediență de ceea ce propune președintele FRF. S-a menționat că acest considerent al instanței nu reiese din nici o probă, este doar o apreciere a instanței, o apreciere care lasă să iasă la iveală modul părtinitor al instanței când a judecat.

Apărarea a criticat hotărârea și prin prisma considerentului referitor la caracterul executoriu al Comitetului Executiv al FRF din 20.07.2011 și greșita reținere a instanței că aceasta ar fi trebuit să fie pusă în executare numai după validarea ei de către Adunarea Generală a FRF.

Apărarea a considerat ca fiind eronat acest considerent, iar „opinia instanței” nu este lege și nu poate constitui temei de condamnare. S-a precizat că independent de această împrejurare opinia instanței nu este doar greșită ci este și nelegală, întrucât pentru a fi valabilă această opinie ar trebui să existe un text de lege în acest sens, iar un astfel de text nu există.

În acest sens, inculpatul a precizat că potrivit statutului în art.34 alin.3 se prevede că Hotărârile Comitetului Executiv intra în vigoare la termenele stabilite de acesta. Această dispoziție statutară nu poate fi interpretată așa cum a făcut-o instanța, ci în sensul că ea trebuie pusă imediat în executare, ceea ce s-a și întâmplat. Inculpatul apelant a apreciat că punerea în executare imediată înseamnă respectarea statutului.

De asemenea, inculpatul a apreciat că statutul a fost respectat în totalitate și în privința validării, pentru că în acord cu dispozițiile art.18 alin.2 din Statutul FRF hotărârea comitetului executiv a fost supusă validării în prima ședință a Adunării Generale a FRF, iar sub acest aspect, nicio dispoziție statutară nu există în sensul că ar fi trebuit să fie convocată o adunare generală extraordinară pentru confirmarea hotărârii din 20.07.2011.

S-a menționat sub acest aspect că hotărârea de excludere a SC ... SA din FRF a fost luată ca urmare a încălcării de către aceasta a dispozițiilor art.14 și 57 din statut relative la încălcarea jurisdicției instanțelor sportive cu privire la litigiile promovate de această entitate. De asemenea, se mai arată în hotărâre și o altă încălcare a Statutului FRF și a Reglementelor atunci când SC ...a solicitat drepturi TV convenite pentru anul în care a participat la competiție în liga I în numele unei societăți constituite de același A.M., cu nume asemănător pentru a induce în eroare reprezentanții LPF (plătitorul dreptului de televiziune) și MFP - ANAF. Societatea îndreptățită la încasarea drepturilor era SC ... SA, iar societatea în numele căreia s-au solicitat drepturile a fost SC

Totodată, s-a menționat că situația SC ... SA privind nerespectarea Statutului FRF a fost discutată pentru prima dată în ședința Comitetului Executiv din 08.07.2011, în care s-a amânat luarea unei decizii privind această încălcare și s-a demarat o corespondență cu Clubul.

Astfel, apărarea a susținut că înainte de a se adopta această măsură statutară, FRF, prin două adrese, respectiv adresa nr. 1985/13.07.2011 și adresa 1908/08.07.2011 a solicitat clubului Craiova să renunțe la toate acțiunile existente pe rolul instanțelor de judecată statale, acțiuni în care este implicată FRF, arătând și măsura care trebuia dispusă în cazul în care clubul nu respectă Statutul FRF. De asemenea, în adrese i s-au indicat dispozițiile Statutare încălcate.

Așa stând lucrurile, s-a susținut că măsura excluderii provizorii a S.C. ... S.A. nu s-a făcut intempestiv și fără o cercetare certă și convingătoare privind o anumită stare de fapt, cum greșit a reținut instanța de judecată.

Apărarea a invocat că încălcarea statutului a fost gravă, întrucât SC ... SA nu a respectat o obligație asumată voluntar la momentul aderării la FRF, dar și pe timpul existenței calității de membru afiliat, precum și că nu a respectat obligațiile asumate, în mod liber, după ce în prealabil i-a fost adusă la cunoștință, în mai multe rânduri, încălcarea dispozițiilor statutare constituie încălcare gravă a Statutului FRF.

S-a menționat că în timpul ședinței Comitetului Executiv din data de 20.07.2011 a fost prezentată situația litigiilor promovate de SC împotriva FRF și a organismelor jurisdicționale ale FRF. În ședința Comitetului Executiv a fost pusă în discuție adresa Direcției juridice a FRF în care s-a arătat că începând cu luna mai 2011 clubul SC ... SA a inițiat mai multe acțiuni în justiție solicitând suspendarea executării Deciziei nr.42 din 20.04.2011 a Comisiei de Recurs și a Hotărârii nr.41 din 10.03.2011 a Comisiei Naționale de Soluționare a Litigiilor, precum și anularea acestor hotărâri, fiind menționate următoarele dosare: dosarul nr.4278/2/2011, având ca obiect acțiune în anulare a Hotărârilor pronunțate de către organele jurisdicționale ale FRF; dosarul nr.4377/2/2011, având ca obiect cererea de suspendare a Hotărârilor pronunțate de către organele jurisdicționale ale FRF; dosarul nr.1119/54/2011, având ca obiect acțiune în anulare și cererea de suspendare a Hotărârii nr.42 a Comisiei de recurs și a Hotărârii nr.41 a CNSL. Tot în această adresă s-a mai arătat că au mai fost promovate două acțiuni, una fiind anulată pentru neplata taxei de timbru (dosar nr.1309/54/2011), iar alta, s-a stins prin formulare unei cereri de renunțare la judecată (dosar nr.1343/54/2011).

Prin urmare, constatându-se urmare a acțiunilor promovate de SC ... SA, încălcarea repetată, intenționată, premeditată și gravă a Statutului FRF, în temeiul prevederilor art.18 alin.2 coroborate cu dispozițiile art.18 alin.1 din Statutul FRF, Comitetul executiv al FRF a adoptat hotărârea nr. 6/20.07.2011, prin care, la pct.3, s-a dispus excluderea provizorie a clubului din cadrul FRF.

Inculpatul a susținut că acesta a fost contextul în care s-a adoptat hotărârea nr. 6/20.07.2011, iar măsura adoptată, cea a excluderii provizorii este legală, este conformă cu statutul și cu regulamentele FRF și FIFA, iar validitatea ei este confirmată de către Înalta Curte de Casație și Justiție, prin 3 decizii, mai sus menționate.

Referitor la considerentul primei instanțe conform căruia textul art.18 alin.2 din Statut FRF prevede imperativ că hotărârea trebuie supusă validării Adunării generale a FRF, inculpatul a invocat că instanța de fond a citat trunchiat aceste dispoziții statutare, ignorând că hotărârea Comitetului Executiv din 20.07.2011 a fost validată în ședința din 2012, adică în prima Adunare Generală a FRF ce a urmat ședinței Comitetului Executiv din 20.07.2011.

Apărarea a susținut că potrivit art.24 alin.2 din Statutul FRF se prevede că Adunarea generală ordinară se desfășoară o dată pe an, iar în anul 2011, Adunarea generală ordinară se ținuse, astfel că decizia de excludere a SC ... SA a fost supusă validării la prima ședință ordinară ce a urmat deciziei, conform Statutului. Prin urmare, o nouă Adunare generală ordinară nu mai putea avea loc, fiind nelegală convocarea unei alte Adunări Generale ordinare în anul 2011.

În acest context, inculpatul a susținut că Adunarea Generală care a validat măsura excluderii SC ... SA a avut loc după ce a fost sesizat organul de urmărire penală, iar ..adunării generale au votat pentru validarea hotărârii Comitetului executiv ca una ce era temeinică și legală.

Sub aspectul infracțiunii de folosire a influenței ori autorității în scopul obținerii pentru sine ori pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite, inculpatul a invocat că în mod greșit a fost condamnat de prima instanță la pedeapsa de 2 ani închisoare, întrucât această faptă nu există.

Referitor la această infracțiune, apărarea a invocat că fapta este argumentată în sentința penală și în rechizitoriu în mod lapidar, lipsind descrierea faptei, lipsind analiza probelor, lipsind descrierea activității pretins infracționale, elementul material, latura subiectivă.

Apărarea a mai invocat că din motivarea hotărârii primei instanțe nu rezultă care sunt motivele pentru care a fost condamnat la o pedeapsă de 2 ani închisoare cu privire la această infracțiune. S-a menționat că singurul considerent al instanței care pare a motiva soluția de condamnare se găsește la fila 14 din hotărâre parag.7 în care se prevede: „această propunere a inculpatului M. S. nu a fost o simplă sugestie, ci a îmbrăcat forma unei recomandări care nu poate suporta nici o discuție contrară, adică votați propunerea așa cum eu am hotărât. Prezentarea situației de fapt s-a făcut în așa fel încât votul să fie în sensul excluderii, astfel că influența asupra votului membrilor Comitetului executiv din ședința din data de 20.07.2011 nu a fost anterioară ci concomitentă ședinței.”

Inculpatul a apreciat că acest unic considerent al instanței ce ar putea fi încadrat ca și motivare a condamnării sale la pedeapsa de 2 ani închisoare este neîntemeiat, reprezintă o speculație a instanței, o simplă alegație a acesteia și este contrazis de declarațiile „martorilor” din dosar, declarații pe care prima instanță le-a citat fragmentat.

S-a menționat în primul rând, că susținerea instanței că prezentarea situației de fapt

.....
În ceea ce privește, latura subiectivă a infracțiunii, inculpatul a arătat că din economia disp. art. 13 din Legea nr.78/2000 rezultă că infracțiunea se săvârșește cu intenție directă calificată prin scop, scopul fiind acela al obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase. Apărarea a precizat că din studierea materialului probator, rezultă cu evidență, că nici procurorul de caz și nici prima instanță nu a făcut nici măcar dovada existenței unui scop al inculpatului legat direct sau indirect de obținerea unui avantaj patrimonial sau de altă natură.

Sub aspectul infracțiunii de sustragere de sub sechestrul, inculpatul a invocat că în mod greșit a fost condamnat de prima instanță la pedeapsa de 80.000 lei amendă penală, întrucât această faptă nu există.

Apărarea a mai invocat că din motivarea hotărârii primei instanțe nu rezultă care sunt motivele pentru care a fost condamnat. S-a menționat că singurul considerent al instanței care pare a motiva soluția de condamnare se găsește la fila 17, primul paragraf în care instanța de fond a reținut că „la data adoptării hotărârii excluderii provizorii era în vigoare procesul verbal de sechestrul asupra bunurilor mobile ale SC „SA din data de 31.01.2011”.

Apărarea a invocat că pentru a exista infracțiunea de sustragere de sub sechestrul trebuie să existe situația premisă, respectiv să existe un sechestrul legal înființat asupra unor bunuri mobile, în speță, un sechestrul înființat în conformitate cu art. 151-152 din Codul de procedură fiscală, în forma în vigoare în anul 2011.

S-a menționat că legalitatea sechestrului și a efectelor lor după data de 21.06.2011 reprezenta o chestiune prejudicială ce trebuia analizată de prima instanță cu titlu prealabil în temeiul art. 52 cod proc.pen.. Apărarea a susținut că a investit instanța de fond cu o astfel de analiză, însă aceasta nu a analizat toate apărările sale.

Apărarea a mai susținut că sechestrul din 05.07.2011 este nelegal întocmit, precum și faptul că atât sechestrul din 31.01.2011 (primul), cât și sechestrul din 05.07.2011 (al doilea), chiar dacă ar fi legale, ele și-au încetat existența la data de 21.06.2011 când procedura insolvenței a fost reluată, iar în conformitate cu art.36 din Legea nr. 85/2006 de la data deschiderii procedurii insolvenței se suspendă de drept măsurile de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra debitorului sau bunurilor sale.

Inculpatul a invocat că prima instanță nu a analizat adresele ANAF cu privire la măsura sechestrului, nu a fost preocupată să verifice dacă jucătorii menționați în procesul verbal de sechestrul erau jucătorii SC ... SA la data de 31.01.2011 sau dacă raporturile contractuale dintre jucători și Craiova nu încetaseră înainte de 20.07.2011.

De asemenea, s-a menționat că independent de împrejurarea că procesele verbale erau nelegale ori că au încetat să mai existe începând cu cel mai târziu 21.06.2011, astfel că inculpatul nu a săvârșit vreun act de sustragere în sensul art.244 Cod penal 1969.

Apelantul a considerat că în sensul art.244 Cod penal 1969, spre a exista sustragere de sub sechestrul trebuie să existe un act material de sustragere, un act de dispoziție asupra bunului, iar, în speță, nu este vorba nici de bunuri în sensul art. 244 cod penal 1969 și nu este vorba de vreun act material (element material al infracțiunii) prin care vreunul din cei trimiși în judecată să fi dispus în pofida sechestrului.

Apărarea a considerat că legitimarea foștilor jucătorilor ai SC ... a fost făcută când acești jucători erau liberi de contract, când ei nu se mai aflau sub sechestrul, pentru că efectele sechestrului erau în cel mai rău caz suspendate. De asemenea, a considerat că legitimarea foștilor jucătorilor ai SC ... care erau liberi de contract era obligatorie, fiind o măsură statutară, pentru că la momentul legitimării lor aceștia nu erau jucători sub contract și nici jucători în privința cărora, ori în privința drepturilor federative asupra lor, să mai existe vreun sechestrul.

Sub aspectul laturii civile, inculpatul a invocat că greșita admitere a acțiunii civile se datorează premisei false de la care a plecat instanța de judecată în sensul că acesta ar fi săvârșit împreună cu ceilalți inculpați vreuna dintre faptele imputate. Sub acest aspect, s-a precizat că apărările pe latura penală trebuie valorificate și în cadrul discuțiilor pe

latura civilă cu consecințele ce decurg de aici, respectiv aceea a respingerii acțiunii civile.

Totodată, apărarea a invocat că, în speță, constituirea de parte civilă s-a făcut cu nerespectarea dispozițiilor art.20 alin.2 cod proc.pen., deoarece nu s-a făcut cu indicarea naturii și a întinderii pretențiilor, a motivelor și a probelor pe care acestea se întemeiază, iar în fața instanței de judecată, până la dezbaterile în fond nu a fost indicat nici cuantumul despăgubirilor solicitate de către pretinsa parte civilă.

S-a mai invocat și faptul că acțiunea civilă a fost admisă pe probe care nu au fost administrate de instanța de judecată, întrucât instanța își motivează soluția pe o probă extrajudiciară, pe un „studiu” întocmit în procedura insolvenței sau a falimentului în care se află partea, un studiu în care cuvântul cel mai folosit este de „aproximativ”, de „potențial”.

Nu în ultimul rând, apărarea a apreciat că suma acordată cu titlu de despăgubiri este aberantă, ea depășind cu mult valoarea fotbalului românesc în totalitate.

În ceea ce privește condițiile răspunderii civile delictuale, apărarea a invocat că în speță, acestea nu sunt îndeplinite, neexistând o faptă a inculpatului, un raport de cauzalitate între faptă și prejudiciu, nu există vinovăție, nu există un prejudiciu care să se datoreze pretinselor fapte ilicite imputate.

S-a arătat că prima instanță s-a rezumat să analizeze un „Studiu privind estimarea prejudiciului rezultat din dezafilierea SC ... în faliment”, conceput de SCSRL, și a arătat prima instanță „(...) a avut a scop (...) estimarea pierderilor și daunelor materiale pricinuite SC ... SA”. De asemenea, s-a reținut că prima instanță preia concluziile evaluatorului reținând „(...) evaluatorul a concluzionat că SC ...SA în faliment a înregistrat pierderi de venituri nete de cea 1.098 miliarde de lei echivalentul a 258 milioane de euro”.

Referitor la caracterul cert al prejudiciului, inculpatul a apreciat că evaluatorul nu a stabilit un prejudiciu cert, toate evaluările realizate de expert fiind estimări. Capitolul 9 al evaluării se intitulează „Estimarea prejudiciului”. Expertul vorbește de venituri potențiale și în final concluzionează că „valoarea totală a veniturilor potențiale”. Or, inculpatul a considerat că un venit potențial nu este cert, nefiind cert, condiția existenței prejudiciului nu este îndeplinită astfel că acțiunea civilă nu putea fi admisă.

Independent de acest aspect, apărarea a indicat că în evaluare se vorbește că s-a avut în vedere cele 41 contracte cu jucătorii, dar nu se precizează care jucători și ce valori au fost avute în vedere. La dosar sunt depuse și contractele ale unor jucători care nu erau ai pretinsei părți civile. .. a fost vândut de A.M., ceea ce i-a și adus un dosar penal pentru evaziune fiscală. ..., a fost vândut de A.M. în ianuarie 2011. S-a mai arătat că mulți jucători nu mai erau sub contract cu SC ... SA la data de 20.07.2011, comisiile jurisdicționale ale LPF și FRF declarându-i liber de contract pentru neplata drepturilor salariale

În acest context, inculpatul a invocat că prin documentul respectiv, SC a precizat că valoarea „drepturilor federative ale jucătorilor aflați sub contract cu clubul nostru valorând în momentul de față 17.050.000 milioane euro, așa cum reiese și din afișarea paginii de internet „transfermarkt.de”. Așadar, chiar și în concepția fantezistă a conducătorului clubului valoarea jucătorilor nu era valoarea aberantă la care a ajuns studiul pe care se întemeiază hotărârea dată de instanță.

S-a mai menționat că sumele inserate cu titlu de clauză penală în contractele părților reprezintă cuantumul despăgubirilor datorate de jucător prin denunțarea unilaterală a contractului și prin urmare, clauza penală nu se poate aplica terțului, străin de contractul părților și nici nu pot fi avute în vedere la stabilirea prejudiciului.

Apărarea a menționat și că valoarea la care s-a ajuns este contrară și opiniei ANAF, exprimată prin adresa nr. 44067/12.08.2010. În respectiva opinie specializată, s-a arătat că sumele ce pot face obiectul dreptului de a dispune asupra drepturilor federative, trebuie evidențiate contabil în contul sintetic de grad I -208 „alte imobilizări corporale”, în baza facturilor prin care au fost cesionate, cumpărate. Prin adresele nr. 44067/12.08.2010 și 3378/29.07.2011, ANAF a mai arătat că: „dreptul de a dispune asupra drepturilor federative de joc ale jucătorilor de fotbal profesioniști, reprezintă o categorie a bunurilor mobile, sub condiție, doar în situația în care acestea sunt înregistrate valoric în patrimoniul cluburilor (contribuabili) și care le dețin în proprietate, pe baza facturilor prin care au fost cesionate/cumpărate.”

În ceea ce privește estimarea veniturile brute nerealizate din vânzarea de bilete, din drepturi de televizare, sponsorizări, donații, venituri din participarea în Liga europeană de fotbal, apărarea a invocat că SC ... SA retrogradase sportiv în Liga a II a în sezonul competițional 2010-2011, anterior deciziei de excludere provizorie. Prin urmare, urmând să activeze în Liga a II a în sezonul competițional 2011-2012, clubul falit SC ... SA nu mai încasa drepturi din televizarea meciurilor de fotbal, acestea făcând obiectul plății, doar în ceea ce privește echipele de Liga I. De asemenea, apărarea a menționat că echipele din Liga a 2-a nu participă în competițiile europene, accesul către Champions League sau Europa League și nu putea realiza venituri din această activitate.

S-a mai susținut că pentru prezența în Liga a 2-a nu se cunosc sumele rezultate din vânzarea biletelor, raportarea din studiu privind doar situația meciurilor disputate în Liga I nefiind justificată. De asemenea, s-a susținut că nu se cunoaște ce anume a făcut obiectul sponsorizării sau donațiilor din anii anteriori, pentru a se aprecia, dacă acestea aveau un caracter de continuitate, iar în final dacă pot fi avute în vedere la calcularea unui eventual prejudiciu.

Apărarea a invocat că, deoarece SC ... SA a înregistrat la nivelul anilor fiscali 2006-2011, pierderi certe în valoare de cea. 23.000.000 lei vechi, cheltuielile depășind valoarea tuturor veniturilor, este puțin probabil și oricum nedovedit, că în anii următori se putea redresa sau obține profit din această activitate.

Prin motivele de apel, depuse la data de 03 octombrie 2016, inculpata FEDERAȚIA ROMANA DE FOTBAL a criticat sentința penală apelată sub aspectul greșitei condamnări a acesteia pentru infracțiunile pentru care a fost trimisă în judecată și greșita obligare la plata sumelor de bani cu titlu de daune civile.

În dezvoltarea acestor motive de apel, inculpata a invocat că instanța de fond nu a analizat în mod riguros: principiul răspunderii penale bazate pe vinovăție și compatibilitatea sa cu răspunderea penală a persoanei juridice; principiul caracterului personal al răspunderii penale; principiul cumulului răspunderii penale a persoanei juridice cu răspunderea penală a persoanei fizice.

Inculpata a precizat că analiza situației de fapt descrisă în Sentința penală 1461 din 13 iunie 2016, s-a bazat în ceea ce privește situația inculpatului-persoana juridică Federația Română de Fotbal, pe coroborarea a două paliere:

- faptul că, prin președintele M. S., vicepreședintele D.D. și ..Comitetului Executiv, s-a luat decizia nemotivată și neîntemeiată de sancționare gravă a clubului ..;
- faptul că, urmare acestei decizii de excludere provizorie, FRF a preluat jucătorii de fotbal de la clubul craiovean și i-a legitimat la alte cluburi, cu încălcarea dispozițiilor legale, având drept consecință o îmbogățire - folos necuvenit pentru cluburile care i-au legitimat și o încălcare a drepturilor persoanelor, a drepturilor de proprietate ale acestora.

În opinia apărării, s-a arătat că instanța de fond nu a concluzionat asupra momentului, împrejurărilor și situațiilor obiective care să justifice reținerea situației de fapt în modalitatea expusă anterior. Totodată s-a arătat că instanța de fond nu a analizat separat fiecare aspect cu privire la situația de fapt, motivarea sentinței penale fiind structurată conform acuzațiilor aduse prin actul de sesizare.

S-a precizat că Federația Română de Fotbal a acționat în conformitate cu Statutul și Regulamentul de aplicare a Statutului, luând decizii la nivel administrativ care puteau fi luate și puse în aplicare ori de câte ori se considera necesar. Însă, era de datoria procurorilor și a primei instanțe să indice prin mijloace de probă distincte și clar individualizate folosirea diligențelor și deficiențelor în procedura de întrunire a Comitetului Executiv, cât și în puterea lui de decizie asupra unor aspecte importante în ceea ce privește derularea competițiilor ce urmau, dovedind dincolo de o suspiciune rezonabilă ca a existat un scop bine determinat.

Inculpata a mai criticat sentința penală întrucât situația premisă reținută de instanța de fond cu ocazia pronunțării hotărârii de condamnare, constând în aceea că excluderea provizorie a clubului ... S.A. de către Comitetul Executiv al Federației Române de Fotbal a fost realizată în mod defectuos, cu știință și abuz de putere, este neîntemeiată, neputând fi primită, având în vedere următoarele considerente:

S-a arătat că Federația Română de Fotbal este organizată și funcționează în conformitate cu dispozițiile Legii educației fizice și sportului nr.69/2000, ale OG nr.26/2000 privind asociațiile și fundațiile. Federația Română de Fotbal este o persoană juridică de drept privat, de utilitate publică, fără scop lucrativ, autonomă, neguvernamentală și neutră din punct de vedere politic, religios și etnic, al cărei scop îl constituie organizarea, administrarea, coordonarea și controlul activității fotbalistice pe teritoriul României, la toate nivelurile.

Inculpata a precizat că este membru afiliat FIFA și UEFA, fiind singura autoritate a fotbalului recunoscută de organismele internaționale - FIFA și UEFA - și autorizată conform legii să organizeze activitatea în acest domeniu.

Potrivit art.6 alin.2 din Statutul FRF în vigoare la data adoptării hotărârii nr. 6 din 20.07.2011: „în activitatea lor, FRF, LPF, ..afiliați, jucătorii și ..comisiilor FRF sunt obligați:

- c) Să respecte întotdeauna statutele, regulamentele și deciziile FIFA și UEFA, precum și deciziile Tribunalului Arbitral al Sportului de la Lausanne;
- d) Să recunoască jurisdicția TAS astfel cum este definită de statutele FIFA și UEFA;
- e) Să respecte obligațiile instituite prin dispozițiile art. 64 din Statutul FIFA adoptat la data de 30.05.2008 la Congresul de la Sydney și intrat în vigoare la data de 01.08.2008;
- f) Să respecte orice îndatoriri care le revin în conformitate cu dispozițiile statutului și regulamentelor FIFA și UEFA.”

Mai mult, potrivit art.11 alin.2 din același statut, orice structură sportivă care dorește să devină membră a FRF sau care este membră a FRF la data adoptării statutului trebuie să înscrie în propriile statute următoarele obligații:

„a) să respecte întotdeauna statutele, regulamentele, directivele și deciziile FIFA, UEFA și FRF în vigoare;

c) să recunoască autoritatea comisiilor cu atribuții jurisdicționale din cadrul FIFA, UEFA și FRF astfel cum este definită în statutele acestora, precum și Jurisdicția Tribunalului Arbitral al Sportului de la Lausanne astfel cum este definită în

statutele FIFA, UEFA si FRF.”

În același sens, inculpata a invocat și dispozițiile art. 28 alin.6 din Legea nr. 69/2000, potrivit căroră: „Cluburile sportive, indiferent de forma de organizare prevăzută de prezenta lege, vor respecta prevederile specifice din normele și regulamentele federațiilor naționale și, după caz, ale ligilor profesioniste din ramura de sport respectivă”.

S-a mai precizat că în urma licențierii participării la campionatul de fotbal național, care se realizează anual, ... SA, prin semnătura domnului M.A., a dat o declarație în care precizează: „...confirmă prin prezenta că recunoaște obligativitatea statutului, regulamentelor, directivelor și deciziilor FIFA, UEFA, FRF și LPF, ca și jurisdicția Tribunalului de Arbitraj pentru Sport de la Lausanne, conform articolelor aplicabile din Statutul UEFA și din Statutul FRF” Astfel, Statutul FRF este rezultatul manifestării de voință membrilor săi, iar aderarea la FRF presupune aderarea la statut.

Prin urmare, inculpata a invocat că odată cu aderarea, viitorii ..își asumă nu numai drepturile, ci și obligațiile reglementate de Statut, printre care și aceea de a se supune procedurilor administrative precum cea parcursă în cazul ... SA care s-a finalizat prin excluderea provizorie a clubului.

Având în vedere că etapele procedurii administrative parcurse de ... SA erau descrise în cuprinsul Statutului, precum și faptul că reprezentatul legal al acestuia și-a asumat recunoașterea obligativității „statutului, regulamentelor, directivelor și deciziilor FIFA, UEFA, FRF și LPF, ca și jurisdicția Tribunalului de Arbitraj pentru Sport de la Lausanne, conform articolelor aplicabile din Statutul UEFA și din Statutul FRF, inculpata a considerat că a susține caracterul abuziv al acestuia nu poate fi primită, reprezentând însăși nesocotirea statutului și valorilor promovate de FIFA, UEFA, FRF și Legea nr. 69/2000.

Inculpata a precizat că în realitate ...SA a nesocotit prevederile statute, au fost parcurse procedurile reglementate de Statutul a cărui obligativitate a declarat că o recunoaște și, ca urmare a soluționării nefavorabile a procedurii administrative, nesocotind obligațiile asumate a clamat caracterul abuziv al măsurii de excludere provizorie aplicată, determinat nu de o eventuală încălcare a procedurii, ci de caracterul arbitrar al acesteia.

Inculpata a criticat considerentele sentinței penale apelate în care s-a reținut că măsura excluderii provizorii a ar fi rezultatul îndeplinirii în mod defectuos, cu știință și abuz de putere, de către M. S., în calitate de conducător al FRF, a atribuțiilor de serviciu, respectiv că „deși procedura a fost respectată, acesta a avut un caracter formal”.

Inculpata a apreciat că o astfel de teză nu poate fi primită câtă vreme măsura excluderii, astfel cum solicită dispozițiile art.18 alin.2 din Statut a fost confirmată de Adunarea Generală a FRF cu o majoritate covârșitoare, perspectivă din care apare ca neverosimilă teza acuzării potrivit căreia scopul măsurii excluderii ar fi fost altul decât cel al sancționării comportamentului nestatutar al unui membru, care în esență: a nesocotit dispozițiile art.14 și 57 din Statut relative la încălcarea jurisdicției TAS cu privire la litigiile promovate de această entitate (Statutul FRF prevede ca modalitate de soluționare a litigiilor dintre ..săi și dintre ..săi și FRF ca fiind justiția arbitrată - art. 57 alin. (1) și (2) din Statut FRF - clauza având valoarea unei convenții arbitrare, necompetența instanțelor judecătorești fiind în acord cu statutul UEFA și FIFA, care prevede o procedură de judecată în fața Tribunalului Arbitral Sportiv de la Lausanne Elveția); că a solicitat drepturile TV ce i s-ar fi convenit pe numele altei societăți cu nume asemănător, inducând în eroare reprezentanții LPF și Ministerului Finanțelor, în realitate o măsură care ar fi fost „rezultatul îndeplinirii în mod defectuos, cu știință și cu abuz de putere, de către M. S., în calitate de conducător al FRF, a atribuțiilor de serviciu” nu ar fi fost confirmată de forul suprem al unui organism precum Federația Română de Fotbal.

Totodată, inculpata a criticat reținerea în motivarea sentinței apelate a unor aspecte indicate în cuprinsul Sentinței Civile nr.4230/25.06.2012 pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal prin care a fost inițial admisă acțiunea reclamantei SA, anulându-se pct.3 din Hotărârea Comitetului Executiv al FRF nr.6/20.07.2011, privind măsura excluderii provizorii a reclamantei SA, și dispunându-se suspendarea executării acesteia, fără a se ține cont că sentința a fost infirmată de Înalta Curte de Casație și Justiție, care, prin Decizia nr.1888 din 09.04.2014, a modificat-o în sensul respingerii ca inadmisibilă a acțiunii în anulare formulată de ..împotriva Hotărârii Comitetului Executiv nr.6/20.07.2011, precum și a cererii de suspendare.

Mai mult, inculpata a apreciat că prin Decizia nr.1888/09.04.2014, s-a stabilit cu putere de lucru judecat că toate cluburile de fotbal afiliate la FRF nu pot urma pentru soluționarea litigiilor decât proceduri arbitrate, aspect care, raportat la prevederile art.52 cod proc.pen., ar fi trebuit avut în vedere de instanța de fond cu ocazia pronunțării hotărârii.

Inculpata a invocat că pentru a pronunța această hotărâre, Înalta Curte a avut în vedere că una dintre caracteristicile ce țin de esența oricărei federații, ori asociații, este aceea de a putea dispune asupra modului în care „calitatea de asociat sau membru se pierde sau încetează” (art. 6 alin.3 lit.f din O.G. nr.26/2000), astfel că, în consecință, posibilitatea excluderii unui membru asociat dintr-o federație/asociație, potrivit prevederilor agreeate prin statut, este recunoscută oricărei astfel de structuri de drept privat direct de prevederile O.G. nr. 26/2000. Așadar, inculpata a apreciat că:

- pe de o parte, excluderea unui membru al federației/asociației în baza statutului reprezintă un act care poate fi realizat

de către orice federație, nefiind nevoie de o lege specială care să însărcineze respectiva federație/asociație cu exercitarea unei puteri disciplinare.

- pe de altă parte, singura cerință pe care O.G. nr.26/2000 o impune pentru excluderea unui membru asociat este reprezentat de respectarea Statutului în comun agreat de părțile federației/asociației.

Așadar, s-a apreciat că atâta vreme cât Statutul prevede condițiile ce trebuie îndeplinite în cazul excluderii unui membru, iar aceste condiții sunt îndeplinite în ipoteza concretă, hotărârea de excludere este una legală.

Din această perspectivă, s-a precizat că orice argumente cu privire la necesitatea asigurării unor garanții specifice procedurii penale (citarea U Craiova la ședința la care s-a votat, audierea clubului înaintea votului, furnizarea unui interval de timp fix pentru formularea apărării, independența organelor de cercetare), apar ca lipsite de suport.

Cu referire la motivarea din sentința penală apelată conform căreia „prin intermediul măsurii dispuse s-a procedat la desființarea contractelor civile încheiate de ... S.A. și jucătorii săi de fotbal, urmărindu-se astfel cu vătămarea intereselor clubului craiovean”, inculpata a apreciat că nu poate fi primită, având în vedere dispozițiile art.44 din ROAF - Regulamentul de Organizare a Activității Fotbalistice, potrivit cărora: Legitimarea și transferul jucătorilor se efectuează numai la/între structuri sportive care dețin certificat de identitate sportivă și sunt afiliate la FRF/AJF/AMFB, după caz, respectiv membre ale LPF.

Inculpata a apreciat că încetarea contractelor dintre fotbaliști și clubul de fotbal a intervenit de drept ca urmare a dezafilierii și nu în baza Hotărârii Comitetului Executiv cum în mod eronat s-a susținut și reținut.

S-a invocat că pe acest palier de analiza, apărarea înțelege a aprecia și asupra faptului ca raționamentul sumar al Tribunalului București pare să nu identifice cu exactitate fapta U Craiova care a atras sancțiunea dezafilierii, împrejurarea care rezultă din aprecierea criticabilă a Tribunalului București cu privire la posibilitatea reprezentanților FRF de a alege între mai multe sancțiuni deopotrivă aplicabile pentru fapta U Craiova. Or, apărarea a susținut că este rezonabil a se argumenta că reprezentanții FRF nu au avut discreție în a alege remediul aplicabil pentru fapta U Craiova

Inculpata a precizat că nu a contestat în niciun moment faptul că soluționarea litigiului dintre antrenorul V.P. și U Craiova s-ar fi putut realiza în fața instanțelor judecătorești, în baza normei de excepție cuprinsă în teza ultimă a art.57 alin.2 din Statut (în speță, părțile au ales judecata în fața instanțelor arbitrale sportive ca urmare a stipulării unei clauze compromisorii în înțelegerea lor). Fapta imputată U Craiova este aceea de a nu respecta jurisdicția specială administrativă a Tribunalului Arbitral al Sportului de la Lausanne (TAS) asupra hotărârilor comisiilor de jurisdicție federală. Inculpata a considerat că este cert, litigiul dintre V.P. și U Craiova putea fi soluționat și de către o instanță judecătorească; însă, odată investit un organ arbitral intern, U Craiova își asumase prin actul de afiliere obligația de a respecta jurisdicția specială a TAS asupra hotărârilor comisiilor cu atribuții jurisdicționale ale FRF - conform art.56 alin. (3) din Statut, „deciziile pronunțate de Comisia de Recurs a FRF pot fi atacate la Tribunalul Arbitral al FRF”.

Inculpata a mai precizat sub acest aspect că în cazul în care *ad absurdum* litigiul V.P. - U Craiova ar fi reprezentat o dispută de competență exclusivă a instanțelor judecătorești, iar organele arbitrale nu ar fi admis excepția necompetenței lor, hotărârea TAS ar fi putut fi oricum desființată pe calea acțiunii în anulare a hotărârilor arbitrale. Acest aspect nu schimbă faptul că, prin actul afilierii, U Craiova și-a asumat obligația de a respecta jurisdicția specială a TAS asupra hotărârilor Comisiei de Recurs a FRF.

S-a menționat că relevantă în acest sens este și Sentința civilă nr. 13/27.03.2014 a Curții de Apel București, menținută prin Decizia civilă nr. 388/05.02.2015, prin care a fost respinsă ca inadmisibilă acțiunea formulată de U Craiova cu încălcarea jurisdicției TAS asupra hotărârilor Comisiei de Recurs a FRF.

Așadar, s-a invocat că fapta imputată U Craiova este tocmai încălcarea obligației asumate prin art.56 alin.3 din Statut. Altfel spus, contrar celor reținute în rechizitoriu, fapta U Craiova, care contravine statutului federal, nu este cea de a se fi adresat unei instanțe judecătorești, ci de a fi contestat hotărârea unei comisii FRF cu atribuții jurisdicționale în fața unei jurisdicții de drept comun, iar nu în fața jurisdicției TAS.

Sub acest aspect, inculpata a apreciat că este evident că U Craiova a comis o încălcare a statutului pe care voluntar și l-a asumat.

Apărarea a mai invocat că o dată stabilită existența unei încălcări, se mai impune a se investiga dacă ea este una „gravă”, pentru a justifica aplicabilitatea art.18 alin.2 din Statut, iar îndeplinirea acestor două premise necesare pentru pronunțarea sancțiunii excluderii este susceptibil de a fi dovedită chiar de către prevederile statutare pe care U Craiova le-a convenit la momentul afilierii.

Astfel, art.29 al Regulamentului de aplicare a Statutului FRF prevede că „(1) Pentru a asigura punerea în aplicare a prevederilor art.57 alin.(1) din statut, cluburile trebuie să introducă în propriile statute dispoziții conform cărora ele și ..lor, mai puțin jucătorii și antrenorii, își asumă obligația de a nu recurge la instanțele de drept comun pentru soluționarea litigiilor și de a supune oricare dintre aceste litigii jurisdicției AJF, AMFB, LPF sau FRF, după caz, și numai după epuizarea tuturor căilor de jurisdicție sportivă pe plan național, să apeleze la jurisdicția prevăzută în statutul FIFA, în condițiile art. 57 alin. (2) din statutul FRF. (2) Deciziile luate de organele de jurisdicție ale FRF, rămase definitive, sunt executorii pentru ..afiliați, ..acestora și oricare părți ale unui litigiu, care trebuie să se

conformeze acestora, în caz contrar fiind aplicabile sancțiunile prevăzute de statutul FRF la art. 18, alin.(1) lit. b - pentru ..afiliați”.

Așadar, s-a arătat că însăși textele care stau la baza asocierii dintre U Craiova și ceilalți membri federali prevedeau obligația convențională a primeia de a recunoaște hotărârile rămase definitive ale organelor de jurisdicție ale FRF, cu unica posibilitate de contestare la TAS. Sancțiunea pentru încălcarea acestei obligații era expres statuată, anume excluderea conform art. 18 alin.1 lit. b.

Totodată, s-a menționat că Federația Internațională de Fotbal, al cărei membru afiliat este FRF, a arătat în numeroase rânduri importanța esențială a existenței unui singur organ arbitral care să reanalizeze pe fond hotărârile comisiilor federale naționale, din dorința de a asigura o interpretare unitară a reglementărilor de statut, ar putea exista multiple interpretări juridice naționale cu privire la aceeași situație de drept sportiv reprezintă un pericol pentru însăși buna desfășurare a sportului fotbalistic. În legătura cu aceste aspecte, s-a invocat că președintele Uniunii Asociațiilor Europene de Fotbal, ..., a emis o declarație publică în justificarea necesității impunerii competenței unui organ unic de arbitraj sportiv: „Justiția sportivă este de acum amenințată prin manevre care vizează confiscarea prerogativelor sale. Să nu lăsăm litigiile pur sportive să ajungă în fața tribunalelor de stat. Ce s-ar întâmpla dacă regulile ar fi interpretate în mod diferit la Madrid, Roma sau Bruxelles? Eu țin să dau procedurilor noastre de arbitraj garanțiile de care au atâta nevoie”.

Inculpata a considerat că impunerea TAS ca unic organ jurisdicțional de reformare a jurisdicțiilor sportive naționale este dată și de celeritatea deosebită pe care o necesită soluționarea spețelor din această ramură sportivă. Așa fiind, asumarea unei unice jurisdicții arbitrale este de natură să asigure desfășurarea normală a competițiilor fotbalistice, prevenind potențiale ipoteze de prejudiciere a intereselor organizatorilor și participanților: incertitudinea clasamentelor, privarea de anumite drepturi financiare (bonusuri de performanță, drepturi de publicitate, drepturi tv), pierderea credibilității competițiilor și implicit scăderea numărului de spectatori și telespectatori.

În același sens, inculpata a apreciat că este și necesitatea impunerii instanțelor sportive ca instanțe arbitrale competente să soluționeze în mod unitar litigiile apărute în dreptul sportiv.

Rezultă în opinia inculpatei că încălcarea jurisdicției de control a TAS asupra hotărârilor Comisiei de Recurs a FRF reprezintă o încălcare a unei obligații esențiale asumate prin statut, gravitatea actului fiind astfel demonstrată. Sub acest aspect, și a doua premisă necesară a fi îndeplinită pentru a atrage incidența sancțiunii excluderii statutare apare ca fiind îndeplinită.

În concluzie, inculpata a apreciat, contrar celor reținute de prima instanță, că, la momentul adoptării Hotărârii CEX, Federația Română de Fotbal nu a beneficiat de un drept discreționar de a alege între mai multe remedii posibile, dintre care l-a ales pe cel mai grav. Dimpotrivă, coroborarea art.18 alin.1, 2 al Statutului FRF cu art.56 alin.3 al aceluiași Statut, respectiv cu art. 29 al Regulamentului de aplicare a Statutului FRF este susceptibilă de a dovedi existența unui singur remediu convențional pentru actul comis de U Craiova - excluderea acestei entități.

În ceea ce privește acuzația de săvârșire a infracțiunii de sustragere de sub sechestru prevăzută de dispozițiile art. 261 din Codul penal, inculpata a invocat că trebuie observat că situația premisă avută în vedere de acuzare și reținută de instanța de fond, potrivit căreia măsurile asigurătorii produceau încă efecte, nu poate fi primită câtă vreme ... S.A. era supus procedurii insolvenței, iar potrivit dispozițiilor art.36 din Legea nr.85/2006, de la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acțiunile judiciare, extrajudiciare sau măsurile de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra debitorului sau bunurilor sale.

S-a arătat că potrivit afirmațiilor ce au fost făcute și în fața instanței de judecată A.M. a preluat ... SA în toamna anului 2005. După numai câteva luni de la preluarea clubului, prin Sentința civilă nr.89 din 15.02.2006 a Tribunalului Dolj, ... SA a intrat în procedură de insolvență în conformitate cu dispozițiile Legii nr.85/2006, cererea de insolvență fiind făcută de .. SRL. Hotărârea pronunțată în procedura insolvenței este executorie, în conformitate cu dispozițiile art.12 din Legea nr.85/2006. Prin urmare, calea de atac exercitată nu are ca efect suspendarea executării hotărârii pronunțate de judecătorul sindic.

Împotriva Sentinței nr.89/2006 s-a formulat un recurs, admis prin Decizia nr.824/2006 a Curții de Apel Craiova, dar prin Decizia nr. 109/31.01.2007 a Curții de Apel Alba-Iulia, Decizia nr.824/2006 a Curții de Apel Craiova a fost anulată (într-o contestație în anulare formulată de ...SRL), iar recursul împotriva Sentinței nr. 89/2006 a fost respins.

Debitoarea a formulat și o revizuire a Sentinței Civile nr. 89/2006. La data de 5 februarie 2010 prin încheierea nr.5 pronunțată în dosarul nr. 1497/63/2010 a Tribunalului Dolj s-a dispus suspendarea provizorie a executării Sentinței nr. 89/15.02.2006 până la soluționarea cererii de suspendare formulată în dosarul ce avea ca obiect revizuirea acestei sentințe.

La data de 08.04.2011 prin încheierea nr. 2686/COM Tribunalul Constanța a dispus în dosarul nr. 1464/63/2010 „suspendarea executării Sentinței nr. 89/15.02.2006 pronunțată de Tribunalul Dolj în dosarul nr. 12047/63/2007 (număr vechi 157/F/2005) până la soluționarea cererii de revizuire a aceleiași hotărâri”.

La data de 21.06.2011 prin Sentința civilă nr. 4917/COM Tribunalul Constanța a respins cererea de revizuire formulată de ... SA împotriva Sentinței civile nr. 89/15.02.2006 a Tribunalului Dolj.

În considerentele Sentinței civile nr.615/SIND din 13.03.2013 a Tribunalului Brașov, se reține că procedura de insolvență deschisă la data de 15 februarie 2006 a fost suspendată până la data de 21 iunie 2011, în vederea soluționării unei cereri de revizuire.

Or, inculpata a susținut că executarea Sentinței nr. 89/2006 a fost suspendată în perioada 5 februarie 2010 - 21 iunie 2011 și, admitând că în perioada de suspendare a executării Sentinței civile nr. 89/2006 s-ar fi putut face acte de executare, de la data de 21 iunie 2011, toate actele de executare silită își suspendă efectele în temeiul art. 36 din Legea nr. 86/2006.

Inculpata a invocat că în acest sens, este de altfel și răspunsul ANAF către ... SA în care se arată că, începând cu suspendarea Sentinței civile nr.89/15.02.2006, se revine la situația anterioară suspendării. Tot în această adresă, ANAF invocă dispozițiile art. 36 din Legea nr. 85/2006, arătând că „potrivit acestor dispoziții legale, orice urmăriri individuale în legătură cu debitorul, nu pot fi realizate, toate acțiunile desfășurându-se în cadrul procedurii organizate, cu participarea tuturor creditorilor, măsură justificată de caracterul colectiv și concursul procedurii insolvenței”.

Or, faptele pretins săvârșite datează 20 iulie 2011, așadar la o lună după ce se reluase procedura insolvenței deschise de altfel în anul 2006.

Prin Sentința nr.1124/SIND din 09.04.2014 a Tribunalului Brașov, ... SA a intrat în procedură de faliment, astfel că de la această dată administratorul statutar al societății a fost și desesizat și nu mai are drept de administrare a clubului.

Inculpata a mai precizat că în anul 2011 ANAF DGFP Dolj a întocmit, în dosarul de executare nr. F37, având ca obiect procedura de executare silită împotriva ... SA pentru creanțele fiscale în sumă de 9.906.095 lei și respectiv de 2.049.281 lei, „Procese verbale de sechestrul pentru bunuri mobile” din data de 31 ianuarie 2011 și data de 5 iulie 2011.

Prin aceste procese verbale au fost sechestrate „drepturi federative jucători”, evaluate prin estimare la 15.800.000 lei și respectiv 2.000.000 lei, în realitate prin cel de-al doilea proces verbal sechestrul privind drepturi în valoare de 1.000.000 lei pentru că unul dintre jucătorii menționați în cel de-al doilea proces verbal este menționat și în primul proces verbal.

S-a apreciat că independent de existența unor motive de nelegalitate a proceselor verbale de sechestrul din data de 31 ianuarie 2011 și data de 5 iulie 2011 este de remarcat faptul că o dată deschisă sau reluată procedura de insolvență (în cauză procedura a fost deschisă la 15 februarie 2006 și reluată la data de 21 iunie 2011), efectele celor două procese verbale de sechestrul au fost suspendate, în conformitate cu art.36 din Legea nr. 85/2006.

Cu alte cuvinte, inculpata a apreciat că procesele verbale de sechestrul din 31 ianuarie 2011 și 5 iulie 2011 (care nici măcar nu putea fi încheiate) nu mai produceau niciun efect în privința indisponibilizării „drepturilor federative” menționate în acestea. Mai mult, procesul din 5 iulie 2011 nu putea să fie încheiat de vreme ce procedura de insolvență era în curs la data încheierii acestuia, iar în conformitate cu art.36 din Legea nr. 85/2006 măsurile de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra debitorului sau bunurilor sale, indiferent de natura acestora și de calitatea creditorului se suspendă de drept.

Inculpata a mai criticat sentința penală apelată și în ceea ce privește modalitatea în care instanța de fond a stabilit prejudiciul, una dintre cele patru condiții necesar a fi îndeplinite și ulterior determinate, în vederea atragerii răspunderii civile delictuale.

Inculpata a apreciat că în cazul de față pretinsă victimă nu a făcut decât să afirme o valoare pe care o pretinde cu titlu de prejudiciu fără a proba că șansa nu este una iluzorie, iar în situația jocurilor sportive, în care elementul aleatoriu este foarte mare sau cel puțin mai mare decât în domeniile reale, reclamanta nici măcar nu a început să facă o probă pentru a-și dovedi pretențiile, or întrucât *onus probandi incumbit ei qui dicit, non ei qui negat*, aceasta trebui să facă proba odată cu realizarea solicitării de reparare a prejudiciului.

S-a apreciat că un indiciu cu privire la caracterul iluzoriu al pretinsului prejudiciu este acela că deși valoarea daunelor se pretinde a fi de ordinul sutelor de milioane de euro, ANAF, cu ocazia întocmirii proceselor verbale privind instituirea măsurilor asigurătorii evaluează prin estimare drepturile federative la 15.800.000 lei.

Această discrepanță între valorile „evaluate prin estimare” de către ANAF și cele pretinse de persoana prejudiciată, dublată de lipsa de probe de natură a arăta pe de o parte valoarea anterioară a clubului craiovean, iar pe de altă parte caracterul efectiv al șansei pierdute, fac în opinia inculpatei imposibilă determinarea efectivă a eventualului prejudiciu suferit pe baza probelor existente la dosar și prin urmare imposibil de reparat.

Inculpata a mai arătat că pentru stabilirea prejudiciului pretins a fi produs, Tribunalul București a preluat, fără vreo cenzură proprie, raportul de expertiză depus de lichidatorul judiciar Agenția .., realizat de .. S.R.L. Caracterul abuziv al concluziilor acestui raport de expertiză extrajudiciară a fost susținut chiar și de către Direcția Națională

Anticorupție, în cadrul dosarului nr. 9314/3/2014 al Tribunalului București. Astfel, în cadrul Notei cu privire la punctul de vedere referitor la prejudiciul evaluat în cauză, emisă de DNA la data de 06.01.2016, s-a arătat: „Din analiza studiului de evaluare întocmit în cauză a rezultat că în condițiile continuării normale a activității clubului de fotbal, acesta ar fi realizat o pierdere netă, iar nu un profit (venit net) așa cum apreciază societatea de evaluare”.

Inculpata a mai apreciat că premisele de la care a pornit expertiza extrajudiciară a .. S.R.L. sunt viciate, întrucât

- lucrarea nu a prezentat documentația pe care se sprijină, nefiind raportată la documentele contabile ale U Craiova;
- nu au fost evidențiate creanțele certe, lichide și exigibile ale U Craiova, eventuala reorganizare a acesteia reprezentând o premisă fără vreun suport factual rezonabil;
- veniturile din drepturile de televizare pe care clubul de fotbal le-ar fi primit sunt reținute la un quantum nejustificat, de vreme ce, în urma retrogradării, clubul nu ar mai fi încasat drepturi bănești din televizarea Ligii I.
- se retine în mod fals o creștere a atractivității meciurilor de fotbal și eventuale venituri obținute din participarea în competițiile europene, în condițiile retrogradării, a stării de neprogramare în competiție, respectiv problemelor de insolvabilitate.
- calculul prejudiciului include în mod neîntemeiat contravaloarea clauzei penale din contractele jucătorilor de fotbal, această sumă neavând nicio relevanță pentru aprecierea cotei de piață reale a unui jucător.

În opinia apărării, singura modalitate de determinare corectă a eventualului prejudiciu realizat în cauză ar fi fost efectuarea unei expertize în vederea determinării criteriilor pe baza cărora se evaluează valoarea jucătorilor unui club de fotbal, justificate prin raportare la standardele normative de evaluare; cuantificării patrimoniale a drepturilor părții civile asupra jucătorilor de fotbal aparținând de U Craiova la momentul dezafilierii, în concordanță cu criteriile de evaluare descrise anterior. Inculpata a mai precizat că în aprecierea asupra întinderii acestei valori se vor exclude ipotezele nerealiste sau incorecte precum: ipotezele de prejudiciu lipsit de caracter cert („creșterea atractivității meciurilor”, „transferul jucătorilor de fotbal”, „participarea la jocurile europene”) ori ipotezele de prejudiciu lipsit de caracter previzibil.

Inculpata a mai criticat schimbarea de încadrare juridică a faptei din infracțiunea prev. de art.261 cod penal în infracțiunea prev. de art.48 cod penal rap. la art.261 cod penal, fără ca prima instanță să arăte de ce a înțeles să rețină art. 48 Cod penal pentru infracțiunea de sustragere de sub sechestru în cazul acesteia.

S-a apreciat că procedând la soluționarea apelului, instanța de control judiciar nu poate pronunța direct în calea de atac o soluție cu privire la faptele deduse judecății și pentru care prima instanță a procedat la o schimbare de încadrare juridică fără a respecta dispozițiile art.386 cod proc.pen., fără ca prima instanță să fi pus în discuția părților aceasta schimbare de încadrare și de natura a afecta astfel principii fundamentale ale procesului penal, deoarece, în acest mod, ar lipsi părțile de exercitarea caili de atac asupra soluției dispuse, încălcându-se dreptul la un proces echitabil și la un recurs efectiv, prev. de art. 6 și art.13 din C.E.D.O.

În opinia apărării, pentru acest considerent, soluția legală vizează admiterea apelului, desființarea sentinței penale mai sus menționată și trimiterea cauzei spre rejudecare la instanța de fond în vederea reluării dezbaterilor (inclusiv în ceea ce privește posibilele schimbări de încadrare juridică).

În final, inculpata a solicitat în temeiul art.421 pct.2 lit.a cod proc.pen., admiterea apelului, desființarea Sentinței penale nr. 1461/13.06.2016 și rejudecând cauză achitarea acesteia, în temeiul dispozițiilor art.396 cod proc.pen. coroborate cu cele ale art.16 alin.1 lit. cod proc.pen. pentru: infracțiunea de abuz în serviciu prevăzută de dispozițiile art. 297 din Codul penal, cu aplicarea art.309 din același act normativ, respectiv pentru infracțiunea de sustragere de sub sechestru prevăzută de dispozițiile art. 261 din Codul penal;

În subsidiar, inculpata a solicitat în temeiul art.421 pct.2 lit.b teza ultimă cod proc.pen. admiterea apelului, desființarea Sentinței penale nr. 1461/13.06.2016 și trimiterea cauzei spre rejudecare la instanța de fond în vederea reluării dezbaterilor (inclusiv în ceea ce privește posibilele schimbări de încadrare juridică).

Cu ocazia cercetării judecătorești din apel:

La termenul de judecată din data de 03 octombrie 2016, Curtea a stabilit identitatea persoanelor care au dreptul de reprezentare a părții civile apelante S.C. ... S.A.

La termenul de judecată din data de 31 octombrie 2016, Curtea a încuviințat audierea în calitate de martori a numiților

La termenul de judecată din data de 16 noiembrie 2016, Curtea a încuviințat audierea în calitate de martori a numiților De asemenea, la același termen a încuviințat pentru inculpații apelanți și pentru părțile civile apelante administrarea probei cu înscrisuri (conform mențiunilor din respectiva încheiere de ședință).

La termenul de judecată din data de 25 ianuarie 2016, Curtea a încuviințat administrarea probei cu înscrisuri (conform mențiunilor din respectiva încheiere de ședință), precum și ascultarea/vizionarea în ședință publică a înregistrărilor ședințelor Comitetului Executiv al FRF din data de 08 iulie 2011 și 20 iulie 2011, precum și a înregistrărilor emisiunilor sportive

La termenul de judecată din data de 08 februarie 2017, Curtea a respins cererea de reunire a dosarului nr.9319/3/2014 cu dosarul nr.9314/3/2014. La același termen de judecată a încuviințat administrarea probei cu înscrisuri (conform mențiunilor din respectiva încheiere de ședință).

La termenul de judecată din data de 22 martie 2017 au fost audiate în ședință publică: înregistrarea audio a ședinței Comitetului Executiv din data de 08.07.2011, transcrisă pe discul optic care poartă inscripția .. DVD-R, peste care este aplicată, cu markerul, mențiunea „C. Ex. 08.07.2011”, înregistrarea audio a ședinței Comitetului Executiv din data de 20.07.2011, transcrisă pe discul optic care poartă inscripția VERBATIM DVD-R, peste care este aplicată, cu markerul, mențiunea „C. Ex. 20.07.2011”, înregistrarea emisiunii SPORT CAFE, înregistrarea emisiunii .. și înregistrarea emisiunii .., transcrise pe discul optic care poartă inscripția .. DVD-R, fiind încheiat în acest sens un proces verbal. La același termen de judecată a încuviințat administrarea probei cu înscrisuri (conform mențiunilor din respectiva încheiere de ședință).

La termenul de judecată din data de 05 mai 201 Curtea a pus în discuția părților cererile de schimbare a încadrărilor juridice a faptelor reținute în sarcina inculpaților.

A fost audiată partea civilă ...

Au fost audiați martorii:

La termenul de judecată din data de 11 ianuarie 2017, Curtea a constatat imposibilitatea de audiere a martorului ...

Au fost audiați inculpații D.D. (file 1-7 vol.XVIII d.apel), S.M. (file 8-11 vol.XVIII d.apel), FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL, prin mandatar ... (file 25-26 vol.XVIII d.apel)

Inculpata LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL a depus un memoriu în care a fost exprimată poziția procesuală a inculpatei în raport de acuzațiile aduse (fila 14-24 vol.XVIII d.apel).

Inculpata FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL a depus un memoriu în care a fost exprimată poziția procesuală a inculpatei în raport de acuzațiile aduse (fila 27-30 vol.XVIII d.apel).

Au fost depuse următoarele înscrisuri cu relevanță în cauză:

.....

Analizând actele și lucrările dosarului, în raport cu motivele anterior menționate, precum și din oficiu, potrivit art.417 alin.2 cod proc.pen. sub toate celelalte aspecte de fapt și de drept ale cauzei, Curtea constată că **apelurile declarate de părțile civile** STATUL ROMÂN, prin AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ, S.C. ... S.A., prin lichidator judiciar Agenția .., S.C. ...S.A., ..., ASOCIAȚIA ...- LEGIUNEA XIII, ASOCIAȚIA ..., P.G., M. A-M, M.G-A, M.L - G și M.I.împotriva Sentinței penale nr.1461 din data de 13 iunie 2016, pronunțată de Tribunalul București - Secția I Penală în Dosarul nr.9319/3/2014 **sunt nefondate**, iar **apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și de inculpații S.M., D.D., FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTA DE FOTBAL împotriva Sentinței penale nr.1461 din data de 13 iunie 2016, pronunțată de Tribunalul București - Secția I Penală în Dosarul nr.9319/3/2014 cu judecarea cărora a fost investită sunt fondate**, în limitele și pentru considerentele care se vor arăta în cele ce urmează:

I. Analiza cererii prealabile a inculpaților apelanți de desființare a sentinței penale apelate ca urmare a nemotivării acesteia

Sub acest aspect, Curtea reține că potrivit art.403 alin. 1 lit. c cod proc.pen., expunerea trebuie să cuprindă motivarea soluției cu privire la latura penală, prin analiza probelor care au servit ca temei pentru soluționarea laturii penale a cauzei și a celor care au fost înlăturate, și motivarea soluției cu privire la latura civilă a cauzei, precum și analiza oricăror elemente de fapt pe care se sprijină soluția dată în cauză.

Totodată, potrivit art. 6 paragraful 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale, în mod public, în mod echitabil și într-un termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege care va hotărî asupra temeiniciei oricărei acuzații îndreptate împotriva sa.

Curtea apreciază că obligația de motivare a hotărârilor judecătorești este rezultatul exigențelor ce decurg din prevederile Convenției arătate mai sus. În acest sens, acest text consacără, pe de o parte, dreptul oricărei persoane de a-și prezenta argumentele și apărările în fața instanței de judecată. Însă, pe de altă parte, impune instanței de judecată obligația de a examina în mod efectiv susținerile părților. Cu privire la acest aspect, obligația instanței de motivare a hotărârii pronunțate este singurul mijloc prin care se verifică respectarea drepturilor părților menționate anterior, dar constituie, în același timp, și o exigență care contribuie la garantarea respectării principiului bunei administrări a justiției.

După cum s-a arătat și în literatura de specialitate, motivarea hotărârii judecătorești trebuie să fie pertinentă, completă, întemeiată, omogenă, concretă, convingătoare și accesibilă. Totodată, motivarea este de esența hotărârilor, reprezentând o garanție pentru părți că cererile lor au fost analizate.

În acest sens, Jurisprudența C.E.D.O. a constatat încălcarea dreptului la un proces echitabil în condițiile inexistenței unei motivări a hotărârilor judecătorești pronunțate de instanțele naționale.

Astfel, în cauza *Suominen c. Finlanda*, hotărârea din 1 iulie 2003, cererea nr.37801/97, CURTEA a arătat că art. 6 impune ca orice hotărâre judecătorească să fie motivată, astfel încât justițiabilul să poată observa care dintre argumentele sale au fost acceptate și motivele pentru care unele apărări i s-au respins.

În cauza *Garcia Ruiz c. Spania*, hotărârea din 21 ianuarie 1999, cererea nr.30544/96, CURTEA a menționat că hotărârile judecătorești trebuie motivate astfel încât să indice de o manieră suficientă motivele pe care se fondează.

În cauza *Boldea c. România*, hotărârea din 15 februarie 2007, cererea nr.19997/02, CURTEA a hotărât că s-a încălcat art. 6 paragraf 1, constatând că hotărârile instanțelor române nu au fost suficient motivate și că reclamantului nu i-a fost judecată în mod echitabil cauza privind condamnarea sa. În considerentele hotărârii citate, CURTEA reamintește că dreptul la un proces echitabil garantat de art. 6 paragraf 1 din Convenție, înglobează printre altele, dreptul părților la proces de a prezenta observațiile pe care le consideră relevante pentru cauza lor. Convenția nevizând garantarea unor drepturi teoretice sau iluzorii, ci a unor drepturi concrete și efective (Artico c. Italiei, hotărârea din 13 mai 1980, seria A nr. 37), acest drept nu poate fi considerat efectiv decât dacă aceste observații sunt într-adevăr „ascultate”, adică analizate temeinic de către instanța sesizată. Cu alte cuvinte, art. 6 paragraf 1 implică în special în sarcina instanței obligația de a proceda la o analiză efectivă a mijloacelor, argumentelor și propunerilor de probe ale părților (*Perez c. Franței*, cererea nr. 47287/99, *Van derHurk c. Țărilor de Jos*, hotărârea din 19 aprilie 1994).

Absența motivării hotărârii judecătorești de condamnare a fost sancționată de C.E.D.O. și în cauzele *Albina c. România*, hotărârea din 28 aprilie 2005 și *D. c. România*, hotărârea din 1 iunie 2000, cererea nr. 4710/2004, apreciindu-se de către instanța europeană că s-a încălcat art. 6 paragraf 1, CURTEA relevând faptul că orice hotărâre judecătorească trebuie motivată astfel încât să răspundă tuturor argumentelor prezentate de părți.

De asemenea, în cauza *Dimitrellos c. Grecia*, hotărârea din 7 aprilie 2005, CURTEA a statuat că orice hotărâre trebuie motivată, astfel încât să răspundă argumentelor părților.

În plus, enunțarea problemelor de fapt și de drept pe care judecătorul s-a întemeiat trebuie să-i permită justițiabilului să aprecieze șansele de succes ale unui recurs promovat în cauză. În cauza *Hadjianastassiou c. Grecia*, hotărârea din 16 decembrie 1992, seria A, nr. 252, Curtea a arătat că judecătorii trebuie să indice cu suficientă claritate motivele pe care își întemeiază deciziile, căci numai astfel, un acuzat poate exercita căile de atac prevăzute de legislația națională.

Instanța europeană este constantă în a statua, legat de buna administrare a justiției, că deciziile judiciare trebuie să indice de o manieră suficientă motivele pe care se bazează (cauza *Ruiz Torija c. Spania*, hotărârea din 9 decembrie 1994, cauza *Helle c. Finlanda*, hotărârea din 1 iulie 2003).

Concluzionând, Curtea apreciază că motivarea trebuie să răspundă pretențiilor părților, adică atât diferitelor capete de acuzare, dar și mijloacelor de apărare. Această garanție este esențială, pentru că permite justițiabilului să se asigure că cererile sale au fost examinate și că judecătorul a ținut cont de ele.

Pe de altă parte, motivarea hotărârii permite nu numai o acceptare a acesteia din partea justițiabilului, dar constituie și o garanție împotriva arbitrarului. Aceasta obligă judecătorul să precizeze expres care au fost elementele care l-au condus la luarea unei anumite soluții, prin acceptarea sau respingerea motivată a apărărilor părților.

Motivarea trebuie să permită urmărirea unui raționament logic care a condus judecătorul la pronunțarea unei anumite soluții. Pentru a răspunde cerințelor unui proces echitabil, motivarea trebuie să evidențieze că judecătorul a analizat cu adevărat elementele concrete ale speței deduse judecării.

Aplicând în speță exigențele procesuale menționate mai sus, Curtea apreciază că hotărârea penală a instanței de fond satisface doar parțial exigențele sus-menționate.

.....

O asemenea, soluție nu încalcă dreptul la un proces echitabil, astfel cum a fost prevăzut de art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și interpretat în mod constant de către instanța europeană.

În acest sens, Curtea constată că stabilirea caracterului echitabil al unei proceduri penale desfășurate împotriva unui inculpat se va realiza prin luarea în considerare a întregii proceduri, în ansamblul ei. „Trebuie ținut cont de întregul proces așa cum s-a desfășurat el în ordinea juridică internă” (hotărârea C.E.D.O. din 2 martie 1987, cauza Monnel și Morris c. Marii Britanii, hotărârea C.E.D.O. din 26 mai 1988 în cauza Ekbatani c.Suedia, hotărârea CEDO din 28 martie 1990 în cauza Granger c.Marii Britanii). Acest aspect conduce la următoarea concluzie: *o carență constatată într-un stadiu incipient al procedurii poate fi îndreptată într-un stadiu ulterior, cu condiția ca instanța de control judiciar să aibă competența necesară ștergerii viciului invocat (hotărârea C.E.D.O. din 30 noiembrie 1987 cauza H.C.Belgia).*

În cauză, Curtea, în calitate de instanță de apel, investită cu devoluarea întregii laturi penale, cât și civile a cauzei, are competența legală de a șterge viciul invocat. Această concluzie se desprinde în mod explicit din prevederile art.417 cod proc.pen. conform căroră „(1) Instanța judecă apelul numai cu privire la persoana care l-a declarat și la persoana la care se referă declarația de apel și numai în raport cu calitatea pe care apelantul o are în proces.

(2) În cadrul limitelor prevăzute la alin. (1), instanța este obligată ca, în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, să examineze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept.”

Pe cale de consecință, îi va reveni prezentei Curți, în respectarea dreptului la un proces echitabil, sarcina de a analiza motivat probele ce vor sta la baza stabilirii situației de fapt din prezenta cauză, apărările inculpaților și susținerile părților civile, soluțiile cu privire la latura civilă a cauzei, respectiv de a înlătura motivat acele probe care nu au servit la reținerea adevărului judiciar și, nu în ultimul rând, de a răspunde motivat la acele apărări formulate de apelanții inculpați și părțile civile, considerate de aceștia esențiale în susținerea căilor de atac formulate în cauză.

II. Analiza motivelor de apel prin raportare la faptele deduse judecății:

II.1 Infraacțiunea de abuz în serviciu

Considerații privind efectele Deciziei Curții Constituționale nr.405 din data de 15 iunie 2016 cu privire la infraacțiunea de abuz în serviciu.

În ceea ce privește infraacțiunea de abuz în serviciu, Curtea constată că prin decizia Curții Constituționale nr.405 din data de 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial nr.517 din data de 08 iulie 2016 s-a stabilit că dispozițiile art.246 din Codul penal 1969 și ale art.297 alin.(1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care **prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.**

În ceea ce privește efectele deciziilor Curții Constituționale, Curtea reține că potrivit art.147 alin.4 din Constituție „Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.”

Caracterul general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale implică obligația constituțională care incumbă tuturor autorităților, inclusiv instanțelor judecătorești, de a aplica și a se conforma întocmai deciziilor Curții Constituționale cu privire la situațiile concrete în care normele declarate neconstituționale au incidență.

Astfel, din momentul publicării în Monitorul Oficial nr.517 din data de 08 iulie 2017, Decizia Curții Constituționale nr.405 din data de 15 iunie 2017 cu privire la interpretarea constituțională a infraacțiunii de abuz în serviciu, incriminată de dispozițiile art.246 din Codul penal 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal produce efecte general obligatorii și numai pentru viitor, ceea ce înseamnă că decizia Curții urmează a se aplica tuturor raporturilor juridice care nu s-au stins încă, la data publicării deciziei, respectiv tuturor cauzelor care se află pe rolul instanțelor judecătorești și căroră li se aplică în continuare dispozițiile legale declarate neconstituționale.

Prin urmare infraacțiunea de abuz în serviciu reținută în sarcina inculpaților **S.M., D.D., FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL** în prezenta cauză urmează să fie interpretată în lumina deciziei Curții Constituționale nr.405 din data de 15 iunie 2017.

Cu privire la efectele deciziei Curții Constituționale nr.405 din data de 15 iunie 2017, prezenta instanță de apel se va raporta atât la dispozitivul respectivei decizii, cât și considerentele exprimate cu ocazia redactării acestei decizii, întrucât, într-o jurisprudență constantă, Curtea Constituțională a arătat că deciziile Curții Constituționale sunt

obligatorii, ceea ce înseamnă că ele trebuie aplicate întocmai, nu numai în ceea ce privește dispozitivul deciziei, dar și considerentele care îl explicitează. Cu alte cuvinte, **atât considerentele, cât și dispozitivul deciziilor Curții Constituționale sunt general obligatorii, potrivit dispozițiilor art.147 alin.(4) din Constituție, și se impun cu aceeași forță tuturor subiecților de drept, în sensul că puterea de lucru judecat ce însoțește deciziile Curții Constituționale, se atașază nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care se sprijină acesta** (a se vedea în acest sens Decizia Plenului Curții Constituționale nr.1 din data de 17 ianuarie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.16 din data de 26 ianuarie 1995, Decizia nr.1.415 din data de 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.796 din data de 23 noiembrie 2009, Decizia nr.415 din data de 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.294 din data de 5 mai 2010, Decizia nr.799 din 17 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.440 din data de 23 iunie 2011, Decizia nr.536 din data de 28 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.482 din data de 07 iulie 2011). În aceste fel, instanței de contencios constituțional îi revine obligația de a-și explica, în mod complet și coerent, raționamentul său juridic de interpretare și aplicare a normelor de rang constituțional.

Aplicând aceste principii la speța dedusă judecării în prezenta cauză, Curtea reține că în considerentele deciziei nr.405 din data de 15 iunie 2017, instanța de contencios constituțional a explicat în mod complet și coerent sintagma de „**îndeplinește prin încălcarea legii**”, ce intră în elementul material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu.

În acest sens, **în paragraful nr.57** din considerentele Deciziei nr.405 din data de 15 iunie 2017, Curtea Constituțională a apreciat că „**dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și cele ale art. 297 alin. (1) din Codul penal încălcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5), întrucât sintagma "îndeplinește în mod defectuos" nu prevede în mod expres elementul în legătură cu care defectuozitatea este analizată.**”

De asemenea, **în paragraful nr.58** din considerentele aceleiași decizii, instanța de contencios constituțional a reținut că „*Examinând jurisprudența în materie referitoare la legislația la care organele judiciare se raportează în determinarea actului ce intră în sfera atribuțiilor de serviciu a subiectului activ al infracțiunii de abuz în serviciu și, în consecință, a stabilirii neîndeplinirii sau îndeplinirii defectuoase a acesteia, Curtea reține că acestea au în vedere o sferă largă. Curtea observă că, în stabilirea săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu, organele judiciare au în vedere, pe lângă prescripțiile normative ale legii, și încălcarea anumitor obligații prevăzute prin hotărâri ale Guvernului; încălcarea anumitor ordine de zi pe unitate care prevedeau expres activitățile pe care trebuia să le execute militarii; încălcarea eticii și a deontologiei profesionale. Totodată, Curtea constată că inclusiv doctrina precizează că atribuțiile de serviciu, ca o componentă a stabilirii, derulării și încetării raporturilor de muncă, sunt caracterizate prin varietate, acestea rezultând din acte normative, instrucțiuni sau dispoziții ale organelor competente (fișa postului), altele decât reglementările penale în vigoare. Iar **în paragraful nr.59** din considerente a apreciat că „*raportarea organelor judiciare la o sferă normativă largă care cuprinde, pe lângă legi și ordonanțe ale Guvernului, și acte de nivel inferior acestora, cum ar fi hotărâri ale Guvernului, ordine, coduri etice și deontologice, regulamente de organizare internă, fișa postului, are influență asupra laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu prin extinderea acesteia la acțiuni sau inacțiuni ce definesc elementul material al laturii obiective a infracțiunii, dar care nu sunt prevăzute în acte normative de reglementare primară.*”*

Prezenta instanță de apel mai reține că în paragraful nr.60 Curtea constituțională a statuat că „**neîndeplinirea ori îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară - legi și ordonanțe ale Guvernului. Aceasta deoarece adoptarea unor acte de reglementare secundară care vin să detalieze legislația primară se realizează doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă.**”

În același sens în paragraful nr.61 Curtea a reținut că „*ilicitul penal este cea mai gravă formă de încălcare a unor valori sociale, iar consecințele aplicării legii penale sunt dintre cele mai grave, astfel că stabilirea unor garanții împotriva arbitrariului prin reglementarea de către legiuitor a unor norme clare și predictibile este obligatorie. **Comportamentul interzis trebuie impus de către legiuitor chiar prin lege (înțeleasă ca act formal adoptat de Parlament, în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție, precum și ca act material, cu putere de lege, emis de Guvern, în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție, respectiv ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului) neputând fi dedus, eventual, din raționamente ale judecătorului de natură să substituie normele juridice.***”

Nu în ultimul rând, în paragraful nr.64 din considerente Curtea Constituțională a constatat că „*în cazul în care neîndeplinirea ori defectuozitatea îndeplinirii unui act nu s-ar raporta la atribuții de serviciu prevăzute într-un act normativ cu putere de lege s-ar ajunge la situația ca în cazul infracțiunii de abuz în serviciu elementul material al acesteia să fie configurat atât de legiuitor, Parlament sau Guvern, cât și de alte organe, inclusiv persoane juridice de drept privat, în cazul fișei postului, ceea ce nu este de acceptat în sistemul juridic de drept penal. Curtea reține că, deși legislația primară poate fi detaliată prin intermediul adoptării unor acte de reglementare secundară, potrivit **art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, actele normative date în executarea legilor și a ordonanțelor Guvernului se emit doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă.***”

Pe cale de consecință, în paragraful nr.65 din considerente, Curtea a concluzionat că „**în materie penală, principiul legalității incriminării, "nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege", impune ca numai legiuitorul primar să poată stabili conduita pe care destinatarul legii este obligat să o respecte, în caz contrar aceștia supunându-se sancțiunii penale.**” Pentru aceste argumente, Curtea Constituțională a constatat „**că dispozițiile criticate încalcă prevederile art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție prin faptul că permit configurarea elementului material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu prin activitatea altor organe, altele decât Parlament - prin adoptarea legii, în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție -, sau Guvern - prin adoptarea de ordonanțe și ordonanțe de urgență, în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție. Astfel, Curtea constată că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma "îndeplinește în mod defectuos" din cuprinsul acestora se înțelege "îndeplinește prin încălcarea legii".**”

Din analiza considerentelor deciziei Curții Constituționale nr.405 din data de 15 iunie 2017, anterior expuse, prezenta Curte constată că instanța de control constituțional introduce **două condiții ce trebuie îndeplinite cumulativ în ceea ce privește latura obiectivă a infracțiunii, pentru a fi întrunite condițiile de tipicitate în cazul infracțiunii de abuz în serviciu** prev. de **art. 246 din Codul penal din 1969 și art. 297 alin. (1) din Codul penal.**

O primă condiție ce ar trebui să intre în conținutul laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu este ca atribuția de serviciu în exercitarea căreia se află făptuitorul și pe care acesta o încalcă sau nu o îndeplinește, trebuie să fie prevăzută expres de „lege”, noțiune înțeleasă ca act adoptat de Parlamentul României, sau ordonanță (simplă sau de urgență) emisă de Guvernul României.

O a doua condiție ce ar trebui să intre în conținutul laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu este ca actul îndeplinit în exercitarea atribuțiilor de serviciu să încalce o dispoziție cuprinsă în legislația primară (care cuprinde legi adoptate de Parlamentul României sau ordonanțe, simple sau de urgență, emise de Guvernul României).

Doar în măsura în care ar fi întrunite cumulativ aceste două condiții impuse în lumina Deciziei Curții Constituționale nr.405/2016 s-ar putea supune analizei, întrunirea celorlalte elemente constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu (spre exemplu: existența formei de vinovăție cerute de lege, producerea unei pagube ori unei vătămări drepturilor și libertăților legitime ale unei persoane fizice sau juridice).

Efectele Deciziei Curții Constituționale nr.405 din data de 15 iunie 2016 cu privire la infracțiunea de abuz în serviciu reținută în sarcina inculpaților S.M. și D.D., FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL

Aplicând **principiile** care se desprind din Decizia Curții Constituționale nr.405 din data de 15 iunie 2016 la speța dedusă judecării în prezenta cauză, instanța de apel constată că pentru a putea analiza dacă faptele reținute în sarcina inculpaților **S.M. și D.D., FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL** întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu, trebuie analizat în primul rând dacă atribuțiile de serviciu ale inculpaților, persoane fizice **S.M. și D.D. (reprezentanții, conform actului de inculpare, ai inculpatelor persoane juridice FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL)** sunt reglementate în mod expres prin lege, iar, dacă se constată că asemenea atribuții sunt prevăzute de lege, doar ulterior trebuie analizat dacă inculpații anterior menționați au încălcat legea în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

Analiza condiției privind prevederea în lege a atribuției de serviciu

În ceea ce privește prima condiție impusă prin Decizia Curții Constituționale nr.405 din data de 15 iunie 2016, respectiv **atribuția de serviciu în exercitarea căreia se aflau inculpații să fie prevăzută de „lege”,** Curtea reține următoarele:

În speță, potrivit actului de inculpare, în sarcina inculpaților **S.M. și D.D.** s-a reținut că, în calitate de conducători ai inculpatelor **FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL și-ar fi îndeplinit în mod defectuos, „prin încălcarea legii” (sublinierea Curții),** cu știință și abuz de putere, atribuțiile de serviciu, care reprezintă încălcări prin lege sub aspectul drepturilor de a face sport, de a se apăra, de a apela la justiție, de a se bucura de un tratament nediscriminatoriu în materia aplicării de sancțiuni, dar în același timp și încălcări de statut al celor două organisme sportive naționale, de a fi desființat contractele civile intervenite între S.C. ... S.A. și jucătorii de fotbal, de a-i fi legitimat la alte cluburi sportive fără nicio contraprestație aferentă drepturilor federative ale acestora cu vătămarea intereselor S.C. ... S.A. și prejudicierea acesteia, fapte care întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu.

De asemenea, în sarcina inculpatelor **FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL** s-a reținut că acestea, prin reprezentanții lor legali, au exclus provizoriu pe S.C. ... S.A., au pus în executare de îndată această hotărâre, făcută cu știință de către reprezentanții acestor persoane, ce a avut drept rezultat stingerea raporturilor juridice dintre club și jucătorii de fotbal, au dat jucătorii la alte cluburi sportive, fără o contraprestație aferentă drepturilor federative referitoare la aceștia, drepturi aflate sub sechestru fiscal și club aflat în insolvență, cu pângubirea S.C. ... S.A. și a bugetului de stat.

O primă observație pe care Curtea o reține se raportează la defectuoșitatea descrierii faptei de abuz în serviciu reținută în sarcina inculpaților, prin rechizitoriul, în condițiile în care reprezentantul Ministerului Public a apreciat că faptele ar fi fost săvârșite de inculpații persoane fizice în calitate de conducători ai inculpatelor **FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL**.

Curtea apreciază că ar trebui realizată o deosebire între faptele inculpaților persoane fizice de a fi exclus provizoriu S.C. ... S.A. și faptele acelorași inculpați de a fi a desființat contractele civile intervenit între S.C. ... S.A. și jucătorii de fotbal și de a-i fi legitimat la alte cluburi sportive fără nicio contraprestație aferentă drepturilor federative ale acestora.

În ceea ce privește *o primă faptă presupus infracțională*, legată de excluderea provizorie a S.C. ... S.A. mijloacele de probă administrate în cauză au dovedit fără nici un dubiu că această soluție a fost adoptată de către ..Comitetului Executiv al Federației Române de Fotbal în ședința din data de 20 iulie 2011, **„printre care se aflau, la data faptelor, și inculpații S.M. și D.D., inculpații anterior menționați săvârșind această faptă în calitate de ..în Comitetul Executiv al inculpatei FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL (prin exprimarea votului în cadrul respectivei ședințe), iar nu în calitate de conducători ai inculpatelor FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL.**

În ceea ce privește *cea de-a doua faptă presupus infracțională*, subsecventă primeia, în legătură cu desființarea contractelor civile dintre club și jucători și cu legitimarea jucătorilor la alte cluburi de fotbal, Curtea constată că în rechizitoriul nu se precizează cu suficientă precizie dacă această activitate, presupus contrară normelor penale, ar fi fost săvârșită de inculpații persoane fizice în calitatea lor de conducători ai inculpatelor FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL sau în calitatea lor de ..ai Comitetului Executiv al Federației Române de Fotbal.

Prin urmare, Curtea, în analizarea împrejurării dacă atribuțiile de serviciu ale inculpaților, persoane fizice, **S.M. și D.D.** sunt reglementate în mod expres prin lege se va raporta atât la atribuțiile de serviciu ce le aveau aceștia în calitate de conducători ai inculpatelor **FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL**, cât și la atribuțiile de serviciu ce le aveau aceștia în calitate de ..ai Consiliului de Administrație al Federației Române de Fotbal. În plus, în ceea ce îl privește pe inculpatul D.D., Curtea se va raporta și la atribuțiile de serviciu care îi reveneau acestuia în calitate de Prim Vice-președinte al Federației Române de Fotbal, chiar dacă reprezentantul Ministerului Public s-a raportat la realizarea încadrării juridice a faptei de abuz în serviciu doar la calitatea acestuia de reprezentant al inculpatei **LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL**.

Astfel, în ceea ce privește inculpatele **FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL**, cadrul legislativ primar în baza căruia aceste inculpate sunt organizate și își desfășoară activitatea este reglementat prin dispozițiile Legii educației fizice și sportului nr.69/2000 și ale Ordonanței de Guvern nr.26/2000 cu privire la asociații și fundații, după cum urmează:

În ceea ce privește **FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL**:

Conform art.35 alin.1 din Legea nr.69/2000, „fedațiile sportive naționale sunt structuri sportive de interes național, constituite prin asocierea cluburilor sportive și asociațiilor județene și ale municipiului București, pe ramuri de sport.” De asemenea, potrivit art.35 alin.2 din același act normativ „fedațiile sportive naționale sunt persoane juridice de drept privat, de utilitate publică, autonome, neguvernamentale, apolitice și fără scop lucrativ”, iar potrivit art.35 alin.3 din aceeași lege „dobândirea personalității juridice se face în condițiile legii”.

Art.36 alin.2 din Legea nr.69/2000 prevede că pentru o ramură de sport se poate constitui, în condițiile legii, o singură federație sportivă națională, iar art.36 alin.5 prevede că federațiile sportive naționale se organizează și funcționează în baza statutului propriu elaborat în conformitate cu prevederile prezentei legi și cu statutele federațiilor internaționale corespondente.

Curtea mai reține că în art.37 din același act normativ sunt descrise atribuțiile principale ale federațiilor sportive naționale, din care cu incidență în cauză sunt următoarele:

- Lit.b: *organizează, conduc, controlează și supraveghează activitățile și competițiile sportive oficiale la nivel național, în baza statutelor și regulamentelor adoptate;*
- Lit.e: *exercită puterea disciplinară în termenii prevăzuți de prezenta lege și potrivit*

statutelor și regulamentelor proprii.

Din analiza dispozițiilor legale sus-menționate Curtea constată că în cazul inculpatei **FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL**, Legea nr.69/2000 prevede în mod expres că aceasta *se organizează și funcționează în baza statutului propriu elaborat în conformitate cu prevederile prezentei legi și cu statutele federațiilor internaționale corespondente*, legiuitorul român acordând posibilitatea Federației de a-și stabili propriile norme de organizare și conducere, nu în baza unor dispoziții legale primare, ci în baza propriilor statute și regulamente adoptate, acte juridice cu forță juridică secundară.

În ceea ce privește **LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL**:

Potrivit art.42 alin.1 din Legea nr.69/2000 „ligile profesioniste sunt structuri sportive constituite prin asocierea cluburilor sportive profesioniste pe ramuri de sport”. De asemenea, potrivit art.42 alin.2 din același act normativ, „ligile profesioniste sunt persoane juridice de drept privat, autonome, neguvernamentale, apolitice și fără scop lucrativ”, iar potrivit art.42 alin.3 „dobândirea personalității juridice se face în condițiile legii”.

Curtea mai reține că potrivit art.42 alin.4 din Legea nr.69/2000 „Ligile profesioniste, ca structuri sportive subordonate federațiilor sportive naționale, își desfășoară activitatea în baza statutelor și regulamentelor proprii”, iar potrivit art.42 alin.5 din Legea nr.69/2000 „Statutele ligilor profesioniste se aprobă de adunările generale și se avizează în mod obligatoriu de federațiile sportive naționale și de Agenția Națională pentru Sport.”

Prin urmare, Curtea reține, din analiza dispozițiilor legale sus-menționate, că și în cazul inculpatei **LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL**, Legea nr.69/2000 prevede în mod expres că aceasta *își desfășoară activitatea în baza statutelor și regulamentelor proprii*, legiuitorul român acordând posibilitatea Ligii Profesioniste de a-și stabili propriile norme de organizare și conducere, nu în baza unor dispoziții legale primare, ci în baza propriilor statute și regulamente adoptate, acte juridice cu forță juridică secundară.

Întrucât legea nr.69/2000 nu prevede alte dispoziții legale cu privire la organizarea sau funcționarea unei federații sau unei ligi profesioniste, Curtea se va raporta și la prevederile legii cadru în domeniu, respectiv Ordonanța de Guvern nr.26/2000 cu privire la asociațiile și fundațiile.

În acest sens, Curtea reține că potrivit art. 6 alin.1 din OG nr.26/2000 „În vederea dobândirii personalității juridice, ..asociații încheie actul constitutiv și statutul asociației, în formă autentică sau atestată de avocat”.

Potrivit art.6 alin.3 din OG nr.26/2000, statutul cuprinde, sub sancțiunea nulității absolute, printre altele:

- Lit.c: modul de dobândire și pierdere a calității de asociat;
- Lit.d: drepturile și obligațiile asociaților;
- Lit.f: **atribuțiile organelor de conducere, administrare și control ale asociației.**

În ceea ce privește organele asociației, în art.20 din OG nr.26/2000 se arată că organele asociației sunt: a) adunarea generală; b) consiliul director; c) cenzorul sau, după caz, comisia de cenzori.

Conform art.21 alin.1 din OG nr.26/2000 „adunarea generală este organul de conducere, alcătuit din totalitatea asociaților.”

În alin.2 al aceluiași articol 20 se stabilește competența adunării generale, care cuprinde:

- a) stabilirea strategiei și a obiectivelor generale ale asociației;
- b) aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli și a bilanțului contabil;
- c) alegerea și revocarea membrilor consiliului director;
- d) alegerea și revocarea cenzorului sau, după caz, a membrilor comisiei de cenzori;
- e) înființarea de filiale;
- f) modificarea actului constitutiv și a statutului;
- g) dizolvarea și lichidarea asociației, precum și stabilirea destinației bunurilor rămase după lichidare;
- h) orice alte atribuții prevăzute în lege sau în statut.

Totodată, în art.20 alin.4 se prevede că „Adunarea generală se întrunește cel puțin o dată pe an și are drept de control permanent asupra organelor prevăzute la art. 20 lit. b) și c).”

Nu în ultimul rând, conform art.20 alin.5 *regulile privind organizarea și funcționarea adunării generale se stabilesc prin statut.*

Curtea mai reține că potrivit art.24 alin.1 din OG nr.26/2000 „consiliul director asigură punerea în executare a hotărârilor adunării generale.”.

În alin.2 al aceluiași articol 24 se stabilește competența consiliului director, care cuprinde:

- a) prezintă adunării generale raportul de activitate pe perioada anterioară, executarea bugetului de venituri și cheltuieli, bilanțul contabil, proiectul bugetului de venituri și cheltuieli și proiectul programelor asociației;
- b) încheie acte juridice în numele și pe seama asociației;
- c) aprobă organigrama și politica de personal ale asociației, dacă prin statut nu se prevede altfel;
- d) îndeplinește orice alte atribuții prevăzute în statut sau stabilite de adunarea generală.

Totodată, în art.24 alin.3 din OG nr.26/2000 se prevede că „regulile generale privind organizarea și funcționarea consiliului director se stabilesc prin statut. Consiliul director își poate elabora un regulament intern de funcționare.”

Nu în ultimul rând, conform art.35 alin.2 din același act normativ „Federațiile dobândesc personalitate juridică proprie și funcționează în condițiile prevăzute de prezenta ordonanță pentru asociațiile fără scop patrimonial, condiții care li se aplică în mod corespunzător.”

Analizând aceste dispoziții legale sus-menționate care se aplică deopotrivă atât **LIGII PROFESIONISE DE FOTBAL**, cât și **FEDERAȚIEI ROMÂNE DE FOTBAL**, Curtea reține că legiuitorul primar nu a stabilit vreo atribuție de serviciu în sarcina organelor de conducere ale fiecărei inculpate, **dând posibilitatea ca regulile generale privind organizarea și funcționarea organelor de conducere ale acestor structuri sportive să fie stabilite prin statut, act juridic cu forță juridică inferioară unor legi adoptate de Parlament sau unor ordonanțe, simple sau de urgență, emise de Guvern.**

Pe cale de consecință, Curtea constată că, atât în cazul inculpaților persoane fizice S.M. și D.D., cât și în cazul persoanelor juridice **FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL** nu au putut fi identificate dispoziții cuprinse în legislația primară (înțeleasă ca lege adoptată de Parlamentul României, sau ordonanță emisă de Guvernul României) care să reglementeze vreo atribuție de serviciu în sarcina vreunui dintre acești inculpați, cu incidență în speța dedusă judecării.

Din contră atribuțiile privind organizarea și funcționarea organelor de conducere ale inculpatelor **FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL** sunt reglementate prin statutul fiecărei entități juridice în parte, în baza posibilității acordate sub acest aspect chiar de către legiuitorul primar.

În acest sens, cu relevanță în cauza penală, Curtea reține următoarele:

Curtea se va raporta la dispozițiile cuprinse în Statutul Federației Române de Fotbal, în Regulamentul de Aplicare a Statutului FRF, în Statutul Ligii Profesioniste de Fotbal și în Regulamentul de Organizare a Activității Fotbalistice (în continuare ROAF) în vigoare la data de 20 iulie 2011, data pronunțării Hotărârii nr.6 a Comitetului Executiv al Federației Române de Fotbal, prin care s-a dispus excluderea provizorie a S.C. ... S.A., după cum urmează:

În ceea ce privește Statutul Federației Române de Fotbal în vigoare la data faptelor, Curtea constată că în cauză își găsesc aplicarea dispozițiile statutare în vigoare, astfel cum au fost modificate prin Hotărârea Adunării Generale Ordinare a FRF din data de 11 mai 2009, modificări menționate în Registrul Special al instanței privind asociațiile și fundațiile, în baza încheierii Tribunalului București – Secția a V-a civilă, pronunțată la data de 02.11.2009, în dosarul nr.26006/3/2009, definitivă și irevocabilă prin nerecurare la data de 26.01.2010.

Sub acest aspect, Curtea reține că potrivit art.33 alin.1 din OG nr.26/2000, „Modificarea actului constitutiv sau a statutului asociației se face prin înscrierea modificării în Registrul asociațiilor și fundațiilor aflat la greșă judecătoreie în a cărei circumscripție își are sediul asociația, cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. 8 - 12.”. De asemenea, potrivit art.8 alin.2 din OG nr.26/2000 la care art.33 alin.1 face trimitere: „În termen de 3 zile de la depunerea cererii de înscriere și a documentelor prevăzute la art. 7 alin. (2) judecătorul desemnat de președintele instanței verifică legalitatea acestora și dispune, prin încheiere, înscrierea asociației în Registrul asociațiilor și fundațiilor.”

Prin urmare, Curtea constată că modificările aduse statutului FRF au fost analizate sub aspectul legalității de către o instanță independentă și imparțială, astfel încât, noile dispoziții ale Statutului FRF se bucură de prezumția de legalitate.

Analizând prevederile Statutului FRF, Curtea va reține următoarele:

Federația Română de Fotbal este definitivă în statut ca fiind o structură sportivă de interes național, constituită prin asocierea cluburilor sportive, a asociațiilor județene de fotbal și a asociației municipale de fotbal București.

La rândul său, Liga Profesionistă de Fotbal este definită tot în același Statut ca fiind o structură sportivă, subordonată FRF, constituită prin asocierea cluburilor sportive profesioniste participante la competiția Campionatul Național Liga I.

În Statut se arată că prin *afiliere* se înțelege decizia luată de FRF de a admite printre ..săi afiliați o structură sportivă de fotbal, iar prin *membru afiliat* se înțelege structura sportivă de fotbal (cluburi sportive, asociații județene de fotbal și asociația municipală de fotbal București) afiliate la FRF.

Din analiza Statutului Federației Române de Fotbal în vigoare la data de 20 iulie 2011, Curtea constată că acesta **nu definește** noțiunea de dezafiliere și nici noțiunea de membru dezafiliat.

În art.1 alin.1 din Statut se arată că Federația Română de Fotbal (FRF) este persoană juridică de drept privat, de utilitate publică, fără scop lucrativ, autonomă, neguvernamentală și neutră din punct de vedere politic, religios și etnic, iar în art.1 alin.4 din statut se arată că FRF este membru afiliat FIFA și UEFA, fiind singura autoritate a fotbalului, asociație recunoscută de organisme internaționale, FIFA și UEFA, și autorizată conform legii să organizeze activitatea fotbalistică din România.

În art.7 din Statut sunt descrise scopul și obiectivele FRF. Astfel, în alin.1 se arată că *scopul* îl constituie organizarea, administrarea, coordonarea și controlul activității fotbalistice pe teritoriul României, la toate nivelurile, iar în alin.2 lit.a-h se menționează *principalele obiective ale FRF*, dintre care, cu incidență în speța dedusă judecării, sunt: obiectivele descrise la lit.f) – elaborarea de statute, regulamente, directive, decizii și alte norme, precum și asigurarea punerii în aplicare a dispozițiilor acestora și la lit.g) – prevenirea și sancționarea încălcării Statutului, regulamentelor, directivelor și deciziilor FRF, FIFA, UEFA, precum și a „Legilor Jocului”, elaborate de IFAB.

Curtea mai reține că organizarea FRF este descrisă în capitolul III din Statut, după cum urmează:

În art.23 din Statut, intitulat Organele FRF, conform alin.1 *Adunarea Generală* este organul suprem al FRF, Adunare Generală care este definită ca fiind organul de conducere și legislativ al FRF, format din totalitatea membrilor săi. Conform alin.2 al aceluiași articol, *Comitetul executiv* (echivalentul Consiliului Director reglementat de art.24 din OG nr.26/2000) este organul de conducere executivă al FRF, comitet care este definit ca fiind organul de conducere executivă a FRF între adunările generale, constituit în conformitate cu dispozițiile statutului FRF.

Conform art.24 alin.1-3 din Statut, *Adunarea Generală* este ordinară și extraordinară, adunarea generală ordinară se desfășoară anual și adunarea generală extraordinară se convoacă ori de câte ori este necesar.

În art.31 din Statut sunt menționate *atribuțiile Adunării Generale a FRF*, aceasta fiind împuternicită conform alin.1 să ia hotărâri în orice problemă a Federației Române de Fotbal. În alin.2 al art.31, la lit.a-q sunt enumerate atribuțiile principale adunării generale a FRF, dintre care, cu importanță în prezenta cauză sunt următoarele:

- Lit.a: aprobă statutul FRF, modificările și/sau completările acestuia, precum și modificarea actului constitutiv al federației;
- Lit.b: aprobă Regulamentul de aplicare a statutului și Regulamentul de organizare și desfășurare a Adunării Generale a FRF, precum și modificările și/sau completările acestora;
- Lit.g: are drept de control permanent asupra Comitetului Executiv și Comisiei de Cenzori;
- Lit.l: decide asupra afilierii, suspendării și excluderii membrilor federației, potrivit prevederilor prezentului statut

Conform art.30 alin.1 din Statut, Hotărârile Adunării Generale a FRF se iau cu majoritate absolută (jumătate plus unu) a voturilor membrilor afiliați prezenți, în afară de cazurile în care este necesară o majoritate de 2/3 din numărul membrilor prezenți, respectiv, printre altele, pentru excluderea unor membri afiliați.

Prin urmare, *hotărârea de excludere a unui membru afiliat se ia cu o majoritate de 2/3 din numărul membrilor prezenți.*

În ceea ce privește *Comitetul Executiv*, Curtea reține că potrivit art.32 alin.1 din Statut, Comitetul Executiv este compus din 14 membri, după cum urmează:

- a) Președintele FRF – președinte al Comitetului Executiv
- b) Prim-vicepreședintele FRF – vicepreședinte al Comitetului Executiv, reprezentant al fotbalului profesionist;
- c) Vicepreședintele FRF – vicepreședinte al Comitetului Executiv, reprezentant al fotbalului amator;
- d) 11 membri, după cum urmează:
 - doi reprezentanți ai cluburilor din Liga 1;
 - doi reprezentanți ai cluburilor din Liga a 2-a;
 - doi reprezentanți ai cluburilor din Liga a 3-a;
 - un reprezentant al cluburilor cu activitate exclusivă de fotbal în sală din Liga 1 și Liga a 2-a și al cluburilor de fotbal pe plajă;
 - un reprezentat al cluburilor cu activitate exclusivă de fotbal feminin;
 - președintele sindicatului fotbaliștilor recunoscut de FIFPRO;
 - președintele CCA (Comisiei Centrale a Arbitrilor – nota Curții);

În art.33 din Statut, este reglementată *organizarea Comitetului Executiv*. Astfel, în alin.1 se arată că acest

comitet se întrunește lunar sau ori de câte ori este necesar. În alin.2 se arată că acest comitet executiv este statuar constituit și poate adopta hotărâri în prezența a jumătate plus unu din totalul membrilor săi. Curtea mai reține că în alin.3 se arată că la fiecare ședință a Comitetului Executiv, problemele dezbătute și hotărârile adoptate se consemnează prin proces-verbal sau stenogramă, iar procesul verbal sau textul redactat al stenogramei stau la baza redactării hotărârii adoptate în ședința respectivă, care se semnează de toți ..prezenți. Nu în ultimul rând, în alin.4 se prevede că ședințele Comitetului Executiv nu sunt publice, însă la aceste ședințe pot fi invitați membri ai comisiilor FRF, angajați ai FRF, specialiști în diverse domenii.

În art.35 alin.1 din Statut se menționează că activitatea FRF între adunările generale este condusă de Comitetul Executiv, care urmărește și răspunde de aplicarea hotărârilor Adunării Generale. În art.35 alin.3 lit.a-g sunt menționate *principalele atribuții ale Comitetului Executiv* dintre care, cu importanță în prezenta cauză sunt următoarele:

- Lit.a: aprobă regulamentele și alte acte normative privind activitatea fotbalistică din România, cu excepția celor din competența Adunării Generale;
- Lit.g: ia decizii în legătură cu afilierea provizorie, suspendarea sau dezafilierea membrilor afiliați ai FRF și le supune aprobării Adunării Generale sunt menționate atribuțiile.

Conform art.34 alin.1 din Statut, Deciziile Comitetului Executiv se adoptă cu majoritatea simplă a voturilor exprimate, iar în caz de egalitate a voturilor, decide votul președintelui. În art.34 alin.2 din Statut se prevede că Decizia Comitetului Executiv de suspendare a unui membru afiliat se adoptă cu majoritatea absolută a voturilor membrilor săi, iar în art.34 alin.3 din Statut se prevede că hotărârile Comitetului Executiv intră în vigoare la termenele stabilite de acesta. În ceea ce privește procesul de votare, în art.34 alin.5 din Statut se prevede că voturile se pot exprima deschis sau secret, în funcție de decizia membrilor Comitetului Executiv prezenți la ședința respectivă.

Analizând prevederile din Statutul Federației Române de Fotbal, sus-menționate, Curtea reține că atât Adunarea Generală a FRF, cât și Comitetul Executiv al FRF sunt abilitați să decidă cu privire la dezafilierea membrilor afiliați, fără a defini în mod expres noțiunea de dezafiliere. Din interpretarea *per a contrario* a definiției date prin statut noțiunii de afiliere, prin „dezafiliere”, s-ar putea înțelege decizia luată de FRF, prin organele sale de conducere, de a exclude, înlătura dintre ..săi afiliați o structură sportivă de fotbal.

Curtea constată că în Statut pe lângă noțiunea de dezafiliere sunt folosite și noțiunile de excludere și excludere provizorie.

Astfel, în art.16 alin.1 din Statut se precizează că, printre modalitățile de încetare a calității de membru afiliat al FRF, este și excluderea, iar în art.16 alin.2 din Statut se arată că excluderea unui membru afiliat din FRF se aprobă de Adunarea Generală la propunerea Comitetului Executiv.

De asemenea, conform art.18 din Statut, intitulat „Excluderea”, în alin.1 se arată că Adunarea Generală poate să excludă un membru în următoarele situații:

- Lit.a: dacă acesta nu își îndeplinește obligațiile financiare față de FRF
- Lit.b: dacă încalcă în mod grav Statutul, regulamentele, normele și hotărârile FRF;
- Lit.c: dacă i-a fost revocată recunoașterea ca structură sportivă și, în condițiile legii, a fost radiat din Registrul sportiv.

Totodată, potrivit art.18 alin.2 din Statut, Comitetul Executiv este abilitat să adopte provizoriu măsura de excludere a membrului afiliat în cauză, pe care trebuie să o supună validării primei Adunări Generale a FRF.

Cu toate acestea, în Statut nu se menționează dacă între noțiunile de dezafiliere și excludere sau excludere provizorie există semnul egalității și nici dacă între aceste noțiuni ar exista vreo deosebire substanțială.

În acest sens, Curtea constată că însăși FIFA, prin adresa emisă la data de 12 noiembrie 2010 (tradusă legalizat file 370-383 vol.24 d.u.p.) a recomandat Federației Române de Fotbal definirea termenului de dezafiliere, întrucât acesta nu este menționat în nici un articol al FRF. În plus, prin aceeași adresă FIFA a recomandat FRF înlăturarea termenului de dezafiliere din Statutul FRF, având în vedere prevederile art.9 alin.1 din Statut în care se arată că Adunarea Generală a FRF are competența să decidă asupra afilierii, suspendării sau excluderii unui membru al FRF, nefăcându-se prin urmare referire la vreo competență a Adunării Generale a FRF de dezafiliere a unui membru al FRF.

De menționat, că prin aceeași adresă FIFA se recomandă **eliminarea posibilității ca măsura excluderii provizorii să fie pronunțată de către Comitetul Executiv al FRF, conform art.18 alin.2 din Statut, având în vedere că numai Adunarea Generală a FRF este competentă să se pronunțe cu privire la excluderea unui membru al FRF, iar această măsură este cea mai severă formă de sancțiune aplicată unui membru al FRF.**

Curtea apreciază că, în aplicarea principiului *in dubio pro reo*, această lipsă din Statut cu privire la definirea acestor noțiuni nu poate fi imputată inculpaților S.M. și D.D., întrucât de claritatea textelor din Statutul Federației

Române de Fotbal nu sunt răspunzători decât „afiliați ai acestei structuri sportive, singurii abilitați prin Statut ca, în cadrul Adunărilor Generale ale FRF, să aprobe acele modificări și/sau completări ale Statutului, conform art.41 alin.1 lit.a din Statut, care să aducă un plus de claritate și previziune în definirea noțiunilor de dezafiliere, excludere sau excludere provizorie.

Nu în ultimul rând sub acest ultim aspect, Curtea constată că în Adunarea Generală a FRF din data de 09 mai 2011 s-a votat modificarea Statutului FRF conform recomandărilor transmise de către FIFA prin adresa emisă la data de 12 noiembrie 2010, inclusiv sub aspectul noțiunilor de „dezafiliere” și eliminarea dispozițiilor art.18 alin.2 din Statutul FRF. **Însă hotărârea Adunării Generale Ordinare a FRF din data de 09 mai 2011 sub aspectul noilor modificări statutare nu a putut intra în vigoare, deoarece însuși S.C. ... S.A., prin consilier juridic ..., a înțeles să conteste în justiția civilă, solicitarea formulată de petenta FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL de modificare a actului și statutului acestei persoane juridice.** În acest sens, noile dispoziții statutare au intrat în vigoare ulterior datei de 20 iulie 2011, când a fost adoptată Hotărârea nr.6 a Comitetului Executiv de excludere provizorie a acestui club fotbal, respectiv ca urmare a pronunțării încheierii din data de 14.09.2011 a Tribunalului București – Secția a IV-a Civilă în dosarul nr.39765/3/2011, prin care s-a admis cererea formulată de petenta FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și s-a luat act de modificările aduse statutului Federației Române de Fotbal prin hotărârea Adunării Generale Ordinare a FRF din data de 09 mai 2011, hotărâre rămasă irevocabilă prin Decizia nr.392 din data de 05 martie 2012 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a III-a civilă și pentru cauze de minori și familie, prin care au fost respinse ca nefondate, recursurile declarate de recurentul-intervenient SC ... SA - IN INSOLVENȚĂ, precum și de recurentul - intervenient ..., împotriva încheierii de ședință din 14.09.2011, pronunțată de Tribunalul București - Secția a IV a Civilă în dosarul nr. 39765/3/2011, în contradictoriu cu intimata – petiționară FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL.

Prin urmare, împrejurarea că la data de 20 iulie 2011, nu fusese încă modificat Statutul FRF în baza recomandării transmise de către FIFA prin adresa emisă la data de 12 noiembrie 2010 nu poate fi imputată inculpaților S.M. și D.D.. Din contră, singura persoană responsabilă pentru întârzierea modificărilor Statutului FRF ar fi fost S.C. ... S.A., persoana care a înțeles să conteste fără teme în justiția civilă hotărârea Adunării Generale Ordinare a FRF din data de 09 mai 2011, prin care s-au adoptat respectivele modificări la Statutul FRF.

Curtea mai reține că potrivit art.37 din Statutul FRF, *Președintele Federației Române de Fotbal* este ales de Adunarea Generală a FRF, pentru un mandat de 4 ani, președintele putând fi reales.

În art.38 alin.1-7 din Statut sunt menționate *atribuțiile Președintelui*, aceasta fiind conform alin.1 persoana care reprezintă și angajează legal Federația Română de Fotbal în relațiile cu „afiliați și cu alte persoane fizice sau juridice. Dintre atribuțiile Președintelui FRF cu importanță în speța dedusă judecătii, Curtea va reține că potrivit art.38 alin.2 din Statut, Președintele Federației prezidează toate ședințele Adunării Generale, Comitetului Executiv și Comitetului de Urgență, iar conform art.38 alin.3 din Statut președintele verifică aplicarea și respectarea legislației în vigoare, a Statutului și regulamentelor FRF în întreaga activitate a federației. Aceleași atribuții sunt reluate și în fișa postului prevăzută pentru Președintele Federației Sportive (fila 254 vol.XXIV d.u.p.).

Totodată, în art.13 din Regulamentul de Aplicare a Statutului FRF sunt menționate doar regulile privind procedura de desemnare a președintelui FRF, nefiind menționate alte atribuții suplimentare al acestuia.

Prin urmare, analizând prevederile Statului și ale Regulamentului de Aplicare a Statutului FRF, Curtea constată că **inculpatul S.M., în calitate de președinte al inculpatei Federația Română de Fotbal nu avea vreo atribuție prevăzută de statut în legătură cu excluderea provizorie a unui membru afiliat al FRF**, fiind incorectă susținerea din rechizitoriu că inculpatul S.M. ar fi săvârșit infracțiunea de abuz în serviciu în calitate de președinte al inculpatei FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL. **În realitate, participarea inculpatului S.M. la excluderea provizorie a S.C. ... S.A. s-a făcut în calitate de membru și președinte al Comitetului Executiv al FRF**, calitate în care a exprimat doar unul dintre cele 10 voturi care a decis aplicarea măsurii excluderii provizorii a acestui club de fotbal. **De asemenea, în calitate de președinte al inculpatei Federația Română de Fotbal nu avea vreo atribuție prevăzută de statut în legătură cu desființarea unui contract (convenție civilă sau contract de muncă) încheiat între un club și jucătorul legitimat la acel club și nici în legătură cu legitimarea unui jucător de fotbal la vreun club de fotbal.**

Analizând prevederile Statului Federației Române de Fotbal, Curtea constată că pentru funcția deal FRF, funcție ocupată de inculpatul D.D. la data faptelor, nu este stabilită nicio atribuție. Conform art.38 alin.7 din statut se arată că doar dacă președintele este absent, înlocuitorul său de drept, va fi unul dintre vicepreședinți, pe care președintele îl va desemna în acest scop. Deci, absența președintelui FRF nu îi conferă Prim-vicepreședintelui FRF vreo atribuție specială, acesta urmând să îndeplinească atribuțiile președintelui FRF, doar dacă a fost desemnat de către președintele FRF să îi țină locul.

Singurele mențiuni existente cu privire la calitatea deal FRF și la modul de dobândire și pierdere a acestei calități sunt realizate prin Regulamentul de Aplicare a Statutului FRF care în art.10 pct.1 prevede că Prim-vicepreședintele FRF, reprezentant al fotbalului profesionist, este desemnat prin alegeri de Adunarea Generală a Ligii, mandatul său este pentru patru ani, dar numai dacă în această perioadă deține fără întrerupere funcția de președinte al LPF – Liga I.

Conform adresei comunicate instanței de apel de către inculpata FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL, anexa nr.3, fila 96 vol.IX dosar apel, Curtea reține că inculpatul D.D., în calitate deal FRF nu deține o fișă a postului și nu a fost angajat la FRF la data faptelor.

În același timp, conform prevederilor art.24 alin.5 din Statutul Ligii Profesioniste de Fotbal, „președintele LPF este ales de adunarea generală a LPF pentru un mandat de 4 ani. Președintele poate fi reales.”

În art.34 din Statutul LPF se arată că președintele asigură îndeplinirea hotărârilor Adunării Generale a LPF și a deciziilor comitetului executiv al LPF, acesta fiind și președintele Comitetului Executiv al LPF și al Comitetului de Urgență al LPF. În alin.3 al aceluiași art.34 se arată că președintele LPF este de drept Vicepreședinte al Federației Române de Fotbal.

În art.34 alin.1 lit.a-j din Statutul LPF sunt menționate *atribuțiile Președintelui* dintre care, cu importanță în prezenta cauză sunt următoarele:

- Lit.a: reprezintă LPF în raporturile cu terții,
- Lit.c: prezidează ședințele Adunării Generale, ale Comitetului Executiv al LPF și ale Comitetului de Urgență al LPF,
- Lit.f: aprobă angajarea și desfacere contractelor de muncă ale personalului salariat, conform organigramei și statutului de funcții aprobate de Comitetul Executiv al LPF, aprobă nivelul salarizării, indemnizațiilor și al premierilor salariaților și colaboratorilor,
- Lit.h: organizează și conduce activitatea LPF în scopul aplicării hotărârilor adunării generale și ale comitetului executiv al LPF,
- Lit.j: încheie acte juridice în numele și pe seama LPF, potrivit competențelor acordate prin prezentul statut.

Prin urmare, analizând prevederile Statutului FRF și ale Regulamentului de Aplicare a Statutului FRF, precum și prevederile Statutului LPF, Curtea constată că **inculpatul D.D., în calitate deal inculpatei Federația Română de Fotbal și respectiv Președinte al inculpatei Liga Profesionistă de Fotbal, nu avea vreo atribuție prevăzută de statut în legătură cu excluderea provizorie a unui membru afiliat al FRF**, fiind incorectă susținerea din rechizitoriu că inculpatul D.D. ar fi săvârșit infracțiunea de abuz în serviciu în calitate de vicepreședinte al inculpatei FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și de președinte al inculpatei LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL. **În realitate, participarea inculpatului D.D. la excluderea provizorie a S.C. ... S.A. s-a făcut în calitate de membru și vicepreședinte al Comitetului Executiv al FRF**, calitate în care a exprimat doar unul dintre cele 10 voturi care a decis aplicarea măsurii excluderii provizorii a acestui club de fotbal. **De asemenea, în calitate de Prim Vice-președinte al inculpatei Federația Română de Fotbal nu avea vreo atribuție prevăzută de statut în legătură cu desființarea unui contract (convenție civilă sau contract de muncă) încheiat între un club și jucătorul legitimat la acel club și nici în legătură cu legitimarea unui jucător de fotbal la vreun club de fotbal.**

Pe cale de consecință, Curtea constată că doar Comitetul Executiv al FRF era abilitat prin Statut să dispună cu privire la excluderea provizorie a unui membru afiliat FRF, pentru unul dintre motivele invocate în art.18 alin.1 din Statut, iar faptele inculpaților S.M. și D.D. în legătură cu adoptarea soluției de excludere provizorie a S.C. ... S.A., reținute prin rechizitoriu, urmează a fi raportate doar la calitățile acestora de membri în Comitetul Executiv al FRF.

Totodată, Curtea constată că, în sarcina Comitetului Executiv al FRF, prin statut nu s-a acordat acestui organism vreo atribuție în legătură cu desființarea unui contract (convenție civilă sau contract de muncă) încheiat între un club și jucătorul legitimat la acel club și nici în legătură cu legitimarea unui jucător de fotbal la vreun club de fotbal.

Analiza condiției privind îndeplinirea actului prin încălcarea legii

În ceea ce privește cea de-a doua condiție impusă prin Decizia Curții Constituționale nr.405 din data de 15 iunie 2016, respectiv **actul îndeplinit în exercitarea atribuțiilor de serviciu să încalce o dispoziție cuprinsă în legislația primară**, vor fi avute în vedere următoarele:

Curtea va verifica dacă, exprimându-și votul cu privire la soluția de excludere provizorie a S.C. ... S.A., întemeiată pe art.18 alin.1 lit.b din Statutul Federației Române de Fotbal, inculpații **S.M. și D.D.**, în calitate de conducători ai inculpatelor **FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL sau de membri ai Comitetului Executiv al FRF** au încălcat vreo prevedere stabilită **prin legislația primară - legi și ordonanțe ale Guvernului**. De asemenea, Curtea va verifica dacă dispunând, conform acuzațiilor din rechizitoriu, desființarea contractelor civile încheiate între S.C. ... S.A. și jucători și legitimarea jucătorilor la alte cluburi de fotbal, inculpații anterior menționați au încălcat vreo prevedere stabilită prin legislația primară.

Curtea va proceda într-o asemenea manieră, chiar dacă a constatat deja că inculpații anterior menționați nu au atribuții de serviciu reglementate prin legislația primară, nefiind întrunită una dintre cerințele esențiale impuse prin

paragrafele nr.60-64, sus-citate, ale Deciziei nr.405/2016 a Curții Constituționale, pentru a fi întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu, în lumina noi interpretări constituționale.

Sub un prim aspect, Curtea constată că reprezentantul Ministerului Public a susținut că prin soluția de excludere provizorie a S.C. ... S.A., adoptată prin hotărârea nr.6 din data de 20 iulie 2011 a Comitetului Executiv al FRF, inculpații **S.M. și D.D.**, în calitate de conducători ai inculpatelor **FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL și-ar fi îndeplinit în mod defectuos, „prin încălcarea legii” (sublinierea Curții)**, cu știință și abuz de putere, atribuțiile de serviciu, care reprezintă încălcări prin lege sub aspectul drepturilor de a face sport, de a se apăra, de a apela la justiție, de a se bucura de un tratament nediscriminatoriu în materia aplicării de sancțiuni, dar în același timp și încălcări de statut al celor două organisme sportive naționale.

Reprezentantul Ministerului Public a indicat că prin acest comportament au fost încălcate prevederile art.46 și 47 din Legea nr.69/2000.

Conform art.46 alin.1 din Legea nr.69/2000 „Autoritatea disciplinară în sport se exercită deplin și legitim potrivit:

a) competențelor date de lege pentru exercitarea dreptului de supraveghere și control al structurilor sportive de către organul administrației publice centrale de specialitate pentru sport;

b) statutelor și regulamentelor federațiilor sportive naționale, asociațiilor județene și ale municipiului București, pe ramuri de sport, ligilor profesionale și Comitetului Olimpic Român.

Conform art.46 alin.2 din același act normativ „Puterea disciplinară a titularilor legitimi, enumerați la alin. (1) lit. b), facultatea de a investiga și, după caz, de a sancționa persoanele și instituțiile în culpă.”

De asemenea, conform art.47 din legea nr.69/2000 „Modalitatea de exercitare a autorității disciplinare se realizează prin:

a) un sistem coerent de sancțiuni, corespunzător domeniilor respective, gradat, în funcție de gravitatea faptelor;

b) diferențierea graduală a faptelor, aplicarea sancțiunilor, excluderea posibilității dublei sancțiuni pentru aceeași faptă, excluderea retroactivității în aplicarea sancțiunilor și interdicția de a da sancțiuni pentru fapte săvârșite anterior momentului comiterii faptei în cauză;

c) cauze sau împrejurări care scutesc, atenuează sau agravează răspunderea făptuitorului și cerințele pentru stingerea sau suspendarea sancțiunii;

d) competențele privind cercetarea faptei, determinarea și aplicarea sancțiunii;

e) garantarea dreptului la apărare, stabilind căile de atac împotriva sancțiunilor aplicate.”

Curtea, analizând soluția de excludere provizorie a S.C. ... S.A., adoptată prin hotărârea nr.6 din data de 20 iulie 2011 a Comitetului Executiv al FRF, apreciază, contrar celor invocate de reprezentantul Ministerului Public și de către părțile civile apelante, că **respectiva soluție nu a fost adoptată în urma exercitării de către Comitetul Executiv al FRF a puterii disciplinare, ci a fost adoptată ca urmare a expresiei dreptului oricărei asociații de a stabili componența membrilor afiliați.**

Cu alte cuvinte, Curtea apreciază că sancțiunea de excludere provizorie a S.C. ... S.A. adoptată prin hotărârea nr.6 din data de 20 iulie 2011 a Comitetului Executiv al FRF reprezintă o sancțiune statutară, iar nu o sancțiune disciplinară, cum în mod greșit a reținut în cauză prima instanță, prin sentința penală apelată și reprezentantul Parchetului, prin rechizitoriu.

Pentru a ajunge la această concluzie, Curtea a avut în vedere în principal dispozițiile prevăzute în statutul Federației Române de Fotbal, în Regulamentul de Aplicare a Statutului FRF, în Regulamentul de Organizare a Activității Fotbalistice și în Regulamentul Disciplinar al FRF, după cum urmează:

În acest sens, Curtea reține că în art.55 din Statutul FRF, denumit marginal „Sancțiuni” sunt enumerate toate sancțiunile care ar putea fi aplicabile membrilor afiliați, fără a se face distincția între sancțiunea disciplinară și o sancțiune de alt tip. Prin sancțiunile enumerate la art.55 din Statut la lit.o este reglementată sancțiunea excluderii din competițiile în curs și/sau viitoare, iar la lit.q este reglementată sancțiunea excluderii din federație, conform art.18 din Statut.

Curtea apreciază că există o diferență între cele două tipuri de sancțiuni sus-menționate. Astfel, sancțiunea excluderii din competițiile în curs și/sau viitoare este o *sancțiune disciplinară*, iar sancțiunea excluderii din federație, conform art.18 din Statut este o *sancțiune statutară*.

Este important de realizat *diferențierea între sancțiunea excluderii ca măsură disciplinară și sancțiunea*

excluderii ca măsură statutară, fiecare având propriile reguli care stabilesc organul competent a aplica sancțiunea, procedura de aplicare a sancțiunii, efectele sancțiunii, căile de atac împotriva sancțiunii etc.

În primul caz, **excluderea ca sancțiune disciplinară** este aplicată de organe jurisdicționale speciale din cadrul FRF, după o procedură reglementată de Regulamentul Disciplinar al FRF. Astfel, potrivit art.56 din Statut (în vigoare la data faptelor) se prevede că sunt competente pentru soluționarea *cauzelor disciplinare*, a litigiilor sau sesizărilor comisiile cu atribuții jurisdicționale din cadrul FRF, respectiv:

Lit.a: În primă instanță:

- Comisia de Disciplină a FRF
- Camera Națională de Soluționare a Litigiilor;

Lit.b: Hotărârile pronunțate în primă instanță, pot fi atacate, după caz, la:

- Comisia de Recurs a FRF, ca ultimă instanță la nivel național, pentru hotărârile Comisiei de Disciplină și Camerei Naționale de Soluționare a Litigiilor;
- Tribunalul Arbitral al Sportului de la Lausanne, ca ultimă instanță la nivel internațional, pentru recursurile declarate împotriva deciziilor pronunțate de Comisia de Recurs a FRF.

Curtea mai reține că potrivit art.56 alin.2-4 din Statut, deciziile Comisiei de Recurs a FRF sunt definitive și executorii pe plan intern pentru toți ..afiliați, jucătorii și oficialii acestora, pot fi atacate la Tribunalul Arbitral al Sportului, însă introducerea acțiunii la TAS nu suspendă executarea deciziei pronunțate de Comisia de Recurs a FRF.

De asemenea, procedura de aplicare a sancțiunii disciplinare, de contestare a acesteia și de punere în executare este reglementată prin Regulamentul Disciplinar al FRF (în vigoare la data faptelor). Spre exemplu: art.43 reglementează regulile generale de aplicare a sancțiunilor, art.44 reglementează starea de recidivă, art.45 reglementează abaterile concurente, art.46 reglementează prescripția răspunderii disciplinare, art.50-art.61 reglementează sancțiunile aplicabile persoanelor fizice, art.62-69 reglementează sancțiunile aplicabile jucătorilor de fotbal, art.69-77 reglementează sancțiunile aplicabile cluburilor de fotbal, art.88-122 reglementează procedura în materie disciplinară.

În cel de-al doilea caz, **excluderea ca sancțiune statutară** este aplicată conform art.18 din statut, fie ca măsură definitivă adoptată de către Adunarea Generală a FRF, fie ca măsură provizorie, adoptată de Comitetul Executiv, ce trebuie supusă ulterior aprobării Adunării Generale Ordinare a FRF.

În sprijinul concluziei că doar *măsura excluderii din competițiile în curs și/sau viitoare reglementată de art.55 alin.1 lit.a din Statutul FRF este o sancțiune disciplinară* sunt prevederile cuprinse în Regulamentul Disciplinar al FRF în vigoare la data de 20 iulie 2011, după cum urmează:

Curtea reține că în art.14 alin.1 lit.a-j din Regulamentul Disciplinar sunt enumerate sancțiunile disciplinare aplicabile numai cluburilor de fotbal. Printre aceste sancțiuni este reglementată la art.14 alin.1 lit.f **sancțiunea excluderii din competițiile în curs și/sau viitoare**.

Conform art.31 din Regulamentul Disciplinar, prin sancțiunea excluderii din competițiile în curs și/sau viitoare se înțelege *interzicerea dreptului unui club de a participa la competițiile în curs și/sau la cele viitoare organizate de FRF/LPF sau AJF*.

Totodată, art.91 din Regulamentul Disciplinar, reglementează organismele de luare a deciziei în materie disciplinară.

Conform art.91 pct.1 „Organismele de luare a deciziei ale FRF/LPF în materie disciplinară sunt:

- a) *Comisia de Disciplină a FRF/LPF, în prima instanță;*
- b) *Comisia de Recurs a FRF/LPF, în ceea ce privește recursurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de Comisia de Disciplină a FRF/LPF.”*

Conform art.91 pct.2 „Hotărârile pronunțate de Comisia de Recurs a FRF/LPF pot fi atacate la Tribunalul Arbitral al Sportului în termen de 21 de zile de la comunicarea acestora.”

Astfel, dacă sancțiunea excluderii/excluderii provizorii din federație reglementată de art.55 alin.1 lit.q din Statut ar constitui o sancțiune disciplinară, conform susținerilor primei instanțe și ale reprezentantului Ministerului Public, atunci această sancțiune ar fi trebuit să fie enumerată în art.14 din Regulamentul Disciplinar printre sancțiunile disciplinare care pot fi aplicabile unui club de fotbal, iar ulterior ar fi trebuit să fie descris conținutul acestei sancțiuni, conform prevederilor Regulamentului Disciplinar al FRF, precum și procedura aplicabilă în ceea ce privește contestarea acestei sancțiuni.

Or, asemenea prevederi nu sunt cuprinse în Regulamentul Disciplinar al FRF, aspect care întărește concluzia prezentei instanțe că măsura excluderii/excluderii provizorii din federație nu este o sancțiune disciplinară.

Curtea apreciază că o sancțiune disciplinară pentru a exista și a-și putea produce efectele trebuie să fie

obligatoriu prevăzută în Regulamentul Disciplinar al FRF, deoarece doar o asemenea reglementare conferă cluburilor de fotbal afiliate FRF elementele suficiente de claritate, precizie și previzibilitate a conduitei interzise prin normele disciplinare, de natură a le permite să își reglementeze conduita în raport de fapte care ar putea întruni elementele constitutive ale unei sancțiuni disciplinare.

În același sens, s-a reținut că „izvorul deciziei luate de federație cu privire la pierderea calității de membru nu este legea, ci acordul părților, conform O.G. nr. 26/2000, care reglementează în dreptul român structurile asociative (asociațiile, fundațiile, federațiile) ca o expresie a dreptului la liberă asociere. Drept urmare, la momentul în care o asociație/federație ia o decizie asupra dobândirii sau încetării calității de membru a unei entități afiliate, ea nu emite un act de executare a unei legi/caz în care ar putea avea natura unui act administrativ, ci un act de executare a unei convenții și deci natura juridică a unui asemenea act este de drept privat. Statutul Federației Române de Fotbal este un act de drept privat, în cadrul căruia noțiunea de excludere acoperă ipotezele de pierdere a calității de membru ca urmare a aplicării unor reguli de drept privat care au forță obligatorie pentru ...structurii asociative și deci hotărârea nr.6 din 20 iulie 2011 nu a fost adoptată în exercitarea prerogativelor de ordine publică privind disciplina sportivă, ci în baza vocației fiecărei federații/asociații de a-și administra funcționarea, vocație conferită prin O.G. nr. 26/2000, în coroborare cu statutul federației/asociației respective” (decizia civilă nr.1888 din data de 09 aprilie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de Contencios Administrativ – citată mai jos, prin care a respins ca nefiind de competența instanțelor judecătorești române acțiunea în anulare formulată de S.C. ...S.A. împotriva deciziei nr.6 din data de 20 iulie 2011 a Comitetului Executiv al FRF, privind excluderea provizorie a acestui club din Federație).

Pe cale de consecință, măsura excluderii provizorii a unui club afiliat al FRF nu poate fi niciodată analizată prin prisma prevederilor ce reglementează sancțiunile disciplinare aplicate în materie. Unul dintre efectele acestei concluzii este faptul că *dispozițiile art.46 și art.47 din Legea nr.69/2000 sunt aplicabile* (și pot fi invocate de către reprezentantul Ministerului Public) doar în situația în care s-ar pune problema analizării legalității aplicării unei sancțiuni disciplinare unui club de fotbal, iar nu și în situația în care s-ar pune problema analizării legalității aplicării unui alt tip de sancționare unui astfel de club de fotbal, spre exemplu o sancțiune statutară, înțelegându-se că fiind dreptul oricărei asociații (cum este inclusiv FRF) de a stabili componența membrilor care compun asociația, sau altfel spus vocației fiecărei federații/asociații de a-și administra funcționarea.

O astfel de sancțiune statutară nu poate intra niciodată sub incidența prevederilor art.46 și art.47 din Legea nr.69/2000.

Curtea apreciază că în speța dedusă judecării Hotărârea Comitetului Executiv al FRF din data de 20 iulie 2011 prin care s-a hotărât excluderea provizorie din FRF a S.C. ... S.A. reprezintă o sancțiune statutară, ce exclude, de plano, prin adoptarea acesteia, încălcarea prevederilor art.46 și art.47 din Legea nr.69/2000.

Curtea mai constată că în rechizitoriu s-a afirmat că soluția de excludere provizorie a S.C. ... S.A. a fost adoptată cu încălcarea dispozițiilor din Constituția României (art.44 și art.53), din Codul Civil, din Codul Muncii, din Codul Comercial, din Codul de Procedură Penală, coduri în vigoare la data săvârșirii faptelor.

Curtea nu poate primi aceste susțineri, deoarece în lumina Deciziei Curții Constituționale nr.405/15 iunie 2016, legea trebuie să asigure tiparul de conduită căruia trebuie să i se conformeze destinatarul legii. În acest sens, Curtea reține că potrivit paragrafului nr.61 din respectiva decizie, „comportamentul interzis trebuie impus de către legiuitor chiar prin lege (înțelegându-se ca act formal adoptat de Parlament, în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție, precum și ca act material, cu putere de lege, emis de Guvern, în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție, respectiv ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului) neputând fi dedus, eventual, din raționamente ale judecătorului de natură să substituie normele juridice.”. Or, în Constituția României, în Codul Civil, în Codul Muncii, în Codul Comercial, în Codul de Procedură Penală sunt reglementate numai principii cu caracter general, iar nu tipare de conduită pentru un funcționar determinat. Cu alte cuvinte, nici în Constituție, nici în Codul Civil și nici în Codul Muncii nu sunt reglementate atribuții specifice în sarcina inculpaților S.M. sau D.D., în calitatea acestora de conducători ai inculpatelor FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL sau LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL sau în calitatea acestora de ..ai Comitetului Executiv al FRF.

Sub un doilea aspect, Curtea constată că reprezentantul Ministerului Public a susținut prin rechizitoriu că ulterior soluției de excludere provizorie a S.C. ... S.A., adoptată prin hotărârea nr.6 din data de 20 iulie 2011 a Comitetului Executiv al FRF, inculpații S.M. și D.D., în calitate de conducători ai inculpatelor FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL ar fi desființat contractele civile intervenite între S.C. ... S.A. și jucătorii de fotbal și ar fi legitimat jucătorii la alte cluburi sportive, fără nicio contraprestație aferentă drepturilor federative ale acestora cu vătămarea intereselor S.C. ... S.A. și prejudicierea acesteia, **îndeplinindu-și în mod defectuos, „prin încălcarea legii” (sublinierea Curții)**, cu știință și abuz de putere, atribuțiile de serviciu.

În ceea ce privește această a doua parte a activității infracționale reținută de către reprezentantul Ministerului Public în sarcina inculpaților din prezenta cauză, Curtea constată că nici în rechizitoriu și nici în precizările scrise

depuse la fila 1 vol.XVI dosar apel cuprinzând Concluziile scrise ale Direcției Naționale Anticorupție cu privire la normele legale presupus încălcate de către inculpați (precizări depuse la solicitarea Curții de Apel ca urmare a noi reglementări intervenite în materia infracțiunii de abuz în serviciu, ca urmare a Deciziei nr.405/2016 a Curții Constituționale) nu sunt menționate prevederile din legislația primară presupus încălcate prin faptele inculpaților anterior descrise.

De altfel, Curtea constată că reprezentantul Ministerului Public nici nu ar fi putut identifica dispoziții din legislația primară presupus încălcate prin faptele inculpaților, astfel cum au fost anterior expuse, întrucât **pe de o parte**, astfel cum se va arăta în continuare, *inculpații S.M. și D.D. nici nu aveau printre atribuțiile de serviciu reglementate prin statutele FRF sau LPF sau prin Regulamentul privind statutul și transferul jucătorilor de fotbal, atribuții privind desființarea unor contracte încheiate între jucători și un club de fotbal și nici atribuții privind legitimarea acelor jucători de fotbal la alte cluburi de fotbal. Pe de altă parte, pentru inculpatele FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL, Curtea constată că în rechizitoriu aceste fapte sunt insuficient descrise pentru a se putea concluziona că aceste inculpate, prin intermediul altor organe din structurile lor organizatorice, decât inculpații S.M. și D.D. ar fi desființat contractele încheiate între S.C. ... S.A. și jucătorii legitimați la acest club și ar fi legitimat acești jucători la alte cluburi de fotbal.*

În acest sens, Curtea constată că în speța dedusă judecății, ceea ce pare a fi întocmit „în mod defectuos” este rechizitoriu întrucât nu realizează o descriere completă a faptelor anterior expuse, reținute în sarcina inculpaților, nemenționând care atribuții statutare sau reglementare le-ar fi permis fie inculpaților persoane fizice, fie inculpatelor persoane juridice să desființeze, ca urmare a hotărârii nr.6 din data de 20 iulie 2011 a Comitetului Executiv al FRF, de excludere provizorie a S.C. ... S.A., contractele încheiate între acest din urmă club și jucătorii legitimați la acesta și să legitimizeze acești jucători la alte cluburi de fotbal.

În primul rând, Curtea a analizat deja atribuțiile inculpatului S.M., în calitate de Președinte al Federației Române de Fotbal, atribuțiile inculpatului D.D., în calitate de ... al Federației Române de Fotbal și atribuțiile Comitetului Executiv al Federației Române de Fotbal, astfel cum acestea sunt reglementate în Statutul FRF și în Regulamentul de Aplicare a Statutului FRF.

Curtea nu a putut identifica nicio atribuție de serviciu, stabilită în sarcina vreunui dintre cei doi inculpați persoane fizice și nici în sarcina Comitetului Executiv, ai cărui ..inculpații S.M. și D.D. erau la data faptelor, care să le permită să desființeze contracte juridice încheiate în mod legal între un club de fotbal și jucătorii legitimați la acel club de fotbal.

De altfel, ulterior hotărârii nr.6 din data de 20 iulie 2011 a Comitetului Executiv al FRF, nu a fost identificată nicio hotărâre prin care Comitetul Executiv să fi dispus desființarea vreunui dintre contractele de muncă/convențiile civile încheiate între S.C. ... S.A. și jucătorii legitimați la acest club. De asemenea, nu a fost identificată nicio hotărâre sau dispoziție emisă de vreunul dintre inculpații S.M. și D.D. prin care să fi dispus desființarea vreunui dintre contractele de muncă/convențiile civile încheiate între S.C. ... S.A. și jucătorii legitimați la acest club.

Din contră, chiar Parchetul a reținut în rechizitoriu că unul dintre organismele cu atribuții jurisdicționale din cadrul Federației Române de Fotbal, respectiv Camera Națională pentru Soluționarea Litigiilor, sesizată cu acțiuni din partea jucătorilor prin care solicitau încetarea raporturilor de muncă în baza contractelor de muncă încheiate între acești jucători și S.C. ... S.A., a invocat și a admis excepția de neкомпetență a acestui organism în soluționarea cererilor deduse judecății sportive, întrucât S.C. ... S.A. nu mai deține calitatea de club afiliat al FRF din data de 20.07.2011 ca efect al hotărârii Comitetului Executiv al FRF nr.6, club căruia nu îi sunt aplicabile prevederile statutare și reglementare ale FRF (a se vedea în acest sens Hotărârile Camerei Naționale pentru Soluționarea Litigiilor din cadrul FRF atașate la filele 66-169 vol.II d.u.p.).

Prin urmare, chiar Parchetul constată că organismul jurisdicțional al FRF a refuzat să se pronunțe cu privire la acțiunile formulate de jucătorii legitimați la S.C. ... S.A. prin care solicitau încetarea raporturilor contractuale în baza contractelor de muncă/convențiilor civile încheiate între acești jucători și S.C. ... S.A., însă cu toate acestea, Parchetul a apreciat că inculpații S.M. și D.D. în calitate de conducători ai inculpatelor FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL ar fi desființat aceste contracte, *fără a descrie însă care a fost actul sau faptul juridic realizat de inculpați, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, în baza cărora aceștia ar fi desființat respectivele contracte.*

Curtea reține că, într-adevăr, prin hotărârile pronunțate de Camera Națională pentru Soluționarea Litigiilor (în continuare CNSL) din cadrul FRF, deși în dispozitiv, organul jurisdicțional s-a declarat neкомпetenent să soluționeze acțiunile cu care a fost investit, admitând excepția neкомпetenței generale de jurisdicție a CNSL a FRF, totuși în considerente a menționat că potrivit dispozițiilor statutare și în raport de dispozițiile art.4 pct.17 lit.c din Regulamentul privind Statutul și Transferul Jucătorului de Fotbal, jucătorii în cauză se asimilează unor jucători nou-legitimați și au dreptul să solicite legitimarea la oricare club afiliat FRF/AJF în tot cursul anului, cu excepția ultimelor șase etape ale campionatului. Motivele exprimate în considerentele hotărârilor CNSL anterior menționate au permis Direcțiilor de Specialitate din cadrul inculpatelor FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL să legitimizeze jucătorii de fotbal care anterior hotărârii nr.6 din data de 20 iulie 2011 a Comitetului Executiv al FRF de

excludere provizorie a S.C. ... S.A., aveau încheiate contracte de muncă/convenții civile valabile cu acest club de fotbal.

Însă, prin actul de sesizare, reprezentantul Ministerului Public nu a afirmat în niciun moment că inculpații S.M. și D.D. în calitate de conducători ai inculpatelor FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL ar fi intervenit pe lângă ..din cadrul Camerei Naționale pentru Soluționarea Litigiilor din cadrul FRF, în scopul de a pronunța respectivele hotărâri.

Cum obiectul judecății se limitează conform art.371 cod proc.pen. la faptele și persoanele descrise în rechizitoriul, Curtea nu va putea analiza în prezentul dosar penal modalitatea în care Camera Națională pentru Soluționarea Litigiilor din cadrul FRF a procedat la adoptarea hotărârilor anterior menționate.

În al doilea rând, Curtea nu a putut identifica nicio atribuție de serviciu, stabilită în sarcina vreunui dintre cei doi inculpați persoane fizice și nici în sarcina Comitetului Executiv al FRF, al căror ..inculpații S.M. și D.D. erau la data faptelor, care să le permită să legitimizeze jucătorii de fotbal care anterior datei de 20 iulie 2011 aveau contracte legal încheiate cu S.C. ... S.A., la alte cluburi de fotbal.

De altfel, ulterior hotărârii nr.6 a Comitetului Executiv al FRF, nu a fost identificată nicio hotărâre prin care Comitetul Executiv să fi dispus legitimarea jucătorilor la alte cluburi de fotbal. De asemenea, nu a fost identificată nicio hotărâre sau dispoziție emisă de vreunul dintre inculpații S.M. și D.D. prin care să fi dispus legitimarea jucătorilor la alte cluburi de fotbal.

În al treilea rând, din analiza prevederilor Regulamentului privind Statutul și Transferul Jucătorilor de Fotbal (în continuare RSTJF) Curtea constată că pentru legitimarea jucătorilor sunt competente serviciile de specialitate din cadrul FRF, LPF sau AJF, potrivit competenței fiecăreia în organizarea competițiilor la care participă jucătorii legitimați.

În acest sens, Curtea reține că prin Regulamentul privind Statutul și Transferul Jucătorilor de Fotbal sunt stabilite normele privind statutul, legitimarea, dreptul de joc și transferul jucătorilor de fotbal, de la un club la altul, pe plan național, precum și punerea la dispoziția echipelor naționale a jucătorilor.

În sensul Regulamentului privind Statutul și Transferul Jucătorilor de Fotbal prin *jucător* se înțelege oricare jucător de fotbal legitimat regulamentar. *Fostul club* reprezintă clubul pe care jucătorul îl părăsește (la care a fost legitimat jucătorul). *Noul club* reprezintă clubul căruia i se alătură jucătorul (la care pleacă jucătorul). *Clubul cedent* reprezintă clubul la care a fost legitimat anterior jucătorul și care este de acord cu transferul acestuia la un alt club (clubul cesionar). *Clubul cesionar* reprezintă clubul la care se transferă jucătorul. *Perioada de transfer sau legitimare* reprezintă perioada stabilită de fiecare federație națională și comunicată la FIFA pentru transferul jucătorilor de la un club la altul sau pentru legitimarea jucătorilor profesioniști la alte cluburi. *Înregistrare* reprezintă operațiunea de înscriere a contractului jucătorului și/sau a acordului de transfer în evidența forului organizator, urmată de înscrierea mențiunilor privind transferul sau legitimarea jucătorilor la noul club în carnetele de legitimare și în fișele personale ale jucătorilor. *For (organizator - competent)* reprezintă FRF, LPF sau AJF, competentă să organizeze competiția la care participă jucătorii legitimați. *Servicii de specialitate* reprezintă departamente sau servicii ale FRF, LPF sau AJF care au atribuții în domeniul legitimării, transferului jucătorilor, înregistrării contractelor, acordării licențelor de jucători profesioniști și a vizelor anulare. *Contract* reprezintă contractul individual de muncă sau convenția civilă.

În art.4 din RSTJF este reglementată procedura de legitimare. Astfel, în alin.1 se arată că un jucător poate fi legitimat la forul organizator pentru a juca la un club ca profesionist sau ca amator, iar numai jucătorii legitimați au dreptul de a participa la jocuri oficiale sau amicale. În alin.3 se arată că un jucător poate fi legitimat la un singur club în aceeași perioadă de timp.

Curtea mai reține că în art.4 alin.6 din același regulament sunt enumerate condițiile pe care trebuie să le îndeplinească jucătorii pentru a fi legitimați prima dată, iar printre aceste condiții se numără și condiția *să nu mai fi fost legitimat anterior la niciun club afiliat la FRF, AJF sau altă federație/asociație națională de fotbal*. În art.4 alin.7 se arată că legitimarea pentru prima dată a unui jucător se poate efectua în tot cursul anului.

De asemenea, Curtea mai reține că potrivit art.4 alin.7 din RSTJF *legitimarea jucătorilor se efectuează de către serviciile de specialitate ale FRF, LPF sau AJF, potrivit competențelor fiecăreia în organizarea competițiilor la care participă jucătorii legitimați*, iar potrivit art.4 alin.10 *serviciile de specialitate din cadrul FRF, LPF sau AJF efectuează legitimarea, întocmesc fișa personală a jucătorului și eliberează carnetul de legitimare*.

Curtea mai reține că între inculpatele FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL a fost încheiată convenția înregistrată la registratura FRF sub nr.1903/08.08.2011 privind reglementarea organizării activității profesionale de fotbal pentru sezonul competițional 2011/2012 (file 154-159 vol.XXIV d.u.p.). În art.3 alin.1 din Convenție se arată că în conformitate cu prevederile statutului propriu, LPF organizează competiția „Campionatul Național Liga I”. În art.4 alin.4 din Convenție se prevede expres că toate cluburile afiliate la FRF și membre ale LPF, oficialii, jucătorii, antrenorii acestora sunt obligate să respecte întotdeauna Statutele și Regulamentele, directivele și deciziile FIFA și UEFA, deciziile Tribunalului Arbitral al Sportului de la Lausanne, statutul, regulamentele, directivele și deciziile FRF, precum și legislația comunitară și română în vigoare. Nu în ultimul rând, cu importanță în speța dedusă judecății, la art.7 alin.1 lit.e se prevede că în exercitarea competențelor sale, LPF operează

legitimările și transferurile de jucători la cluburile care participă la competiția „Campionatul Național Liga I” și ține evidența contractelor încheiate de aceste cluburi cu proprii jucători la nivel de seniori.

Din analiza dispozițiilor RSTJF și ale Convenției anterior citate, Curtea concluzionează că este dincolo de orice dubiu că singurele în măsură să procedeze la legitimarea unor jucători de fotbal sunt doar **serviciile de specialitate ale FRF, LPF sau AJF, potrivit competențelor fiecăreia în organizarea competițiilor**, organe aflate în subordinea inculpatelor FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL, cu deosebirea că organele de specialitate din cadrul Ligii Profesioniste de Fotbal vor opera legitimările și transferurile de jucători la cluburile care participă la competiția „Campionatul Național Liga I”, iar organele de specialitate din cadrul Federației Române de Fotbal vor opera legitimările și transferurile de jucători la cluburile care participă la restul competițiilor organizate de FRF: Liga a II-a, Liga a III-a.

Curtea constată din nou că potrivit art.371 cod proc.pen. obiectul judecării se limitează la fapta și persoanele arătate în rechizitoriu. Analizând rechizitoriul Parchetului, Curtea constată că reprezentantul Ministerului Public nu a afirmat în niciun moment că inculpații S.M. și D.D. în calitate de conducători ai inculpatelor FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL ar fi intervenit pe lângă **serviciilor de specialitate ale FRF, LPF sau AJF, potrivit competențelor fiecăreia în organizarea competițiilor**, în scopul de a-i determina pe aceștia să înregistreze noile contracte încheiate între jucători legitimați anterior datei de 20 iulie 2011 la S.C. ... S.A. și noile cluburi de fotbal cu care acești jucători încheiaseră noi contracte ulterior datei de 20 iulie 2011.

Totodată, Curtea constată că prin actul de sesizare nu s-a arătat că faptele inculpatelor FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL constau în legitimarea jucătorilor care au fost anterior legitimați la S.C. ... S.A., la noile cluburi de fotbal, cu care acești jucători încheiaseră noi contracte ulterior datei de 20 iulie 2011, fapte care ar fi fost săvârșite prin alți reprezentanți legali ai acestora decât inculpații S.M. și D.D.. Cu alte cuvinte, reprezentantul Ministerului Public nu a susținut niciodată în rechizitoriu că inculpatele ar fi acționat prin serviciile lor de specialitate în sensul legitimării jucătorilor, în modalitatea la care Curtea a făcut referire anterior. Întrucât judecata se limitează doar la faptele descrise în rechizitoriu, Curtea nu va putea să analizeze faptele, astfel cum acestea au fost expuse anterior, limitându-se doar la analizarea faptelor astfel cum acestea au fost descrise prin actul de inculpare.

Față de considerentele expuse anterior, **Curtea constată că atât în cazul inculpaților persoane fizice S.M. și D.D., cât și în cazul persoanelor juridice FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL, prin adoptarea de către Comitetul Executiv al FRF a soluției de excludere provizorie a S.C. ... S.A., întemeiată pe art.18 alin.1 lit.b din Statutul Federației Române de Fotbal și prin desființarea, conform acuzațiilor din rechizitoriu, a contractelor civile încheiate între S.C. ... S.A. și jucători și legitimarea jucătorilor la alte cluburi de fotbal, nu s-a identificat vreo dispoziție cuprinsă în legislația primară (înțeleasă ca lege adoptată de Parlamentul României, sau ordonanță emisă de Guvernul României) încălcată.**

Pe cale de consecință, Curtea constată că, în ceea ce privește infracțiunea de abuz în serviciu reținută în sarcina inculpaților persoane fizice S.M. și D.D., cât și în cazul inculpatelor persoanelor juridice FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL, nu sunt îndeplinite condițiile de tipicitate, având în vedere că nu este îndeplinită niciuna dintre cele două condiții **ce trebuie îndeplinite cumulativ în ceea ce privește latura obiectivă a infracțiunii, astfel cum acestea rezultă din dispozițiile Deciziei Curții Constituționale nr.405/15 iunie 2016, respectiv atribuția de serviciu să fie prevăzută de lege, iar actul să fie săvârșit cu încălcarea legii.**

Curtea va analiza în continuare dacă hotărârea de excludere provizorie a S.C. ... S.A. s-a dispus cu respectarea prevederilor statutare și regulamentare în vigoare la data faptelor (sau cu încălcarea acestora, așa cum a reținut prima instanță prin sentința penală apelată și procurorul prin rechizitoriu), precum și dacă înregistrarea de către serviciile de specialitate din cadrul inculpatelor FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL a noilor contracte încheiate între jucătorii legitimați anterior datei de 20 iulie 2011 la S.C. ... S.A. și noile cluburi de fotbal cu care acești jucători încheiaseră noi contracte ulterior datei de 20 iulie 2011, cu consecința legitimării acestor jucători la noile cluburi s-a dispus cu respectarea aceluiași prevederi statutare și regulamentare.

Însă concluziile pe care prezenta Curte le va exprima cu privire la aceste aspecte nu vor avea nicio înrăurire cu privire la concluziile deja exprimate anterior privind, pe de o parte lipsa de reglementare în legislația primară a atribuțiilor de serviciu stabilite în sarcina vreunui dintre inculpați din cauză, iar pe de altă parte lipsa prevederilor din legislația primară presupus încălcate prin faptele inculpaților anterior descrise. De asemenea, Curtea va mai avea în vedere și lipsa din legislația secundară (Statutul FRF, RSTJF) a unor atribuții de serviciu stabilite în sarcina inculpaților S.M. și D.D., în calitate de conducători ai inculpatelor FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL care să le fi permis acestora desființarea contractelor civile intervenite între S.C. ... S.A. și jucătorii de fotbal și legitimarea jucătorilor la alte cluburi sportive, fără nicio contraprestație aferentă drepturilor federative ale acestora, cu vătămarea intereselor S.C. ... S.A. și prejudicierea acesteia (conform acuzațiilor din rechizitoriu).

Analiza respectării dispozițiilor statutare și regulamentare în cazul adoptării Hotărârii nr.6 din data de 20 iulie 2011 a Comitetului executiv privind excluderea provizorie a S.C. ... S.A.

Curtea va analiza în cauză dacă Comitetul Executiv al Federației Române de Fotbal ar fi putut, conform reglementărilor statutare și regulamentare în vigoare în anul 2011 să poată dispune excluderea provizorie din FRF a S.C. ... S.A. ca urmare a faptelor acestui club care ar fi constituit o încălcare a statutului FRF. Însă concluzia pe care prezenta Curte o va exprima cu privire la acest aspect nu va avea nicio înrâurire cu privire la concluzia deja exprimată anterior privind, *pe de o parte lipsa unor dispoziții cuprinse în legislația primară (înțeleasă ca lege adoptată de Parlamentul României, sau ordonanță emisă de Guvernul României) care să reglementeze vreo atribuție de serviciu în sarcina vreunui dintre inculpații - persoane fizice, cu incidență în speța dedusă judecătii, iar pe de altă parte, inexistența vreunei dispoziții legale, stabilite prin legislația primară, încălcată de către inculpații din cauză, prin adoptarea soluției excluderii provizorii a S.C. ... S.A., întemeiată pe art.18 alin.1 lit.b din Statul Federației Române de Fotbal.*

Curtea reține că excluderea provizorie a S.C. ... S.A. a fost adoptată prin hotărârea nr.6 din data de 20 iulie 2011 a Comitetului Executiv al FRF, având natura juridică a unei sancțiuni statutare, măsura fiind justificată de acest organ de conducere al FRF ca urmare a săvârșirii de către acest club de fotbal a unei încălcări grave a statutului FRF constând în esență în nerespectarea jurisdicției sportive în soluționarea unor litigii.

Curtea va analiza principalele prevederi cuprinse în Statutul și Regulamentele Federației Române de Fotbal, pentru a aprecia dacă nerespectarea jurisdicției instanțelor sportive poate reprezenta o încălcare de o anumită gravitate a statutului FRF, iar ulterior va analiza dacă faptele reținute de Comitetul Executiv al FRF în sarcina S.C. ... S.A. drept temei pentru aplicarea sancțiunii statutare a excluderii provizorii din Federație reprezintă o încălcare din partea acestui club a obligației de a respecta jurisdicția sportivă.

Curtea constată că *obligativitatea de a respecta jurisdicția sportivă reprezintă unul dintre principiile fundamentale ce stau la baza organizării și desfășurării activității fotbalistice, precum și la baza organizării și funcționării structurilor sportive implicate în fenomenul fotbalistic, atât la nivel național, cât și la nivel internațional.*

Spre această concluzie converg reglementările din Statutul FRF și din ROAF care acordă o importanță deosebită respectării acestui principiu.

Astfel, Curtea reține că în art.6 denumit marginal „Afilierea internațională” în alin.1 se arată că FRF este afiliată la FIFA și UEFA și recunoscută de acestea, conform statutelor lor, drept singura autoritate a fotbalului asociație din România, iar în alin.2 se precizează în mod expres că în activitatea lor, FRF, LPF, ..afiliați (deci inclusiv S.C. ... S.A., afiliată la FRF la data faptelor), jucătorii, oficialii și ..comisiilor FRF sunt obligați să respecte prevederile descrise la lit.a-f, din care cu relevanță în cauză sunt:

- Li.c): să respecte întotdeauna *statutele, regulamentele și deciziile FIFA și UEFA, precum și deciziile Tribunalului Arbitral al Sportului de la Lausanne;*

- Lit.d): să recunoască *jurisdicția TAS astfel cum este definitivă de statutele FIFA și UEFA*
Totodată, Curtea reține că în art.11 din Statutul FRF, se menționează o serie de obligații pe care ..afiliați sau structurile sportive care doresc să se afilieze la FRF trebuie să le înscrie în statutele acestora.

Printre aceste obligații, în art.11 alin.2 sunt prevăzute următoarele:

- Lit.a): să respecte întotdeauna *statutele, regulamentele, directivele și deciziile FIFA, UEFA și FRF în vigoare;*

- Lit.c): să recunoască *autoritatea comisiilor cu atribuții jurisdicționale din cadrul FIFA, UEFA și FRF, astfel cum este definită în statutele acestora, precum și jurisdicția Tribunalului Arbitral al Sportului de la Lausanne, astfel cum este definită în statutele FIFA, UEFA și FRF.*

Curtea reține că importanța introducerii acestor obligații atât în statutele membrilor afiliați ai FRF, cât și în statutele structurilor sportive care doresc afilierea la FRF rezultă din chiar sancțiunea prevăzută de Statut în cazul nerespectării obligațiilor prevăzute la art.11 alin.2 din Statut. Astfel, în art.11 alin.3 din Statut se arată că nerespectarea prevederilor prevăzute la alin.2 din respectivul articol se sancționează, după cum urmează: cu dezafilierea structurilor sportive care nu își adaptează propriile statute la cerințe FRF până cel târziu la data de 01.08.2009 sau cu respingerea cererii de afiliere în situația structurilor sportive care solicită afilierea.

Prin urmare, chiar în Statutul FRF, ce exprimă voința membrilor afiliați ai FRF, se apreciază că obligația de a respecta *jurisdicția sportivă (înțeleasă ca fiind obligația de a recunoaște autoritatea comisiilor cu atribuții jurisdicționale din cadrul FIFA, UEFA și FRF, astfel cum este definită în statutele acestora, precum și jurisdicția*

Tribunalului Arbitral al Sportului de la Lausanne, astfel cum este definitivă în statutele FIFA, UEFA și FRF) trebuie inclusă în chiar statutele membrilor afiliați ai FRF, pentru a-i face să conștientizeze o dată în plus, dacă mai era nevoie, că această obligație reprezintă unul dintre principiile fundamentale pentru participarea la activitățile fotbalistice organizate și desfășurate sub egida FRF.

Totodată, Curtea constată că printre obligațiile impuse în statutul FRF membrilor afiliați, enumerate în art.14 alin.1 lit.a-i sunt din nou inserate obligațiile anterior enunțate.

Astfel, conform art.14 alin.1 din Statut, membri afiliați ai FRF au următoarele obligații:

- Lit.a): **să respecte Statutul, regulamentele, directivele și deciziile FRF**, precum și „legile jocului” elaborate de IFAB și „legile jocului pentru FUTSAL” elaborate de FIFA;
- Lit.e): **să recunoască jurisdicția comisiilor cu atribuții jurisdicționale din cadrul FIFA, UEFA și FRF, precum și a Tribunalului Arbitral al Sportului de la Lausanne, astfel cum este definitivă în statutele FIFA, UEFA și FRF**

Din nou, Curtea constată că necesitatea respectării acestor obligații rezultă chiar din prevederile art.14 alin.2 din Statutul FRF în care se arată că încălcarea obligațiilor prevăzute în statutul și regulamentele FRF, poate atrage sancționarea acestora în conformitate cu dispozițiile prezentului statut, precum și ale celorlalte regulamente ale FRF.

Nu în ultimul rând, Curtea reține că importanța acordată de Statutul FRF obligației de recunoaștere a jurisdicției sportive rezultă din modalitatea în care este reglementat art.57 din Statut, denumit marginal „Litigii.”

În acest sens, în art.57 alin.1 din Statut se arată că **litigiile izvorâte din sau în legătură cu activitatea fotbalistică din România, în care sunt angrenate cluburi afiliate și oficiali ai acestora, oficiali ai FRF/LPF/AJF, jucători, agenți de jucători sau agenți de meciuri urmează a fi soluționate exclusiv de către organismele jurisdicționale ale FRF**. Se mai arată că aceste dispoziții **exclud, pentru toate litigiile decurgând din activitatea sportivă, competența instanțelor judecătorești, cu excepția litigiilor decurgând din interpretarea și executarea contractelor civile sau individuale de muncă încheiate între jucători și cluburi sau între antrenori și cluburi**.

Totodată, se mai arată că:

- Lit.a): TAS (**Tribunalul Arbitral al Sportului de la Lausanne**) este competent să soluționeze orice litigiu dintre FIFA, UEFA, confederații regionale, federații naționale, ligi, cluburi, jucători, oficiali, agenți de jucători sau agenți de meciuri licențiați, dacă statutele FIFA/UEFA/FRF nu prevăd astfel, iar apelul trebuie să fie înaintat la TAS în termen de 21 de zile de la comunicarea deciziei.
- Lit.b): TAS nu va judeca apeluri introduse împotriva deciziilor privind: chestiunile de aplicare a regulamentelor sportive, cum sunt Legile Jocului sau probleme tehnice ale competițiilor; suspendarea unei persoane fizice de până la trei jocuri sau două luni inclusiv.

Potrivit art.57 alin.2 din Statut, în cadrul competențelor sale, FRF este obligată să supravegheze ca ..săi afiliați, ..acestora, precum și celelalte persoane menționate în art.57 alin.1 să respecte procedura privind soluționarea litigiilor și să fie răspunzători de consecințele pe care le are nerespectarea acesteia.

Din analiza prevederilor art.57 sus-citate, Curtea constată că se acordă o importanță deosebită obligației de a respecta jurisdicția instanțelor sportive, impunând chiar în sarcina FRF obligația de a supraveghea ca toți membri săi afiliați să respecte jurisdicția sportivă și să fie răspunzători de consecințele pe care le are nerespectarea acestei obligații.

Curtea constată însă că în art.57 alin.1 din Statutul FRF este inclusă și o excepție de la aplicarea principiului respectării jurisdicției sportive. Astfel, deși **exclue pentru toate litigiile decurgând din activitatea sportivă, competența instanțelor judecătorești**, impunând competența instanțelor sportive, se menționează și excepția de la această regulă, respectiv **litigiile decurgând din interpretarea și executarea contractelor civile sau individuale de muncă încheiate între jucători și cluburi sau între antrenori și cluburi, litigii care pot fi soluționate de către instanțele judecătorești**.

Cu toate acestea, Curtea constată că această situație de excepție își găsește aplicabilitate doar în situația în care pentru soluționarea unor astfel de litigii, părțile înțeleg să se adreseze prima dată instanțelor judecătorești.

Dacă însă, părțile înțeleg să supună jurisdicției instanțelor sportive și astfel de litigii, ca efect a unor clauze compromisorii inserate în contractele încheiate între părți (clauză compromisorie înțeleasă ca fiind o specie a convenției de arbitraj ce cuprinde acordul prin care părțile stabilesc că eventualele litigii ce s-ar naște în viitor între ele în legătură cu un anumit contract vor fi soluționate pe cale arbitrală a organismelor jurisdicționale sportive), o dată aleasă calea instanțelor sportive, părțile nu ar mai putea părăsi această cale și nu ar mai putea să se adreseze instanțelor civile pentru soluționarea unor astfel de litigii, prin invocarea art.57 alin.1 din Statutul FRF pentru a justifica formularea unor astfel de acțiuni.

Această concluzie, exprimată perfect în dictonul „*electa una via, non datur recursum ad alteram*” a fost îmbrățișată și confirmată, după cum se va arăta mai jos, prin diferite decizii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea litigiilor introduse de S.C. ... S.A. în legătură cu acte și fapte juridice ce au legătură cu speța dedusă judecătii în prezenta cauză, decizii care se impun în prezenta cauză *cu autoritate de lucru judecat în baza art.52 alin.3 privind chestiunile prejudiciale* care prevede că hotărârile definitive ale altor instanțe decât cele penale asupra unei chestiuni prealabile în procesul penal au autoritate de lucru judecat în fața instanței penale, cu excepția împrejurărilor care privesc existența infracțiunii.

Curtea mai constată că pentru a se asigura respectarea art.57 alin.1 și 2 din Statutul FRF, în art.29 alin.1 din Regulamentul de Aplicare a Statutului FRF, denumit marginal „Litigii”, se prevede că pentru a asigura punerea în aplicare a prevederilor art.57 alin.1 din statut, cluburile trebuie să introducă în propriile statute dispoziții conform cărora ele și ..lor, mai puțin jucătorii și antrenorii, își asumă obligația de a nu recurge la instanțele de drept comun pentru soluționarea litigiilor și de a supune oricare dintre aceste litigii jurisdicției AJF, AMFB, LPF sau FRF, după caz, și, numai după epuizarea tuturor căilor de jurisdicție sportivă pe plan național, să apeleze la jurisdicția prevăzută în statutul FIFA, în condițiile art.57 alin.2 din statutul FRF.

Și în acest caz, Curtea constată că obligația de a respecta *jurisdicția sportivă* trebuie inclusă în chiar statutele membrilor afiliați ai FRF, pentru a-i face să conștientizeze că această obligație reprezintă unul dintre principiile fundamentale pentru participarea la activitățile fotbalistice organizate și desfășurate sub egida FRF.

Totodată, Curtea are în vedere și dispozițiile art.29 alin.2 din Regulamentul de Aplicare a Statutului FRF **ce stabilesc că deciziile luate de organele de jurisdicție ale FRF, rămase definitive, sunt executorii pentru ..afiliați, ..acestora și oricare părți ale unui litigiu, care trebuie să se conformeze acestora, în caz contrar fiind aplicabile sancțiunile prevăzute de statutul FRF la art.18 alin.1 lit.b pentru ..afiliați.**

Cu alte cuvinte, Curtea constată că dispozițiile art.29 alin.2 din Regulamentul de Aplicare a Statutului FRF impun în sarcina oricărui membru afiliat obligația de a respecta orice decizie definitivă și executorie, adoptată de către de organele de jurisdicție ale FRF, sub *sancțiunea aplicării sancțiunii statutare a excluderii din Federația Română de Fotbal pentru acel membru afiliat* ce nu înțelege să respecte respectivelor decizii.

Nu în ultimul rând, conform art.40 din ROAF, se prevede că pentru a participa în competițiile organizate de FRF/LPF/AJF/AMFB un club trebuie să îndeplinească mai multe condiții, dintre care cu importanță în cauză sunt cele reglementate în:

- Lit.a): să fie afiliat și să dețină dreptul de participare în competiția respectivă, iar pentru participarea în campionatul Ligii a 2-a, să dețină licență acordată de FRF
- Lit.k): să completeze și să depună la FRF/LPF/AJF/AMFB, până la data stabilită anual de acestea, cererea oficială de înscriere în competiție, precum și orice documente pe care forurile respective le pot solicita.

În temeiul art.40 din ROAF, Curtea reține că pentru anul competițional și sezonul competițional 2010-2011, S.C. ... S.A. a depus declarația înregistrată sub nr.178/22.03.2010 la Departamentul Licențiere al Federației Române de Fotbal (fila 264 vol.XIII d.u.p.) prin care clubul își asuma obligația de a recunoaște obligativitatea statutului, regulamentelor, directivelor și deciziilor FIFA, UEFA, FRF și LPF, ca și jurisdicția Tribunalului de Arbitraj pentru Sport de la Lausanne, conform articolelor aplicabile din Statutul UEFA și din Statutul FRF.

Prin urmare, pentru a putea participa la competițiile fotbalistice organizate de UEFA și la competițiile naționale, S.C. ... S.A. s-a obligat să respecte jurisdicția instanțelor sportive, conform statutelor și regulamentelor în materie.

Curtea mai constată că obligativitatea respectării jurisdicției instanțelor sportive este un principiu fundamental prevăzut expres și în statutul FIFA, al cărui membru afiliat este Federația Română de Fotbal.

Astfel, conform art.62 din Statutul FIFA, FIFA recunoaște autoritatea Tribunalului Arbitral al Sportului Independent, cu sediul în Lausanne (Elveția), în soluționarea disputelor apărute între FIFA, ..acesteia, confederații, ligi, cluburi, oficiali, agenți de meci și agenți de jucători autorizați.

Totodată conform art.64 din Statutul FIFA, „(1) Confederațiile, ..FIFA și Ligile de fotbal sunt de acord să recunoască TAS drept autoritate juridică independentă și se vor asigura că ..lor, jucătorii afiliați și oficialii respectă deciziile luate de TAS. Aceeași obligație este valabilă și pentru agenții de meciuri și agenții de jucători autorizați. (2) Este interzis recursul la instanțele judecătorești de drept comun, doar dacă regulamentul FIFA nu prevede în alt mod. (3) Federațiile de fotbal vor interzice în statutele și regulamentele lor o clauză care interzice soluționarea litigiilor în interiorul federației sau a litigiilor care afectează ligi de fotbal, membri ai ligilor, cluburi de fotbal, membri ai cluburilor, jucători, oficiali și alți oficiali ai federației în instanțele judecătorești de drept comun, cu excepția cazului în care regulamentul FIFA sau deciziile executorii din punct de vedere legal prevăd posibilitatea sau dreptul de a face recurs la instanțele judecătorești de drept comun. Clauza va indica arbitrajul ca mijloc de soluționare și nu apelarea la instanțele judecătorești de drept comun. Litigiile vor fi înaintate spre soluționare unui tribunal de arbitraj independent și constituit legal, recunoscut de regulamentul federațiilor sau confederațiilor sau către TAS. (4) De asemenea, federațiile de fotbal

se vor asigura că aceasta clauză este aplicată în cadrul federației, dacă e cazul ca o condiție obligatorie aplicabilă membrilor. Federațiile vor aplica sancțiuni celor care nu respectă această obligație și se vor asigura că orice apel împotriva acestor sancțiuni se va face doar la tribunale de arbitraj și nu la instanțe judecătorești de drept comun.”

Nu în ultimul rând, în art.66 din Statutul FIFA se arată că orice încălcare a prevederilor anterior menționate va fi pedepsită conform codului de disciplină FIFA.

Prin urmare, Curtea reține că însăși FIFA impune respectarea autorității instanțelor sportive, având ca ultim grad TAS, impunând în sarcina federațiilor afiliate obligația de a se asigura că este respectat acest principiu, inclusiv cu corelativul aplicării de sancțiuni dacă acest principiu nu este respectat.

Curtea mai are în vedere că prin adresa trimisă de către FIFA Federației Române de Fotbal, datată 16 septembrie 2011 (fila 215 vol.XIII d.u.p.) se prevede că „recursul” (înțeles ca o cale de atac) la instanțele ordinare este interzis, cu excepția cazurilor în care acesta este reglementat în mod specific în regulamentele FIFA, conform prevederilor art.64 din Statut. FIFA a comunicat că art.64 alin.3 din Statut stipulează că Federația trebuie să impună sancțiuni asupra oricărei părți care nu respectă această obligație și să asigure că orice apel împotriva unor astfel de sancțiuni va fi de asemenea, supus arbitrării, iar nu jurisdicțiilor ordinare. În final, FIFA mai arată că până în prezent acest organism nu a fost nevoit să impună sancțiuni niciuneia dintre federațiile afiliate, ca urmare a introducerii de către unul dintre ..afiliați ai acestora, a unei acțiuni în fața unei instanțe ordinare, deoarece, până în prezent, toate federațiile membre FIFA și-au îndeplinit obligația de a sancționa ..afiliați pentru nerespectarea principiilor relevante, dacă a fost cazul.

Sub acest aspect, Curtea constată că la data de 20 octombrie 2011 FIFA a adoptat o rezoluție pentru apărarea statutelor și organismelor de conducere din fotbal (file 250-251 vol.XIII d.u.p.). Potrivit acestei rezoluții, FIFA a reamintit că recursul la instanțele obișnuite este interzis conform art.64 alin.2 din Statut, **că fotbalul competițional organizat de FIFA nu ar mai fi posibil dacă fiecare club sau jucător ar apela la o instanță locală atunci, când nu este de acord cu deciziile care au devenit definitive și obligatorii**, că structura fotbalului competițional se află în pericol în cazul în care cluburile și jucătorii nu respectă Statutele FIFA, ale confederațiilor și ale federațiilor.

De asemenea, prin aceeași rezoluție, FIFA a solicitat tuturor membrilor afiliați, inclusiv jucătorilor și cluburilor să respecte art.64 alin.2 din Statutul FIFA, care interzice recursul la instanțele obișnuite, precum și să recunoască TAS ca instanță de apel în conformitate cu statutul FIFA și să aplice deciziile definitive și obligatorii adoptate de FIFA, de confederații și de TAS.

Din întreaga economie a dispozițiilor statutare și regulamentare anterior menționate, Curtea concluzionează că obligația de a respecta jurisdicția sportivă este un principiu important în baza căruia Federația Română de Fotbal își desfășoară întreaga activitate ce are legătură cu fenomenul fotbalistic, iar încălcarea obligației de a respecta jurisdicția sportivă de către un membru afiliat FRF reprezintă o încălcare a Statutului FRF.

În continuare, Curtea va analiza dacă faptele săvârșite de S.C. ... S.A. constituie o încălcare a obligației de a respecta jurisdicția sportivă, obligație ce îi revenea acestui club în calitate de membru afiliat al FRF.

În realizarea acestei analize, Curtea va pleca de la situația de fapt existentă la data faptelor între S.C. ... S.A. și fostul antrenor al acestui club de fotbal, numitul P.V.și de la acțiunile pe care acest club de fotbal a înțeles să le introducă pe calea dreptului comun, în fața instanțelor judecătorești, având drept unic scop împiedicarea punerii în executare a unor decizii definitive și executorii, adoptate de către organele de jurisdicție ale FRF și eludarea jurisdicției sportive ce impunea clubului să apeleze la Tribunalul Arbitral al Sportului de la Lausanne în vederea soluționării litigiului dintre cele două părți.

În acest sens, Curtea reține că la data de 29 septembrie 2010 a fost înregistrat la Federația Română de Fotbal, contractul individual de muncă înregistrat sub nr.180/23.09.2010 în registrul general de evidență a salariaților încheiat între S.C. ... S.A. în calitate de angajator și P.V.în calitate de salariat. Obiectul contractului îl reprezintă desfășurarea unui raport juridic de muncă cuprinzând drepturile și obligațiile stabilite prin respectivul contract în legătură cu funcția de antrenor profesionist de fotbal și atribuțiile de manager general pe care salariatul P.V.urma să le presteze în folosul angajatorului S.C. ... S.A.

Curtea mai constată că printre clauzele contractuale, s-a prevăzut în mod expres (lit.L, lit.a) că în cazul în care salariatul va fi demis, indiferent de motivul invocat de angajator, angajatorul va plăti salariatului daune-interese în valoare de 5.000.000 euro net, în termen de 45 zile de la data încetării contractului. De asemenea, s-a prevăzut (lit.J, pct.2 lit.a) că salariatul va beneficia o indemnizație de instalare în valoare de 1.800.000 euro net, plătită până la data de 01.03.2011, angajatorul urmând a plăti această indemnizație și în situația în care contractul va înceta, indiferent de momentul încetării.

Nu în ultimul rând, Curtea constată că în finalul contractului (lit.O din contract), părțile contractante au convenit că orice conflicte în legătură cu încheierea, executarea, modificarea, suspendarea sau încetarea respectivului contract individual de muncă vor fi soluționate de către comisiile jurisdicționale ale FRF/LPF, **părțile înțelegând să**

introducă în contract o clauză compromisorie.

Prin decizia nr.1 din data de 11.01.2011 emisă de directorul General al S.C. ... S.A. (M. A-M la data faptelor, fila 71 vol.XII d.apel) s-a decis ca, începând cu data de 12.01.2011, să fie suspendat contractul de muncă încheiat între S.C. ... S.A. și P.V., precum și declanșarea procedurii disciplinare împotriva antrenorului P.V.

Prin decizia nr.2 din data de 09.02.2011 emisă de directorul General al S.C. ... S.A. (M. A-M la data faptelor, file 73-81 vol.XII d.apel) s-a decis ca, începând cu data de 09.02.2011, contractul individual de muncă încheiat între S.C. ... S.A. și P.V.să înceteze în baza art.58 rap. la art.61 alin.1 lit.a din Codul Muncii (în vigoare la data faptelor).

Prin cererea înregistrată sub nr.83 la data de 17.01.2011, numitul P.V.a formulat o acțiune în fața Camerei Naționale de Soluționare a Litigiilor din cadrul FRF, solicitând constatarea rezilierii din inițiativa angajatorului a contractului de muncă încheiat cu acesta, precum și pretenții financiare în cuantum de 11.975.000 euro echivalent în lei la cursul comunicat de BNR din ziua plății, din care suma de 10.000.000 euro cu titlu de daune interese solicitate conform art.L, lit.a și art.M pct.1 lit.n din contractul părților, 175.000 euro drepturi salariale neachitate pentru perioada 24.09.2010-14.01.2011 în condițiile art.J pct.1 din contract și 1.800.000 euro cu titlu de indemnizație de instalare în conformitate cu prevederile art.J pct.2 lit.a din contractul de muncă încheiat între părți (file 49-51 vol.XII d.apel).

Prin hotărârea nr.41 din data de 10 martie 2011 pronunțată de Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din cadrul FRF a fost admisă în parte cererea formulată de antrenorul P.V.împotriva S.C. ... S.A., constatate încheiate raporturile contractuale dintre antrenorul P.V.și clubul S.C. ... S.A. începând cu data de 12.01.2011, din voința unilaterală a clubului și fără culpa antrenorului și obligat clubul S.C. ... S.A. la plata către antrenorul P.V.a următoarelor sume: 164.893 euro net, cu titlu de drepturi salariale restante aferente perioadei 24.09.2011-12.01.2011, 1.800.000 euro net cu titlu de indemnizație de instalare prevăzută de art.J, pct.2 lit.a din Contract și 5.000.000 euro net cu titlu de daune interese datorate în temeiul art.L lit.a din Contract.

Împotriva hotărârii nr.41 din data de 10 martie 2011 pronunțată de Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din cadrul FRF, V.P. și S.C. ... S.A. au formulat calea de atac a recursului în fața Comisiei de Recurs din cadrul Federației Române de Fotbal.

Prin decizia nr.42/CR/2011 din data de 20 aprilie 2011 pronunțată de Comisia de Recurs din cadrul FRF au fost respinse ca nefondate recursurile declarate de către S.C. ... S.A. și P.V.împotriva hotărârii nr.41 din data de 10 martie 2011 pronunțată de Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din cadrul FRF. În dispozitivul deciziei de recurs se menționează că aceasta este definitivă și executorie și că poate fi atacată la TAS în termen de 21 zile de la comunicare.

Curtea mai reține că potrivit art.56 alin.2-4 din Statutul FRF, decizia nr.42/CR/2011 din data de 20 aprilie 2011, pronunțată de Comisia de Recurs din cadrul FRF este definitivă și executorie pe plan intern pentru toți ..afiliați, jucătorii și oficialii acestora, și mai putea fi atacată doar la Tribunalul Arbitral al Sportului, însă introducerea acțiunii la TAS nu suspendă executarea deciziei pronunțate de Comisia de Recurs a FRF.

În același sens sunt și dispozițiile art.29 alin.2 din Regulamentul de Aplicare a Statutului FRF ce stabilesc că orice decizie luată de organele de jurisdicție ale FRF (printre care se numără și Comisia de Recurs a FRF), rămasă definitivă, este executorie pentru ..afiliați, ..acestora și oricare părți ale unui litigiu, care trebuie să se conformeze acesteia, în caz contrar fiind aplicabile sancțiunile prevăzute de statutul FRF la art.18 alin.1 lit.b pentru ..afiliați, respectiv excluderea din Federație.

Totodată, faptul că hotărârea Comisiei de Recurs din Cadrul FRF putea fi atacată doar la TAS rezultă și din prevederile exprese ale art.57 alin.1 din Statutul FRF anterior menționat, dar și din prevederile art.36 pct.17 din RSTJF care stabilesc că deciziile comisiei de recurs a FRF sunt definitive și executorii pe plan intern de la data pronunțării și pot fi atacate la Tribunalul Arbitral al Sportului în condițiile arătate de Statut.

Prin urmare, începând cu data de 20 aprilie 2011, S.C. ... S.A. era obligată să pună în executare decizia nr.42/CR/2011 din data de 20 aprilie 2011 pronunțată de Comisia de Recurs din cadrul FRF privind plata sumelor de bani la care acest club a fost obligat către P.V., iar această din urmă hotărâre putea fi atacată doar în fața TAS de către orice persoană interesată.

Curtea constată că S.C. ... S.A. a refuzat să pună în executare decizia nr.42/CR/2011 din data de 20 aprilie 2011 a Comisiei de Recurs din cadrul FRF, astfel că prin încheierea din data de 24.05.2011 pronunțată de Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din cadrul FRF, constatându-se că până la data de 25.05.2011, clubul nu a făcut dovada achitării drepturilor financiare stabilite prin hotărârea nr.41 din data de 10 martie 2011 pronunțată de Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din cadrul FRF, irevocabilă prin decizia nr.42/CR/2011 din data de 20 aprilie 2011 pronunțată de Comisia de Recurs din cadrul FRF, a decis în mod irevocabil ca, începând cu data de 25.05.2011, clubul S.C. ... S.A. să fie sancționat cu neprogramarea în competiții oficiale și interzicerea dreptului de a efectua transferuri în calitate de club cesionar.

Prin încheierea din data de 10.06.2011 a Tribunalului București – Secția a III-a Civilă, pronunțată în dosarul nr.43291/3/2011(file 85-86 vol.XII d.apel), a fost admisă cererea formulată de numitul P.V.și a fost investită cu formulă executorie hotărârea nr.41 din data de 10 martie 2011 pronunțată de Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din

cadrul FRF.

Curtea constată că din acest moment S.C. ... S.A., manifestând o evidentă rea-credință, a început să formuleze acțiuni în fața instanțelor judecătorești civile solicitând anularea hotărârii nr.41 din data de 10 martie 2011 pronunțată de Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din cadrul FRF și a deciziei nr.42/CR/2011 din data de 20 aprilie 2011 pronunțată de Comisia de Recurs din cadrul FRF, precum și suspendarea efectelor acestor decizii în scopul de a evita plata sumelor de bani pe care acest club le datora numitului P.V. în baza hotărârilor sus-menționate.

Procedând în această manieră, S.C. ... S.A. a urmărit două aspecte principale, respectiv:

În primul rând, a urmărit să eludeze competența Tribunalul Arbitral al Sportului, singurul organism jurisdicțional competent să analizeze legalitatea și temeinicia hotărârii nr.41 din data de 10 martie 2011 pronunțată de Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din cadrul FRF și a deciziei nr.42/CR/2011 din data de 20 aprilie 2011 pronunțată de Comisia de Recurs din cadrul FRF.

În al doilea rând, a urmărit să evite pronunțarea unei sancțiuni privind excluderea din competițiile sportive ale acestui club de fotbal. Astfel, Curtea constată că în art.79 din Regulamentul Disciplinar este reglementată sancțiunea neprezentării, retragerii de pe teren sau refuzul de a relua jocul, neprogramarea, teren neregulamentar. Articolul 79 alin.9 din Regulamentul Disciplinar prevede că neprogramarea unei echipe la un joc oficial poate interveni ca urmare a neexecutării unor obligații, echipa în cauză fiind sancționată cu pierderea jocului prin forfait. Dacă într-un an competițional aceeași echipă nu este programată la două jocuri oficiale, ea va fi exclusă din campionat. Or, față de împrejurarea că prin încheierea din data de 24.05.2011 pronunțată de Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din cadrul FRF s-a dispus neprogramarea în competiții oficiale și interzicerea dreptului de a efectua transferuri în calitate de club cesionar pentru S.C. ... S.A., exista riscul excluderii acestui club din competițiile sportive, acest club fiind deja neprogramat în campionat o dată în baza acestei hotărâri.

Având în vedere cele anterior menționate, Curtea reține că S.C. ... S.A. a introdus o *primă acțiune* în justiție, primită la Registratura Curții de Apel București – Secția a VIII-a de Contencios Administrativ și Fiscal la data de 09 mai 2011 (file 46-56 vol.XIII dosar apel), fiind format dosarul nr.4278/2/2011 având ca obiect acțiune în anulare și cerere de suspendare a hotărârii nr.41 din data de 10 martie 2011 pronunțată de Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din cadrul FRF și a deciziei nr.42/CR/2011 din data de 20 aprilie 2011 pronunțată de Comisia de Recurs din cadrul FRF. Din analiza acestei acțiuni, Curtea reține că S.C. ... S.A. a solicitat anularea în tot a hotărârii nr.41 din data de 10 martie 2011 pronunțată de Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din cadrul FRF și a deciziei nr.42/CR/2011 din data de 20 aprilie 2011 pronunțată de Comisia de Recurs din cadrul FRF, admiterea excepției de necompetență a Camerei Naționale de Soluționare a Litigiilor din cadrul FRF, declinarea competenței de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului București – Secția Conflicte de muncă și Asigurări Sociale și respingerea cererii formulate de numitul P.V.. Curtea mai reține că acțiunea indica drept intimat doar pe numitul P.V., însă în cuprinsul cererii este menționată cu pixul adresa Federației Române de Fotbal (...). În drept, reclamanta și-a întemeiat acțiunea pe dispozițiile art.364 cod proc.civ.

În dosarul nr.4278/2/2011 aflat pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII-a de Contencios Administrativ și Fiscal au fost emise două citații la data de 07 iulie 2011, una pentru Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din cadrul Federației Române de Fotbal (fila 57 vol.XIII dosar apel) și una pentru Comisia de Recurs din cadrul Federației Române de Fotbal (fila 59 vol.XIII dosar apel). Cele două citații au fost transmise prin fax în aceeași zi, la sediul Federației Române de Fotbal (comunicare fila 58 vol.XIII d.apel).

În respectivul dosar, Federația Română de Fotbal a depus pentru termenul de judecată din data de 12.07.2011 o întâmpinare (file 61-62 vol.XIII d.apel) prin care a invocat lipsa calității procesuale pasive a părților Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din cadrul FRF și Comisia de Recurs din cadrul FRF, întrucât cele două organisme nu au calitate procesuală pasivă, neavând personalitate juridică, solicitând totodată să pună în vedere reclamantului să precizeze cu cine înțelege să se judece, respectiv dacă Federația Română de Fotbal are calitatea de pârât în cauză.

La termenul de judecată din data de 14.07.2011 în dosarul nr.4278/2/2011 aflat pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII-a de Contencios Administrativ și Fiscal, în încheierea de ședință se menționează expres că au răspuns reclamanta S.C. ... S.A. prin avocat și Comisia de Recurs din cadrul Federației Române de Fotbal, tot prin avocat, lipsind pârâta Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din cadrul Federației Române de Fotbal.

Prin încheierea din data de 14.07.2011 pronunțată în dosarul nr.4278/2/2011 instanța a scos cauza de pe rolul Secției a VIII-a de Contencios Administrativ și Fiscal și a trimis-o în vederea soluționării către Secția a VII-a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale.

Dosarul a fost reînregistrat pe rolul Curții de Apel București - Secția a VII-a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale sub nr.4278/2/2011* la data de 15.07.2011 conform vizei de primire din partea registraturii acestei secții (fila 70 vol.XIII d.apel).

De asemenea S.C. ... S.A. a introdus o *a doua acțiune* în justiție, primită la Registratura Curții de Apel Craiova – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal la data de 26 mai 2011 (file 21-28 vol.XIII dosar apel), fiind format dosarul nr.1119/54/2011 având ca obiect acțiune în anulare și cerere de suspendare a hotărârii nr.41 din data de 10

martie 2011 pronunțată de Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din cadrul FRF și a deciziei nr.42/CR/2011 din data de 20 aprilie 2011 pronunțată de Comisia de Recurs din cadrul FRF. Din analiza acestei acțiuni, Curtea reține că S.C. ... S.A. a solicitat anularea în tot a hotărârii nr.41 din data de 10 martie 2011 pronunțată de Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din cadrul FRF și a deciziei nr.42/CR/2011 din data de 20 aprilie 2011 pronunțată de Comisia de Recurs din cadrul FRF, admiterea excepției de necompetență a Camerei Naționale de Soluționare a Litigiilor din cadrul FRF, declinarea competenței de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului Dolj – Secția Conflicte de muncă și Asigurări Sociale și respingerea cererii formulate de numitul P.V.. Curtea mai reține că acțiunea indica drept intimat doar pe numitul P.V.. În drept, reclamanta și-a întemeiat acțiunea pe dispozițiile art.364 cod proc.civ.

În dosarul nr.1119/54/2011 aflat pe rolul Curții de Apel Craiova – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal au fost emise două citații la data de 27 mai 2011, una pentru Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din cadrul Federației Române de Fotbal (fila 30 vol.XIII dosar apel) și una pentru Comisia de Recurs din cadrul Federației Române de Fotbal (fila 29 vol.XIII dosar apel). Cele două citații au fost transmise în aceeași zi prin fax la sediul Federației Române de Fotbal (comunicare fila 31 vol.XIII d.apel). Împreună cu citațiile a fost comunicat prin fax în aceeași zi și acțiunea în justiție formulată de S.C. ... S.A.

La termenul de judecată din data de 30 mai 2011 a răspuns S.C. ... S.A , prin avocat, însă dosarul s-a amânat pentru termenul de judecată din data de 27 iunie 2011, **față de împrejurarea constatată de instanță că pârâții P.V.și FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL nu au fost concepuți și citați în cauză, constatare împotriva cărei reclamanta, deși prezentă, nu a făcut nicio obiecțiune.**

Pentru termenul de judecată din data de 27 iunie 2011, a fost emisă o citație pe numele **pârâtei FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL**, primită de această persoană la data de 10.06.2011, conform ștampilei Registraturii acesteia (fila 119 vol.XIII d.apel), precum și o citație pentru Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din cadrul Federației Române de Fotbal primită de Federația Română de Fotbal la data de 10.06.2011, conform ștampilei Registraturii acesteia (fila 120 vol.XIII d.apel)

În respectivul dosar, Federația Română de Fotbal a depus pentru termenul de judecată din data de 27.06.2011 o întâmpinare (file 34-36 vol.XIII d.apel) prin care a invocat pe de o parte excepția de litispendență între dosarul nr.1119/54/2011 și dosarul nr.4278/2/2011 aflat pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII-a de Contencios Administrativ și Fiscal, iar pe de altă parte necompetența generală a instanțelor judecătorești, în raport de prevederile art.36 pct.17 din RSTJF care stabilesc că deciziile comisiei de recurs a FRF sunt irevocabile începând cu data pronunțării și pot fi atacate la Tribunalul Arbitral al Sportului în condițiile arătate de Statut.

Prin sentința civilă nr.356/27 iunie 2011 pronunțată de Curtea de Apel Craiova – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr.1119/54/2011 a fost admisă excepția litispendenței și trimisă cauza privind pe reclamanta S.C. ... S.A. și pe pârâții FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și P.V.spre soluționare la Curtea de Apel București – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal.

Dosarul a fost primit de Curtea de Apel București, abia la data de 21 septembrie 2011, astfel cum rezultă din viza de primire a dosarului (fila 42 vol.XIII d.apel), ulterior pronunțării Hotărârii nr.6 din data de 20 iulie 2011 a Comitetului Executiv al FRF de excludere provizorie a S.C. ... S.A.

Curtea constată că **abia prin încheierea din data de 16.12.2011 pronunțată în dosarul nr.1119/54/2011** înregistrat pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII-a de Contencios Administrativ și Fiscal, dosarul a fost trimis la dosarul nr.4278/2/2011* aflat pe rolul Curții de Apel București – Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflictele de muncă și asigurări sociale în vederea reunirii celor două dosare.

Nu în ultimul rând, Curtea reține că S.C. ... S.A. a introdus *o a treia acțiune* în justiție primită la Registratura Curții de Apel București – Secția a VIII-a de Contencios Administrativ și Fiscal la data de 11 mai 2011 (file 82-87 vol.XIII dosar apel), fiind format dosarul nr.4377/2/2011 având ca obiect cerere de suspendare a hotărârii nr.41 din data de 10 martie 2011 pronunțată de Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din cadrul FRF și a deciziei nr.42/CR/2011 din data de 20 aprilie 2011 pronunțată de Comisia de Recurs din cadrul FRF. În drept, reclamanta și-a întemeiat acțiunea pe dispozițiile art.365 alin.3 cod proc.civ.

În dosarul nr.4377/2/2011 aflat pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII-a de Contencios Administrativ și Fiscal au fost emise două citații la data de 23 mai 2011, una pentru Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din cadrul Federației Române de Fotbal (fila 90 vol.XIII dosar apel) și una pentru Comisia de Recurs din cadrul Federației Române de Fotbal (fila 90 vol.XIII dosar apel). Cele două citații au fost primite la sediul Federației Române de Fotbal, prin serviciu Registratură la data de 25 mai 2011 (ștampila registraturii FRF aflată la fila 90 vol.XIII d.apel).

În respectivul dosar, Federația Română de Fotbal a depus pentru termenul de judecată din data de 15.06.2011 o întâmpinare (file 91-92 vol.XIII d.apel) prin care a invocat lipsa calității procesuale pasive a pârâților Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din cadrul FRF și Comisia de Recurs din cadrul FRF, întrucât cele două organisme nu au calitate procesual pasivă, neavând personalitate juridică.

Prin încheierea din data de 17.06.2011 pronunțată în dosarul nr.4377/2/2011 instanța a scos cauza de pe rolul Secția a VIII-a de Contencios Administrativ și Fiscal și a trimis-o în vederea soluționării către Secția a VII-a Conflicte

de Muncă și Asigurări Sociale.

Dosarul a fost reînregistrat pe rolul Curții de Apel București - Secția a VII-a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale sub nr.4377/2/2011* la data de 15.07.2011 conform vizei de primire din partea registraturii acestei secții (fila 96 vol.XIII d.apel)

Prin încheierea din data de 09.09.2011 pronunțată în dosarul nr.4377/2/2011* instanța a înaintat dosarul în vederea discutării excepției de conexitate cu dosarul nr.4278/2/2011* aflat pe rolul Secției a VII-a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale.

Curtea mai constată că doar ulterior, după pronunțarea Hotărârii nr.6 din data de 20 iulie 2011 a Comitetului Executiv al FRF de excludere provizorie a S.C. ... S.A., la termenul de judecată din data de 09.09.2011, Curtea de Apel București – Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflictele de muncă și asigurări sociale, pe de o parte a dispus conexarea dosarului nr.4377/2/2011* la dosarul nr.4278/2/2011*, iar pe de altă parte a luat act de precizarea reclamantei S.C. ... S.A., prin avocat în sensul că înțelege să se judece exclusiv cu P.V., iar nu cu organele jurisdicționale din cadrul Federației Române de Fotbal, respectiv Comisia de Recurs din cadrul Federației Române de Fotbal și Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din cadrul Federației Române de Fotbal. Însă, doar prin încheierea din data de 07.10.2011 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a VII-a civilă în dosarul nr.4278/2/2011* s-a dispus îndreptarea erorii materiale strecurate în citativul dosarului, în sensul că în calitate de pârât figurează doar P.V., iar nu Comisia de Recurs din cadrul Federației Române de Fotbal și Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din cadrul Federației Române de Fotbal.

Alături de aceste trei acțiuni care, la data de 20 iulie 2011, încă se aflau pe rolul instanțelor judecătorești, Curtea constată că S.C. ... S.A. mai introdusese alte două dosare.

Astfel, *un prim dosar* fusese introdus pe rolul Curții de Apel Craiova – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, fiind înregistrat sub nr.1309/54/2011, având drept obiect ordonanța președințială și figurând ca părți S.C. ... S.A. în calitate de reclamantă, FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și P.V. în calitate de pârâți, fiind emisă chiar și o citație pe numele Federației Române de Fotbal pentru termenul de judecată din data de 17 iunie 2011 (fila 121 vol.XIII d.apel). Însă prin sentința nr.365/01.07.2011 pronunțată de Curtea de Apel Craiova – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr.1309/54/2011 a fost anulată ca netimbrată cererea de ordonanță președințială formulată în cauză. Prin respectiva cerere de ordonanță președințială, reclamanta S.C. ... S.A. urmărea suspendarea de urgență a executării hotărârii nr.41 din data de 10 martie 2011 pronunțată de Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din cadrul FRF și a deciziei nr.42/CR/2011 din data de 20 aprilie 2011 pronunțată de Comisia de Recurs din cadrul FRF.

Un al doilea dosar fusese introdus pe rolul Curții de Apel Craiova – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, fiind înregistrat cu nr.1343/54/2011 având drept obiect tot ordonanța președințială și figurând ca părți S.C. ... S.A. în calitate de reclamantă și FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL, Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din cadrul Federației Române de Fotbal și P.V. în calitate de pârâți, fiind emisă două citații emise la data de 06 iulie 2011, una pe numele Federației Române de Fotbal și una pe numele Camerei Naționale de Soluționare a Litigiilor din cadrul Federației Române de Fotbal pentru termenul de judecată din data de 12 iulie 2011, primite prin fax de aceste entități în data de 07 iulie 2011 (fila 143-144 vol.XIII d.apel). Însă prin sentința nr.391/12.07.2011 pronunțată de Curtea de Apel Craiova – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr.1343/54/2011 s-a luat act de renunțarea reclamantei S.C. ... S.A. la judecată. Prin respectiva cerere de ordonanță președințială, reclamanta S.C. ... S.A. urmărea suspendarea de urgență a executării hotărârii nr.41 din data de 10 martie 2011 pronunțată de Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din cadrul FRF și a deciziei nr.42/CR/2011 din data de 20 aprilie 2011 pronunțată de Comisia de Recurs din cadrul FRF.

Curtea constată că acesta a fost contextul în care în Ședința Comitetului Executiv al FRF din data de 08 iulie 2011, inculpatul D.D. a adus în discuție situația S.C. ... S.A.: „.....

Curtea apreciază că încălcarea statutului nu a fost reprezentată de fapta S.C. ... S.A. de a introduce acțiuni în fața instanțelor civile prin care să cheme în judecată printre alții, comisiile jurisdicționale din cadrul Federației Române de Fotbal sau chiar Federația Română de Fotbal, cum în mod greșit s-a invocat atât de reprezentantul Ministerului Public, cât și de reprezentanții S.C. ... S.A. Din contră, încălcarea a fost reprezentată de fapta S.C. ... S.A. de a nu respecta jurisdicția sportivă.

Nerespectarea jurisdicției sportive a constat în faptul că S.C. ... S.A. în loc să atace în fața Tribunalului de Arbitraj pentru Sport de la Lausanne hotărârea nr.41 din data de 10 martie 2011 pronunțată de Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din cadrul FRF și decizia nr.42/CR/2011 din data de 20 aprilie 2011 pronunțată de Comisia de Recurs din cadrul FRF, acea instanță sportivă fiind singura care era competentă să analizeze temeinicia și legalitatea acestor două hotărâri, a înțeles să introducă diferite acțiuni în fața instanțelor judecătorești de drept comun, urmărind obținerea, prin folosirea unei căi inadmisibile, anulării celor două hotărâri, suspendării efectelor celor două hotărâri și în

ultimă instanță tergiversarea în efectuarea plății sumelor de bani la care a fost obligată către P.V. prin cele două hotărâri.

Curtea consideră că această concluzie este întărită chiar prin considerentele și dispozitivul deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția a II-a civilă nr.388 din data de 05 februarie 2015, care, soluționând recursul declarat de reclamanta S.C. ... S.A. împotriva sentinței civile nr.13 din data de 27 martie a Curții de Apel București – Secția a VII-a civilă în dosarul nr.4278/2/2011* (anterior menționat), a respins calea de atac a recursului formulată și a apreciat că în mod just prima instanță a admis excepția inadmisibilității și în consecință a respins ca inadmisibilă acțiunea formulată de reclamanta S.C. ... S.A. în contradictoriu cu pârâul P.V..

În considerentele acestei decizii, care se impun în fața prezentei instanțe de apel, în temeiul art.52 alin.3 cod proc.pen., privind efectul chestiunilor prejudiciale, instanța de recurs din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția a II-a civilă a apreciat că în mod corect Curtea de Apel a reținut faptul că decizia nr.42/CR/2011 din data de 20.04.2011 pronunțată de Comisia de Recurs a FRF, poate fi cenzurată prin exercitarea căii de atac la Tribunalul Arbitral al Sportului de la Lausanne, în condițiile parcurgerii complete a procedurii arbitrale prevăzută expres de dispozițiile Statutului FRF, respectiv ale RSTJF, neputând fi cenzurate pe calea acțiunii în anulare prevăzută de art.364 cod procedură civilă. Recurenta a uzat de aceste căi de atac statutare și ca atare acțiunea în anulare este inadmisibilă și în considerarea principiului electa una via, non datur recursus ad alteram.

Înalta Curte a mai reținut că având în vedere că recurenta nu are la îndemână acțiunea în anulare prevăzută de art.364 și următoarele cod procedură civilă, întrucât hotărârrea atacată nu are regimul unei acțiuni arbitrale de tipul celor prevăzute de codul de procedură civilă, ci calea recursului de competența Tribunalului Arbitral Sportiv de la Lausanne Elveția, în mod corect Curtea de Apel a constatat în cauză necompetența instanțelor române și a respins acțiunea în anulare ca inadmisibilă.

Totodată, instanța supremă a menționat că prin decizia nr.3526 din 25 iunie 2013 și prin decizia nr. 5465 din 28 mai 2013, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit faptul că decizia Comisiei de Recurs poate fi atacată la Tribunalul Arbitral al Sportului ce reprezintă o jurisdicție specială reglementată de normele I.F.A., hotărârrea emisă având caracter arbitral. Această hotărâre poate fi contestată ulterior conform art.389 alin.(1) C. proc. civ. al Confederației Elvețiene la Tribunalul Federal, care reprezintă o instituție independentă și imparțială în sensul dispozițiilor art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

S-a apreciat că nu există nici un text de lege în Constituția Federală Elvețiană care să interzică accesul la justiția elvețiană, respectiv la Tribunalul Federal, pe criterii de cetățenie, ci dimpotrivă art.191 din Constituția Federală Elvețiană stipulează că legea garantează accesul la Tribunalul Federal, iar art.189 lit.b) din Constituția Federală Elvețiană prevede în mod explicit faptul că Tribunalul federal soluționează și contestații la încălcarea dreptului internațional.

Potrivit art. 389 C. proc. civ. elvețian, se prevede în mod expres faptul că sentința arbitrală poate fi atacată cu recurs la Tribunalul Federal.

Așadar, Înalta Curte a apreciat că nu se poate pretinde că nu ar exista un recurs efectiv la o instanță națională, independentă și imparțială așa cum impun art. 6 alin. (1) și alin. (13) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Din considerentele acestei decizii sus-citate, Curtea apreciază că este dincolo de orice dubiu că S.C. ... S.A. nu ar fi putut obține niciodată pe calea justiției civile anularea și/sau suspendarea hotărârii nr.41 din data de 10 martie 2011 pronunțată de Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din cadrul FRF și a deciziei nr.42/CR/2011 din data de 20 aprilie 2011 a Comisiei de Recurs din cadrul FRF. Prin urmare, singurul motiv pentru care S.C. ... S.A. a înțeles să se adreseze instanțelor civile, cu încălcarea în mod flagrant a jurisdicției instanțelor sportive, a fost încercarea de tergiversare a S.C. ... S.A. de la plata obligațiilor stabilite în sarcina acesteia prin cele două hotărâri sus-menționate.

De altfel, Curtea constată că S.C. ... S.A. cunoștea că împotriva deciziilor pronunțate de Comisia de Recurs din cadrul FRF se poate doar formula calea de atac în fața Tribunalului Arbitral al Sportului de la Lausanne, dovada în acest sens fiind un proces similar avut pe rolul organismelor jurisdicționale ale FRF și ulterior pe rolul Tribunalului Arbitral al Sportului de la Lausanne, de același club într-o dispută avută cu fostul antrenor al clubului în anul 2009, respectiv cu numitul ... (file 12-19 vol.XVI d.apel.)

Curtea nu poate primi susținerile reprezentanților S.C. ... S.A. în sensul că acest club nu a înțeles să cheme în judecată civilă nici FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și nici organele jurisdicționale ale FRF (Camera Națională de Soluționare a Litigiilor și Comisia de Recurs). Este adevărat că judecata în dreptul procesual civil se desfășoară conform principiului disponibilității, în care reclamantul este singurul care poate preciza persoanele cu care înțelege să se judece. Însă, în dosarele civile anterior menționate, S.C. ... S.A. a solicitat în contradictoriu cu pârâul P.V. anularea și suspendarea unor hotărâri adoptate de către organele jurisdicționale ale FRF. Lăsând la o parte soluția de inadmisibilitate a acțiunilor formulate de club, pronunțată prin sentința civilă nr.13 din data de 27 martie a Curții de Apel București – Secția a VII-a civilă în dosarul nr.4278/2/2011*, definitivă și irevocabilă prin decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția a II-a civilă nr.388 din data de 05 februarie 2015, prezenta Curte apreciază că S.C. ... S.A. nu ar fi putut în nicio situație să obțină anularea unor hotărâri emise de organele jurisdicționale ale FRF, fără a fi introduse

în cauză însăși organele care au emis respectivele hotărâri ale căror anulare/suspendare se cere, iar, întrucât aceste organe jurisdicționale nu ar fi avut personalitate juridică proprie, în cauză ar fi trebuit introdusă în calitate de pârâtă însăși FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL. Nu în ultimul rând, acțiunea în anulare a hotărârilor emise de organele jurisdicționale ale FRF reprezintă o acțiune care urmărește să înlăture soluțiile pronunțate de respectivele organe jurisdicționale în litigiul inițiat de P.V. împotriva S.C. ... S.A.. Or, conform art.57 din Statut și art.36 pct.17 din RSTJF, deciziile Comisiei de Recurs pot fi atacate doar la Tribunalul Arbitral Sportiv de la Lausanne, iar nu în fața instanțelor civile.

În sprijinul acestei concluzii, Curtea va avea în vedere *în primul rând*, considerentele și dispozitivul deciziei civile nr.388 din data de 05 februarie 2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția a II-a civilă, suscitată, care se impune prezentei Curți, conform art.52 alin.3 cod proc.pen., cu titlu de chestiuni prejudicială.

În al doilea rând, Curtea are în vedere însăși voința părților P.V. și S.C. ... S.A. exprimată prin introducerea unei clauze compromisorii în cuprinsul contractului individual de muncă încheiat între acestea.

Astfel, prin introducerea acestei clauze compromisorii, părțile au fost de acord să deroge de la dreptul comun aplicabil în materie. Astfel, dacă prevederile art.57 alin.1 din Statut permit, printre altele, ca pentru **litigiile decurgând din interpretarea și executarea contractelor individuale de muncă încheiate între antrenori și cluburi, competența să aparțină instanțele judecătorești, aceste prevederi nu sunt imperative, părțile putând, prin acordul lor să deroge și să prevadă că orice litigiu să fie soluționat de un alt organ jurisdicțional.**

Curtea reține că aceasta este și situația contractului individual de muncă înregistrat sub nr.180/23.09.2010, prin care atât S.C. ... S.A. cât și P.V. au fost de acord cu introducerea unei clauze compromisorii, prin care în esență au renunțat la posibilitatea acordată de art.57 alin.1 din Statutul FRF de a se adresa instanțelor de drept comun în soluționarea litigiilor legate de încheierea, executarea, modificarea, suspendarea sau încetarea respectivului contract individual de muncă și au fost de acord ca aceste litigii să fie soluționate de către comisiile jurisdicționale ale FRF/LPF.

Prin exprimarea acordului ca orice litigiu legat de încheierea, executarea, modificarea, suspendarea sau încetarea respectivului contract individual de muncă să fie soluționat de către comisiile jurisdicționale ale FRF/LPF, părțile contractante (S.C. ... S.A. și P.V.) au fost de acord să supună jurisdicției sportive întreg litigiu, ceea ce presupune inclusiv respectarea jurisdicției sportive privind instanța competentă de a soluționa în ultim grad orice tip de litigiu izvorât în legătură cu respectivul contract individual de muncă, care în cauză este Tribunalul Arbitral al Sportului de la Lausanne, iar împotriva unei astfel de hotărâri pronunțate la TAS, părțile interesate ar avea deschisă calea de atac la Curtea Supremă Federală a Elveției. Cu alte cuvinte, o dată declanșată procedura arbitrală în fața organelor jurisdicționale ale FRF în legătură cu orice litigiu izvorât din contractul de muncă încheiat între părți, părțile sunt obligate să respecte întrutotul jurisdicția instanțelor sportive, neavând posibilitatea de a abandona această jurisdicție și de a se adresa instanțelor române de drept comun.

De altfel, dacă S.C. ... S.A. ar fi considerat că împotriva hotărârii nr.41 din data de 10 martie 2011 pronunțată de Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din cadrul FRF ar fi avut calea de atac a acțiunii în anulare în fața instanțelor de drept comun, acest club ar fi putut să introducă direct o astfel de acțiune în justiție, iar nu să declare calea de atac a recursului prev. de art.34 și următoarele din RSTJF în fața Comisiei de Recurs a FRF, astfel cum a procedat în cauză respectivul club.

De asemenea, Curtea apreciază că S.C. ... S.A. conștientiza că prin introducerea acțiunilor în fața instanțelor civile, săvârșește o încălcare de o anumită gravitate a statutului, ce putea atrage aplicarea împotriva acesteia a sancțiunii statutare a excluderii din Federație, conform art.18 din Statut. Spre această concluzie, Curtea va avea în vedere cererea de preschimbare a termenului de judecată depusă de către S.C. ... S.A. în dosarul nr.4278/2/2011 aflat pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII-a Contencios administrativ și Fiscal, primită prin fax la data de 04.07.2011 (fila 122-124 vol.XVIII d.apel). În conținutul cererii, S.C. ... S.A. solicită preschimbarea termenului stabilit în cauză pentru data de 06.09.2011, la o dată cât mai apropiată, iar printre motivele invocate este și faptul că nerespectarea hotărârilor pronunțate de Camera Națională de Soluționare a Recursurilor și de Comisia de FRF din cadrul FRF, a căror anulare o solicita prin acțiunea civilă ce făcea obiectul respectivului dosar, poate atrage excluderea clubului din competiția sportivă (sezonul fotbalistic 2011/2012) sau chiar din Federația Română de Fotbal. Curtea mai are în vedere că în cuprinsul aceleiași cereri S.C. ... S.A. invocă că **sancțiunile pe care le riscă prin neexecutarea acestor hotărâri**, pe care a înțeles să le atace pe calea dreptului comun, **merg până la excluderea din Federația Română de Fotbal**. De menționat că prin încheierea din data de 07 iulie 2011 pronunțată în dosarul nr.4278/2/2011 a fost admisă cererea preschimbare a termenului din data de 06.09.2011 pentru termenul din data de 12.07.2011. **Astfel, rezultă fără nici un dubiu că însăși clubul de fotbal prefigura, chiar înainte de ședința Comitetului Executiv al FRF din data de 20 iulie 2011, că prin introducerea acțiunii ce forma obiectul dosarului nr.4278/2/2011, risca sancțiunea excluderii din Federație prevăzută de art.18 din Statut, text pe care clubul l-a citat, de altfel, în cererea de preschimbare a termenului de judecată.**

În al treilea rând, concluziile anterior expuse sunt confirmate prin declarațiile martorilor audiați în cauză,

Analizând Decizia nr.6 din data de 20 iulie 2011 adoptată de Comitetul Executiv al FRF, Curtea reține că s-a dispus excluderea provizorie a S.C. ... S.A. constatându-se încălcarea gravă a Statutului FRF, în temeiul prevederilor art.18 alin.2 coroborate cu dispozițiile art.18 alin.1 din Statutul FRF, măsura urmând a fi supusă validării Adunării Generale a FRF.

În motivarea Deciziei s-a arătat că printre motivele care au atras această măsură este și refuzul S.C. ... S.A. de a apela la instanțele sportive până la ultimul grad de jurisdicție, inclusiv la Tribunalul Arbitral al Sportului de la Lausanne și introducerea unor acțiuni în fața instanțelor de drept comun, faptă ce reprezintă o încălcare a Statutului FRF, precum și a Statutului FIFA. S-a mai reținut că având în vedere și referatul Direcției Juridice cu privire la situația litigiilor inițiate de S.C. ... S.A. în contradictoriu cu FRF sau cu organismele sale jurisdicționale se constată o încălcare a prevederilor Statutului FRF (art.14 și art.57 din Statut).

Curtea constată că potrivit Statutului FRF sunt descrise două sancțiuni posibile care ar putea fi aplicabile membrilor afiliați pentru încălcări grave ale Statutului FRF, una este reprezentată de sancțiunea suspendării unui membru al FRF pentru o perioadă de maxim 2 ani, sancțiune aplicabilă conform art.15 din Statut, iar cealaltă este sancțiunea excluderii sau excluderii provizorii a unui membru al FRF, sancțiune aplicabilă conform art.18 din Statut.

În speța dedusă judecării, Comitetul Executiv al FRF a înțeles să aplice sancțiunea excluderii provizorii din Federația Română de Fotbal a S.C. ... S.A., conform art.18 alin.1 lit.b și alin.2 din Statutul FRF, pentru săvârșirea de către acest club a unei încălcări grave a Statutului.

Curtea apreciază că în temeiul dispozițiilor statutare (art.18 alin.2), Comitetul Executiv al FRF era abilitat de a aplica sancțiunea excluderii provizorii din Federație a unui membru afiliat FRF, în cazul în care Comitetul Executiv constata săvârșirea unei încălcări grave a statutului de către unul dintre ..afiliați. Sub acest aspect, Curtea reține că prevederile art.18 alin.2 din Statutul FRF se bucură de prezumția de legalitate, fiind verificate sub aspectul legalității de un magistrat independent și imparțial (a se vedea încheierea Tribunalului București – Secția a V-a civilă, pronunțată la data de 02.11.2009, în dosarul nr.26006/3/2009, definitivă și irevocabilă prin nerecurare la data de 26.01.2010 prin care au fost înscrise modificările aduse Statutului FRF în Registrul Special al instanței).

Curtea apreciază, de asemenea, că faptele S.C. ... S.A. de a nu respecta jurisdicția sportivă și de a formula în justiția civilă acțiuni prin care să obțină anularea și/sau suspendarea unor hotărâri adoptate de către organele jurisdicționale ale FRF (Camera Națională de Soluționare a Litigiilor și Comisia de Recurs), cu eludarea competenței Tribunalului Arbitral al Sportului de la Lausanne reprezintă o încălcare a statutului FRF, care poate avea o anumită gravitate.

Curtea constată că potrivit Statutului FRF, Comitetul Executiv al FRF putea aplica două sancțiuni membrilor afiliați pentru încălcări grave ale Statutului FRF, una fiind suspendarea provizorie, conform art.15 alin.2 din Statut, iar cea de-a doua fiind excluderea provizorie, conform art.18 alin.2 din statut.

Curtea consideră însă că în speța dedusă judecării, Comitetul Executiv al FRF putea aplica fie sancțiunea suspendării provizorii conform art.15 alin.2 din Statut, fie sancțiunea excluderii provizorii, conform art.18 alin.2 din statut în cazul concluziona că faptele săvârșite de S.C. ... S.A. de a nu respecta jurisdicția sportivă și de a formula în justiția civilă acțiuni prin care să obțină anularea și/sau suspendarea unor hotărâri adoptate de către organele jurisdicționale ale FRF (Camera Națională de Soluționare a Litigiilor și Comisia de Recurs), cu eludarea competenței Tribunalului Arbitral al Sportului de la Lausanne reprezentau o încălcare de o anumită gravitate a statutului FRF.

Curtea nu va analiza însă dacă, în cauză, s-ar fi impus adoptarea vreuneia dintre sancțiuni în detrimentul celeilalte, întrucât, pe de o parte, în lumina deciziei Curții Constituționale nr.405/2016, Curtea nu ar putea analiza decât dacă soluția ar fi fost adoptată cu încălcarea legii (conform distincțiilor menționate anterior), iar pe de altă parte, aspectele legate de oportunitatea și temeinicia respectivei soluții nu ar fi putut fi analizate decât de către Tribunalul Arbitral al Sportului de la Lausanne.

Sub acest ultim aspect, Curtea constată că legiuitorul primar a acordat posibilitatea Federației Române de Fotbal, ca prin intermediul prevederilor Statutare (legislație secundară), să poate stabili condițiile în care ..afiliați pot dobândi și pierde această calitate. Excluderea unui membru din Federație este expresia dreptului oricărei federații de a stabili componența membrilor afiliați, iar această sancțiune statutară intră în marja de apreciere de care se bucură organele abilitate prin statutul unei federații în a decide componența persoanelor care se pot afilia acesteia. Or, această apreciere nu poate fi supusă cenzurii unei instanțe penale, în absența constatării încălcării unor prevederi cuprinse în legislația primară.

Analiza respectării dispozițiilor statutare și regulamentare în cazul înregistrării de către serviciile de specialitate din cadrul inculpatelor FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL a noilor contracte încheiate între jucătorii legitimați anterior datei de 20 iulie 2011 la S.C. ... S.A. și noile cluburi de fotbal cu care acești jucători încheiaseră noi contracte ulterior datei de 20 iulie 2011.

Cu privire la acest aspect, Curtea reține că potrivit art.4 alin.17 lit.b și lit.c din RSTJF se asimilează jucătorilor nou-legitimați și au dreptul să solicite legitimarea la oricare club afiliat FRF/LPF/AJF în tot cursul anului: **jucătorii disponibilizați ca urmare a încetării afilierii clubului respectiv la FRF/AJF, respectiv jucătorii legitimați la echipe care s-au retras sau au fost excluse din competiție, situație în care aceștia nu se pot legitima la un alt club în ultimele șase etape ale campionatului.**

Art.4 alin.17 lit.c a fost invocat în toate considerentele hotărârilor pronunțate de Camera Națională pentru Soluționarea Litigiilor, organ jurisdicțional al FRF sesizat cu acțiuni din partea jucătorilor, prin care aceștia solicitau încetarea raporturilor contractuale în baza convențiilor civile încheiate de aceștia și S.C. ... S.A., pentru a justifica ca respectivii jucători sunt asimilați **jucătorilor legitimați la echipe care s-au retras sau au fost excluse din competiție, situație în care aceștia nu se pot legitima la un alt club, în ultimele șase etape ale campionatului.** Cu toate acestea, Camera Națională pentru Soluționarea Litigiilor nu a soluționat pe fond niciuna dintre cererile cu care a fost învestită, din contră aceasta a invocat și a admis excepția de necompetență a acestui organism în soluționarea cererilor deduse judecării sportive, întrucât S.C. ... S.A. nu mai deține calitatea de club afiliat al FRF din data de 20.07.2011 ca efect al hotărârii Comitetului Executiv al FRF nr.6, club cărui nu îi sunt aplicabile prevederile statutare și regulamentare ale FRF.

Cu toate acestea, considerentele hotărârilor pronunțate de Camera Națională pentru Soluționarea Litigiilor anterior menționate au fost avute în vedere de către *serviciile de specialitate din cadrul inculpatelor FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL*, pentru ca acestea să poată să înregistreze noile contracte încheiate între foștii jucători legitimați anterior datei de 20 iulie 2011 la S.C. ... S.A. și noile cluburi de fotbal cu care acești jucători încheiaseră noi contracte ulterior datei de 20 iulie 2011, cu consecința legitimării acestor jucători la noile cluburi.

Astfel, Curtea reține că prin adresa nr.2330/02.08.2011, Federația Română de Fotbal, sub semnătura Consilierului Juridic S.A., comunică Ligii Profesioniste de Fotbal că având în vedere Hotărârea Comitetului Executiv al FRF din data de 20 iulie 2011 cu privire la excluderea provizorie a S.C. ... S.A., precum și interpretările trunchiate ale Statutului FRF și Regulamentelor astfel cum le prezintă clubul menționat, se consideră că jucătorii legitimați la S.C. ... S.A. se pot legitima la alte cluburi în temeiul unui document emis de organismele jurisdicționale competente (fila 8 vol.XIV d.u.p.). La adresă a fost atașată una dintre hotărârile pronunțate de Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din cadrul FRF în cazul Gângioveanu Constantin, în care era redată motivarea sus-menționată.

De asemenea, Curtea reține că prin adresa transmisă prin fax la data de 04.08.2011 de către Federația Română de Fotbal, sub semnătura Consilierului Juridic S.A., către Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din cadrul FRF, se comunică că, având în vedere lipsa unor prevederi exprese cu privire la efectele produse de sancțiunea excluderii provizorii a unui membru afiliat au apărut numeroase probleme legate de situația jucătorilor legitimați la clubul S.C. ... S.A. În ceea ce privește situația jucătorilor legitimați la S.C. ... S.A., având în vedere prevederile art.15, art.16 lit.b și art.18 din Statutul FRF, precum și dispozițiile art.4 alin.17 din Regulamentul privind Statutul și Transferul Jucătorilor de Fotbal, rezultă că în urma aplicării sancțiunii excluderii prevăzute de art.18 din statutul FRF, jucătorilor clubului le-ar putea fi aplicabile dispozițiile art.4 alin.17 din Regulamentul anterior menționat.

Curtea apreciază că în cauză nici Camera Națională pentru Soluționarea Litigiilor din cadrul FRF și nici serviciile de specialitate din cadrul inculpatelor FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL nu ar fi putut invoca prevederile art.4 alin.17 lit.c din RSTJF, pentru a putea să înregistreze noile contracte încheiate între foștii jucători legitimați anterior datei de 20 iulie 2011 la S.C. ... S.A. și noile cluburi de fotbal cu care acești jucători încheiaseră noi contracte ulterior datei de 20 iulie 2011, cu consecința legitimării acestor jucători la noile cluburi.

În acest sens, Curtea constată că a fost realizată o interpretare eronată a dispozițiilor art.4 alin.17 lit.c din RSTJF cu privire la situația jucătorilor legitimați anterior datei de 20 iulie 2011 la S.C. ... S.A. Astfel, în art.4 alin.17 din RSTJF sunt asimilați jucătorilor nou-legitimați și au dreptul să solicite legitimarea la oricare club afiliat FRF/LPF/AJF în tot cursul anului: **jucătorii legitimați la echipe care s-au retras sau au fost excluse din competiție.**

Curtea constată că prevederile art.4 alin.17 lit.c din RSTJF nu pot fi incidente în cauză întrucât se referă la situația jucătorilor legitimați la echipe care s-au retras sau au fost excluse din competiție. Or, S.C. ... S.A. nu s-a retras din nicio competiție și nici față de acest club nu s-a aplicat sancțiunea disciplinară a excluderii din competiție. Din contră, față de club a fost aplicată sancțiunea statutară a excluderii provizorii din federație, sancțiune având un regim diferit față de sancțiunea disciplinară a excluderii din competiție, pentru motivele expuse anterior în considerentele acestei hotărâri. Prin urmare, jucătorii acestui club nu pot fi asimilați unor jucători nou-legitimați conform art.4 alin.17 lit.c din RSTJF, cum în mod greșit au apreciat Camera Națională pentru Soluționarea Litigiilor din cadrul FRF și serviciile de specialitate din cadrul inculpatelor FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL,

De asemenea, Curtea va analiza dacă situația jucătorilor legitimați anterior datei de 20 iulie 2011 la S.C. ... S.A. poate fi asimilată **jucătorilor disponibilizați ca urmare a încetării afilierii clubului respectiv la FRF/AJF, conform art.4 alin.17 li.b din RSTJF.** Curtea constată că în RSTJF nu a fost explicată în nicio prevedere regulamentară

noțiunea de jucător disponibilizat.

Prin noțiunea de disponibilizat, conform definiției Dicționarului Explicativ al Limbii Române se înțelege om care a devenit disponibil, om care a fost concediat. Prin urmare doar clubul care avea încheiat un contract cu respectivul jucător de fotbal putea dispune disponibilizarea acestuia, deoarece concedierea unui jucător, disponibilizarea acestuia poate fi dispusă doar de către angajator, iar nu de către un terț străin de contractul încheiat între părți. Prin urmare, Curtea constată că jucătorii legitimați la S.C. ... S.A. anterior datei de 20 iulie 2011 nu pot fi asimilați nici unor jucători nou-legitimați conform art.4 alin.17 lit.b din RSTJF.

Situația contractelor civile încheiate între S.C. ... S.A. și jucătorii acesteia, anterior datei de 20 iulie 2011 trebuie însă interpretată în ansamblul reglementărilor din codul civil 1864 (în vigoare atât la data încheierii contractelor dintre jucători și S.C. ... S.A., cât și la data pronunțării hotărârii nr.6 din data de 20 iulie 2011 a Comitetului Executiv al FRF și a hotărârilor pronunțate de Camera Națională pentru Soluționarea Litigiilor din cadrul FRF anterior menționate).

Astfel, Curtea constată că între S.C. ... S.A. și jucătorii de fotbal legitimați la acest club anterior datei de 20 iulie 2011 au fost încheiate contracte civile având drept obiect practicarea de către prestator (jucător) a activităților sportive la specialitatea fotbal în antrenamente și competiții fotbalistice, în cadrul clubului Universitatea Craiova, la termenele, în locațiile și în condițiile stabilite de acesta, pentru care prestatorul va beneficia de un onorariu plătit în diferite cunanturi și pentru diferite perioade de timp.

Aceste contracte prevăd dispoziții exprese privind modalitatea în care încetează respectiv: la expirarea termenului pentru care a fost încheiat, prin acordul părților, dacă jucătorul nu ajunge la cerințele de performanță impuse de club, contractul poate fi denunțat unilateral de către beneficiar la sfârșitul fiecărui an de contract, chiar și în lipsa existenței unei juste cauze sau a unei juste cauze sportive, prin denunțarea unilaterală a contractului de jucător, dar numai cu condiția achitării de către jucător către S.C. ... S.A. a unei clauze penale într-un quantum stabilit în fiecare contract în parte (a se vedea în acest sens contractele jucătorilor încheiate cu S.C. ... S.A. aflate la file 45-178 vol.VIII d.apel.)

Printre aceste modalități de încetare a efectelor respectivelor contracte nu este enumerată încetarea contractelor ca urmare a defilierii/excluderii definitive/excluderii provizorii a unui membru afiliat la FRF.

Din contră conform art.969 cod civil 1864 „Convențiile legal făcute au putere de lege între părțile contractante. Ele se pot revoca prin consimțământul mutual sau din cauze autorizate de lege.”

Prin urmare, Curtea apreciază că, deși S.C. ... S.A. a fost exclusă provizoriu din cadrul FRF prin hotărârea nr.6 din data de 20 iulie 2011 a Comitetului Executiv al FRF, totuși măsura excluderii nu putea produce niciun efect în ceea ce privește contractele încheiate anterior datei de 20 iulie 2011 între acest club de fotbal și jucătorii legitimați la acesta.

Totodată, Curtea nu a putut identifica în dispozițiile RSTJF vreo prevedere care să permită desființarea contractelor încheiate de un club de fotbal cu jucătorii acestuia, ca urmare a excluderii provizorii/definitive a acestui club din FRF.

Din contră în art.10 din RSTJF intitulat „Contractele jucătorilor profesioniști” se arată că jucătorul profesionist este cel care deține licența de profesionist, în conformitate cu prezentul regulament și încheie cu o structură sportivă, în formă scrisă, un contract individual de muncă sau o convenție civilă în condițiile Legii nr.69/2000 a educației fizice și sportului.

De asemenea, în art.11 din RSTJF intitulat „Contractul individual de muncă” se arată că acesta este contractul în temeiul căruia jucătorul se obligă să participe la procesul de instruire și la jocuri oficiale în cadrul unei structuri sportive în schimbul acordării unor drepturi financiare și materiale, iar clubul se obligă să îi asigure jucătorului condițiile necesare pentru desfășurarea activității, să-i plătească salariul și alte drepturi financiare, în raport de calitatea și rezultatele muncii prestate, potrivit clauzelor contractuale și să achite celelalte contribuții, potrivit legii. Tot astfel, în art.12 din RSTJF „Convenția Civilă” se arată această convenție încheiată în temeiul dispozițiilor Legii educației fizice și sportului nr.69/2000 este acordul de voință, consemnat în scris, între un jucător de fotbal și un club afiliat la FRF/AJF, având ca obiect drepturile și obligațiile reciproce care decurg din practicarea jocului de fotbal în antrenamente și competiții, iar drepturile și obligațiile sunt similare celor cărora le dă naștere contractul individual de muncă, cu deosebirea că nu creează raporturi de muncă.

Nu în ultimul rând, Curtea reține că în art.13 din RSTJF intitulat „Încheierea, modificarea și executarea contractelor” la alin.1 se prevede că un jucător de fotbal poate încheia, pentru aceeași perioadă de timp, un singur contract cu un singur club, iar la alin.2 se prevede că dacă același jucător profesionist semnează mai mult de un contract pentru aceeași perioadă de timp, cu cluburi diferite, va rămâne valabil contractul înregistrat primul la forul competent.

Curtea mai reține că în art.13 din RSTJF sunt prevăzute diferite situații privind încetarea contractelor. Spre exemplu în art.13 alin.5 din RSTJF se prevede că în situația în care cluburile ale căror echipe s-au retras ori au fost excluse din competiție după începerea campionatului, contractele încheiate de jucători cu aceste cluburi, încetează la data înregistrării unor noi contracte încheiate de jucătorii în cauză cu alte cluburi. De asemenea în art.13 alin.14 din RSTJF se prevede că în situația în care cluburile ale căror echipe au retrogradat din campionatele organizate de FRF în

campionatele organizate AJF, contractele încheiate de jucători cu aceste cluburi se preiau și se înregistrează în evidența AJF în caz contrar ele suspendându-și efectele sub aspectul dreptului de joc al jucătorilor respectivi.

Cu toate acestea, Curtea nu a găsit în art.13 din RSTJF și nici în vreo altă prevedere a acestui regulament, ce reguli se aplică în situația în care un club de fotbal afiliat la FRF este exclus provizoriu/definitiv din Federație.

Într-o asemenea situație, Curtea apreciază că devin incidente prevederile art.969 cod civil 1864, legea părților fiind contractul încheiat între clubul de fotbal exclus din Federație și jucătorul legitimat la respectivul club de fotbal, astfel producând în continuare efecte, contractele încheiate între S.C. ... S.A. și jucătorii de fotbal legitimați la acest club, chiar și ulterior datei de 20 iulie 2011, când acest club de fotbal a fost exclus provizoriu din Federația Română de Fotbal.

Curtea apreciază că un terț străin de contractele încheiate între S.C. ... S.A. și jucătorii de fotbal legitimați la acest club, cum ar fi serviciile de specialitate din cadrul inculpatelor FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL nu ar putea să intervină în executarea contractelor dintre părțile contractante și să aprecieze că se pot înregistra noile contracte încheiate între jucătorii legitimați la S.C. ... S.A., anterior datei de 20 iulie 2011 și noile cluburi de fotbal cu care aceștia au semnat noi contracte ulterior datei de 20 iulie 2011.

Curtea apreciază că odată dispusă excluderea provizorie a S.C. ... S.A., acest club de fotbal nu mai putea participa la nicio competiție sportivă organizată de către FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL sau de către LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL, însă acest club de fotbal putea să participe la competițiile sportive organizate de Asociația Județeană de Fotbal competentă. Astfel, acest club se putea înscrie în campionatul județean organizat de către Asociația Județeană Dolj, conform prevederilor art.35 din ROAF, bineînțeles dacă îndeplinea condițiile impuse de regulament pentru a se putea înscrie în competiție. Într-o asemenea situație, Curtea apreciază că în cauză ar fi trebuit să producă în continuare efecte contractele încheiate între acest club și jucătorii pe care îi avea legitimați.

Față de cele sus-expuse, Curtea apreciază că, în absența unor înțelegeri între club și jucători privind denunțarea contractelor încheiate, jucătorii legitimați la acel club nu ar putea beneficia de prevederile art.4 alin.17 lit.b sau lit.c din RSTJF și nu ar fi putut încheia în mod valabil noi contracte cu alte cluburi, cât timp se aflau sub contract cu S.C. ... S.A.

Curtea va analiza în continuare prin prisma respectării legalității dispozițiilor cuprinse în Statutul FRF și în Regulamentul de Punere în aplicare a statutului FRF și în Regulamentul de Organizare a Activității Fotbalistice și celelalte acuzații aduse inculpaților din prezenta cauză, menționate fie în expozeul rechizitoriului, fie în considerentele sentinței penale apelate, fie în dezbaterile ce au avut loc cu ocazia soluționării prezentei căi de atac, după cum urmează:

Sub un prim aspect – s-a reținut în sarcina inculpaților S.M. și D.D. că au adoptat Decizia nr.6 din data de 20 iulie 2011 a Comitetului Executiv, fără a respecta dreptul la apărare al părții civile S.C. ... S.A., care nu a fost încunoștințată/citată pentru ședința Comitetului Executiv al FRF și nici nu a avut posibilitatea de a formula apărări.

În ceea ce privește lipsa de citare a părții civile pentru ședința Comitetului Executiv al FRF, Curtea reține că prevederile cuprinse în Statutul FRF sau în Regulamentul de Aplicare a Statutului FRF nu prevăd obligativitatea de a cita vreo persoană pentru a participa la ședințele Consiliului de Administrație. În acest sens, conform art.33 alin.4 din Statut ședințele Comitetului Executiv nu sunt publice, însă la aceste ședințe pot fi invitați membri ai comisiilor FRF, angajați ai FRF, specialiști în diverse domenii. Prin urmare, Statutul nu conferă nici măcar posibilitatea de a invita la ședințele Comitetului Executiv al FRF ..afiliați ai FRF. Modalitatea în care este reglementată prin statut procedura în care se desfășoară ședințele în fața Comitetului Executiv nu poate fi imputată inculpaților S.M. și D.D., întrucât de modul de redactare a textelor din statutul Federației Române de Fotbal nu sunt răspunzători decât ..afiliați ai acestei structuri sportive, singurii abilitați prin Statut ca, în cadrul Adunărilor Generale ale FRF să aprobe acele modificări și/sau completări ale Statutului, conform art.41 alin.1 lit.a din Statut.

Cu privire la încălcarea dreptului la apărare al părții civile S.C. ... S.A., Curtea constată că în speță, Comitetul Executiv a respectat dreptul la apărare al părții civile, dând posibilitatea acestei părți de a-și respecta obligațiile asumate prin Statut și prin Regulamente, în sensul de a respecta jurisdicția instanțelor sportive, prin emiterea unor adrese către această parte, în care a solicitat reprezentanților acesteia să retragă acțiunile introduse în fața instanțelor civile, cu încălcarea jurisdicției sportive.

În acest sens, în Ședința Comitetului Executiv al FRF din data de 08 iulie 2011, după ce juristul Federației Române de Fotbal, martorul ..

Curtea mai constată că, deși inițial s-a acordat un termen de doar 4 zile pentru ca S.C. ... S.A. să facă dovada că și-a retras acțiunile civile introduse în fața justiției civile, în final s-a acordat un termen de 12 zile, perioadă de timp, în interiorul căreia s-a purtat o corespondență între FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și S.C. ... S.A. cu privire la solicitarea transmisă de Federație clubului de fotbal în cauză, în scopul de a-și retrage acțiunile civile. Or, această stare de fapt dovedește încă odată netemeinicia susținerilor reprezentantului Parchetului prin rechizitoriul și al primei instanțe prin sentința penală apelată în sensul că inculpații ar fi acționat, urmărit și dorit cu orice preț excluderea clubului

sportiv, ceea ce nu reprezintă în niciun caz supunere la reglementări legale ori de altă natură și excede oricărei normalități a statutului de drept. Astfel, în situația în care inculpații din prezenta cauză ar fi dorit excluderea cu orice preț a clubului craiovean din Federație, atunci s-ar fi întrunit a doua zi după expirarea termenului acordat pentru retragerea acțiunilor în justiția civilă, respectiv pe data de 13 iulie 2011 și ar fi votat de urgență excluderea clubului. Din contră aceștia au mai așteptat până la ședința Comitetului Executiv al FRF, din data de 20 iulie 2011 pentru a repune în discuție situația acestui club, perioadă de timp în care Comisia Juridică a FRF nu a rămas în pasivitate (un alt argument că inculpații nu au urmărit în mod expres excluderea clubului), din contră a purtat o nouă corespondență cu reprezentanții clubului în cauză, în scopul de a-i convinge să renunțe la cererile de chemare în judecată formulate de aceștia în fața instanțelor de drept comun, după cum va reține Curtea în continuare.

În acest sens, chiar în aceeași zi, în data de 08 iulie 2011, FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL a emis adresa nr.1908/08.07.2011, sub semnătura Consilierului Juridic, Adrian Stângaciu, transmisă prin fax către S.C. ... S.A. în aceeași zi (adresă fila 176/ vol.IX d.apel). În conținutul acestei adrese, Federația a adus la cunoștință clubului că a luat la cunoștință despre existența litigiilor pe rolul instanțelor de drept comun inițiate de club în contradictoriu cu Federația Română de Fotbal, comunicându-i clubului în integralitate, prevederile art.57 din Statutul FRF, precum și prevederile art.18 alin.1 lit.b și alin.2 din același Statut, privind sancțiunea excluderii/excluderii provizorii din Federație a unui membru afiliat. De asemenea, Federația Română de Fotbal a adus la cunoștința clubului că acesta din urmă a inițiat demersuri în fața instanțelor de drept comun, fapt ce reprezintă o încălcare gravă a art.57 din Statutul FRF, precum și o încălcare a art.64 alin.2 din Statutul FIFA, fapte ce expun S.C. ... S.A. la aplicarea sancțiunii prevăzute de art.18 din Statutul FRF. În finalul adresei, s-a solicitat clubului să sisteze demersurile inițiate în fața instanțelor civile și să transmită până pe data de 12 iulie 2011 dovada retragerii cererilor de chemare în judecată, în caz contrar urmând a fi aplicate sancțiuni statutare.

Prin urmare, încă din data de 08 iulie 2011, S.C. ... S.A. a fost încunoștințată pe cale oficială că demersurile acestui club, constând în introducerea unor acțiuni în fața instanțelor civile, împotriva Federației Române de Fotbal, reprezintă încălcări grave ale art.57 din Statutul FRF, precum și art.64 alin.2 din Statutul FIFA, fapte ce ar putea atrage aplicarea față de acest club a sancțiunii statutare prev. de art.18 din Statutul FRF.

Prin adresa emisă de S.C. ... S.A. sub nr.2722/11.07.2011 și primită de FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL în aceeași zi (fila 182 vol.IX d.apel), clubul de fotbal a adus la cunoștința Federației că acesta nu a inițiat litigii pe rolul instanțelor de drept comun în contradictoriu cu această persoană juridică și nici nu a inițiat litigii pe rolul instanțelor de drept comun care să contravină prevederilor art.57 din Statutul FRF, precum și prevederilor art.64 alin.2 din Statutul FIFA, iar singurul litigiu pe care clubul îl are pe rolul instanțelor civile este în contradictoriu cu P.V. și are ca obiect o acțiune în anulare, litigiu care nu reprezintă o încălcare a art.57 din Statut. Prin aceeași adresă s-a mai adus la cunoștință că acest litigiu nu este în legătură cu Federația Română de Fotbal și nici cu vreunul dintre organismele acesteia, ci este exclusiv între club și P.V., fapt care reiese fără echivoc din redactarea acțiunii în anulare promovate de club. În final, clubul a mai invocat că faptul că în acel dosar apare concepută Federația Română de Fotbal, este o eroare care nu îi aparține, ci greșelii care a primit și înregistrat cererea de chemare în judecată și a efectuat primele acte de procedură în dosar,

Curtea constată că primind adresa nr.2722/11.07.2011, Federația Română de Fotbal a emis adresa nr.1985/13.07.2011, sub semnătura Secretarului General al FRF, Adalbert Kassai, transmisă prin fax către S.C. ... S.A. în aceeași zi (adresă fila 177 vol.IX d.apel). În conținutul acestei adrese, Federația a adus la cunoștință clubului de fotbal că acesta s-a adresat Secției de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel cu cereri privind anularea hotărârilor pronunțate de CNSL și de Comisia de Recurs ale FRF, iar respectivele cauze privesc nu numai raporturile juridice ce decurg din executarea contractului încheiat între club și antrenor, ci și raporturi juridice statutare existente între clubul în cauză și FRF, astfel cum izvorăsc din afilierea la FRF. Federația a comunicat astfel clubului că recurgerea la calea contenciosului administrativ care urmărește anularea unor hotărâri emise de FRF reprezintă o încălcare a prevederilor art.57 din Statutul FRF, hotărârile comisiilor FRF putând fi atacate numai la TAS. În final, Federația a somat S.C. ... S.A. să dea curs Hotărârii Comitetului Executiv al FRF din data de 08 iulie 2011 și în cel mai scurt timp să facă dovada că a renunțat la toate acțiunile existente pe rolul instanțelor de judecată, acțiuni în care este implicată Federația Română de Fotbal.

Din conținutul acestei adrese, Curtea reține că din nou Federația a adus la cunoștința clubului de fotbal că faptele anterior descrise reprezintă o încălcare a dispozițiilor art.57 din Stat.

Curtea mai are în vedere că prin adresa emisă de S.C. ... S.A. sub nr.2741/13.07.2011 și primită de FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL în aceeași zi (fila 180 vol.IX d.apel), clubul a adus din nou la cunoștința Federației că nu a inițiat litigii pe rolul instanțelor de drept comun în contradictoriu cu această persoană juridică, că nu a recurs la calea contenciosului administrativ, ci a formulat o acțiune în anulare și că demersurile Federației, considerate a fi abuzive încalcă prevederile art.48 alin.1, 2, 3 și 4 din Legea sportului, fapt ce poate conduce la sancționarea FRF cu suspendarea Certificatului de Identitate Sportivă. De asemenea, prin aceeași adresă, clubul a mai adus la cunoștința Federației că organele jurisdicționale ale FRF funcționează ca instanțe de arbitraj, fiindu-le aplicabile normele imperative ale codului de procedură civilă. În final, clubul a mai invocat că demersul acestuia de a exercita calea de atac prevăzută de lege împotriva hotărârilor CNSL și Comisiei de Recurs din cadrul FRF, în contradictoriu cu [P.V.nu](#)

reprezintă o încălcare a art.57 din Statutul FRF, iar exercitarea unei căi de atac împotriva hotărârilor adoptate de instanțele jurisdicționale ale FRF nu reprezintă inițierea unui litigiu cu FRF și nici nerecunoașterea jurisdicției FRF și a TAS.

Nu în ultimul rând, Curtea reține că, doar cu o zi înainte de ședința Comitetului Executiv al FRF din data de 20 iulie 2011, prin adresa emisă de S.C. ... S.A. sub nr.2798/19.07.2011 și primită de FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL în aceeași zi (fila 178 vol.IX d.apel), clubul de fotbal a mai reluat o dată argumentele expuse în adresa nr.2741/13.07.2011, menționând în plus că a cerut renunțarea la judecată în dosarul nr.1435/54/2011 (având ca obiect ordonanța președințială) aflat pe rolul Curții de Apel Craiova – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, iar prin încheierea din 14.07.2011 pronunțată în dosarul nr.4278/2/2011 aflat pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal a fost scoasă cauza de pe rol și înaintă în vederea soluției Secției a VII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, la fel cum s-a întâmplat și în dosarul nr.4277/2/2011 în ședința din 17.06.2011, aspecte care dovedesc că acest club se află într-un litigiu de muncă cu P.V..

Prin urmare, analizând corespondența purtată între FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și S.C. ... S.A., în perioada cuprinsă între cele două ședințe ale Comitetului Executiv al FRF din 08 iulie 2011 și 20 iulie 2011, Curtea reține că, *pe de o parte* acest club de fotbal a fost încunoștințat că introducerea litigiilor în fața instanțelor civile reprezintă o încălcare gravă a Statului FRF, ce poate atrage aplicarea sancțiunii statutare a excluderii din FRF a membrului afiliat dacă litigiile respective nu sunt retrase, *iar pe de altă parte* clubul a avut posibilitatea de a-și formula propriile apărări în raport cu obiectul acuzațiilor aduse.

Sub un al doilea aspect – s-a reținut în sarcina inculpaților că alegerea sancțiunii excluderii provizorii a S.C. ... S.A. s-a făcut în urma unui dialog succint purtat de inculpatul S.M. cu juristul FRF, martorul S.A.....

Analizând expunerea acestor considerente în cadrul sentinței penale apelate, Curtea apreciază că primei instanțe i-a lipsit o rigoare logică în exprimarea raționamentului său.

În primul rând, ignorând faptul că prima instanță nu a reușit să identifice denumirea clubului de fotbal exclus provizoriu, menționând în toate considerentele hotărârii despre „...SA” în loc de S.C. ... S.A., denumirea oficială a respectivului club, Curtea reține că prima instanță nu a înțeles în niciun moment să analizeze niciuna dintre apărărilor invocate de către inculpați prin apărători aleși.

Dacă ar fi procedat într-o asemenea manieră, prima instanță ar fi trebuit să analizeze dacă sancțiunea excluderii provizorii a S.C. ... S.A. reprezintă o sancțiune disciplinară, astfel cum a invocat reprezentantul Ministerului Public în rechizitoriu și cum a preluat fără nicio analiză proprie în considerentele sentinței penale apelate, sau reprezintă o sancțiune statutară. Sub acest aspect, Curtea a făcut o analiză proprie a textelor legale și statuare incidente în cauză și a concluzionat deja că excluderea provizorie reprezintă o sancțiune statutară, iar nu una disciplinară.

În al doilea rând, Curtea nu a putut identifica, iar prima instanță nu a înțeles a indica, acele dispoziții legale sau statutare care ar fi impus ca ședința Comitetului Executiv al FRF să îmbrace forma unor discuții „în care fiecare persoană trebuie să își exprime punctul de vedere oral, deschis, să se analizeze situația „...SA”, sub toate aspectele, inclusiv măsurile statutare”. Din contră, Curtea a constatat deja că legiuitorul primar a acordat deja posibilitatea ca *regulile generale privind organizarea și funcționarea organelor de conducere a unei Federații să fie stabilite prin statutul respectivei entități juridice*. Totodată, din analiza prevederilor Statutului FRF, Curtea constată că nu au fost reglementate în mod expres regulile procedurale care ar trebui aplicabile în cadrul ședințelor Comitetului Executiv al FRF, respectiv dacă fiecare membru trebuie să își exprime oral, deschis punctul de vedere, să analizeze, personal, o anumită problemă supusă discuției. Nu în ultimul rând, Curtea a reținut deja că omisiunea de reglementa în Statutul FRF sau în Regulamentul de Aplicare a Statutului FRF a regulilor de procedură în cadrul ședințelor Comitetului Executiv nu poate fi imputată inculpaților S.M. și D.D., ci doar membrilor afiliați ai FRF, singurii care pot modifica aceste prevederi în cadrul Adunării Generale Ordinare a FRF.

În al treilea rând, Curtea nu a putut identifica, iar prima instanță nu a înțeles a indica, acele dispoziții legale sau statutare care i-ar fi obligat pe ..Comitetului Executiv al FRF să argumenteze și să probeze alegerea unei sancțiuni statutare privind unul dintre ..afiliați, respectiv criteriile după care s-a aplicat sancțiunea excluderii provizorii, criteriile care au determinat această gradare în alegerea sancțiunii. În acest sens, Curtea va avea în vedere argumentele expuse în paragraful anterior, care își găsesc, pe deplin, aplicabilitatea.

În al patrulea rând, dacă ar fi analizat înregistrarea audio a Ședinței Comitetului Executiv al FRF din data de 20 iulie 2011, prima instanță ar fi putut observa că au existat discuții pe marginea punctului nr.2 de pe ordinea de zi, intitulat „Informare cu privire la situația litigiilor inițiate de Clubul ... S.A. în contradictoriu cu Federația Română de Fotbal”, în care au fost prezentate probe considerate relevante de către „juristul FRF”, pentru a aprecia că „...SA” a încălcat în mod grav Statutul FRF, precum și posibilele sancțiuni pe care Comitetul Executiv le-ar putea aplica, conform Statutului, pentru încălcări grave ale acestuia. Concluziile prezentei Curți vor fi avute în vedere prin raportare la înregistrarea audio a desfășurării Ședinței Comitetului Executiv al FRF din data de 20 iulie 2011 (astfel cum a fost transcrisă de un specialist din cadrul DNA – Serviciul Tehnic, aflată la filele 231-243 vol.XVIII d.apel, necontestată de

niciuna dintre părți, cu ocazie audierii înregistrării în ședința publică în fața Curții), după cum urmează:

În acest sens, prima instanță ar fi trebuit să observe că la începutul discuțiilor pe marginea punctului 2 de pe ordinea de zi a Comitetului Executiv, inculpatul S.M., care conducea ședințele conform prevederilor statutare, i-a solicitat martorului S.A. să prezinte situația litigiilor inițiate de S.C. ... S.A. :

Astfel, inculpatul S.M. i-a solicitat martorului

Sub acest aspect, Curtea constată că potrivit Statutului FRF, nu există obligativitatea de a motiva hotărârea de excludere provizorie adoptată de Comitetul Executiv al FRF, încă de la momentul adoptării sale, singura obligativitate fiind de comunicare a unei astfel de hotărâri, persoanei interesate, astfel cum s-a întâmplat în cauză.

Curtea apreciază că prima instanță nu poate reproșa inculpaților că au adoptat hotărârea de excludere provizorie a S.C. ... S.A. fără o motivare corespunzătoare, cât timp, pe de o parte Comitetul Executiv al FRF a motivat ulterior soluția adoptată, iar pe de altă parte, însăși instanței de fond legea procesual penal îi conferă un termen pentru motivarea soluției, instanța de fond nefiind obligată conform legii ca, o dată cu pronunțarea soluției de condamnare a inculpaților din prezenta cauză, să motiveze respectiva soluție, astfel că instanța de fond, cu atât mai mult trebuia să verifice motivarea dată ulterior de către Comitetul Executiv al FRF, iar nu să constate că nu a fost oferită o motivare o dată cu adoptarea soluției de excludere provizorie a respectivului club.

Sub un al treilea aspect – s-a reținut în sarcina inculpaților S.M. și D.D. că au adoptat Decizia nr.6 din data de 20 iulie 2011 a Comitetului Executiv al FRF, iar partea civilă S.C. ... S.A. nu a avut niciodată posibilitatea reală de a contesta respectiva sancțiune de excludere provizorie și nici nu a cunoscut că ar fi posibilitatea de a contesta la TAS această soluție.

În primul rând, Curtea apreciază că potrivit art.57 alin.1 lit.a din Statutul FRF, se arată în mod indubitabil că TAS este competent să soluționeze orice litigiu intervenit, printre altele, între federațiile naționale și cluburi, iar apelul ar fi trebuit înaintat la TAS în termen de 21 de zile de la comunicarea deciziei.

În cauză, Curtea constată că FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL a comunicat către S.C. ... S.A., prin adresa din data de 20 iulie 2011 (fila 9 vol.II d.u.p.), prin semnătura secretarului general FRF, ..., în extras hotărârea excluderii provizorii a clubului, adoptată în ședința Comitetului Executiv în data de 20 iulie 2011, măsură întemeiată pe dispozițiile art.18 alin.2 coroborat cu prevederile art.18 alin.1 lit.b din Statutul FRF, această măsură urmând a fi supusă validării primei Adunări Generale a FRF.

De la primirea acestei adrese, S.C. ... S.A. ar fi avut posibilitatea ca în termen de 21 de zile să conteste la TAS măsura excluderii provizorii adoptată de Comitetul Executiv al FRF prin decizia nr.6 din data de 20 iulie 2011.

Este adevărat că în conținutul respectivei adrese emise de FRF nu se prevede că împotriva hotărârii adoptate de Comitetul Executiv s-ar putea declara apel la TAS, însă calea de atac la TAS împotriva acestei hotărâri este prevăzută de art.57 alin.1 lit.a din Statutul FRF, existând o presupunere absolută că ..afiliați ai FRF cunosc prevederile Statutului FRF și că își cunosc drepturile și obligațiile statutare pe care le au în calitate de ..afiliați, inclusiv dreptul de a formula apel la TAS împotriva oricărui litigiu izvorât din activitatea fotbalistică între federație și ..afiliați.

Sub un ultim aspect, potrivit art.64 alin.4 din Statutul FIFA, anterior citat, însăși FIFA consideră că orice sancțiune aplicată de federațiile afiliate FIFA pentru încălcarea obligației de a respecta jurisdicția sportivă (cum este și sancțiunea aplicată în cazul S.C. ... S.A.) nu poate fi contestată decât la TAS, iar nu la instanțele judecătorești.

În al doilea rând, Curtea constată că în conformitate cu dispozițiile art.52 alin.3 cod proc.pen., concluzia expusă de prezenta instanță, a fost deja stabilită cu putere de lucru judecat prin decizia civilă nr.1888 din data de 09 aprilie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de Contencios Administrativ, în momentul în care admitând recursul declarat de FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL împotriva sentinței civile nr.4230 din data de 25 iunie 2012 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal, a respins ca inadmisibilă acțiunea în anulare și cererea de suspendare a executării hotărârii nr.6 din data de 20 iulie 2011 a Comitetului Executiv al FRF privind excluderea provizorie a S.C. ... S.A.

În considerentele deciziei civile nr.1888 din data de 09 aprilie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de Contencios Administrativ, care se impun în fața prezentei Curți, ca fiind o chestiune prejudicială, cu putere de lucru judecat, se arată că izvorul deciziei luate de federație cu privire la pierderea calității de membru nu este legea, ci acordul părților, conform O.G. nr. 26/2000, care reglementează în dreptul român structurile asociative (asociațiile, fundațiile, federațiile) ca o expresie a dreptului la liberă asociere. Drept urmare, la momentul în care o asociație/federație ia o decizie asupra dobândirii sau încetării calității de membru a unei entități afiliate, ea nu emite un act de executare a unei legi/caz în care ar putea avea natura unui act administrativ, ci un act de executare a unei convenții și deci natura juridică a unui asemenea act este de drept privat.

S-a mai arătat că Statutul Federației Române de Fotbal este un act de drept privat, în cadrul căruia noțiunea de

excludere acoperă ipotezele de pierdere a calității de membru ca urmare a aplicării unor reguli de drept privat care au forță obligatorie pentru ..structurii asociative și deci hotărârea nr. 6 din 20 iulie 2011 nu a fost adoptată în exercitarea prerogativelor de ordine publică privind disciplina sportivă, ci în baza vocației fiecărei federații/asociații de a-și administra funcționarea, vocație conferită prin O.G. nr. 26/2000, în coroborare cu statutul federației/asociației respective.

Înalta Curte a considerat că față de natura juridică a actului contestat, se impunea respingerea acțiunii în anulare ca inadmisibilă pentru necompetența generală a instanțelor judecătorești rezultată din prevederile legale și regulamentare care impun jurisdicția unor tribunale sportive, excluzând pentru litigiile care fac obiectul lor competența instanțelor de drept comun.

Spre această concluzie, Înalta Curte a reținut că „potrivit art.57 alin.(1) – (2) din Statutul Federației Române de Fotbal, litigiile izvorâte din/sau în legătură cu activitatea fotbalistică din România, în care sunt angrenate cluburi afiliate și oficiali ai acestora, oficiali ai Federației Române de Fotbal/LPF/AJF/AMFB, jucători, agenți de jucători sau agenți de meciuri urmează să fie soluționate exclusiv de comisiile cu atribuții jurisdicționale ale Federației Române de Fotbal, iar aceste dispoziții exclud, pentru toate litigiile decurgând din activitatea sportivă, competența instanțelor judecătorești, cu excepția litigiilor decurgând din interpretarea și executarea contractelor civile sau individuale de muncă încheiate între jucători și cluburi sau între antrenor și cluburi.

Prin reglementarea acestei clauze compromisorii, Federația Română de Fotbal a aplicat dispozițiile art.68 alin. (3) din Statutul Federației Internaționale de Fotbal, care prevăd că asociațiile trebuie să introducă în statutele sau regulamentele lor o clauză care să stipuleze interzicerea înaintării către instanțele de drept comun a litigiilor din cadrul asociațiilor sau a litigiilor implicând ligile, ..ligilor, cluburile, ..cluburilor, jucătorii, oficialii sau oficialii altor asociații, în afară de cazul în care regulamentul FIFA sau dispozițiile legale obligatorii prevăd sau stipulează în mod expres recurgerea la instanțele de drept comun.

Aceeași reglementare, obligatorie pentru Federația Română de Fotbal, în calitate de membră FIFA din anul 1923, prevede că, în locul instanțelor de drept comun se va prevedea recurgerea la arbitraj, litigiile de acest gen fiind înaintate către un tribunal arbitral independent și legal constituit, recunoscut prin regulamentele asociației sau confederației sau către TAS, iar pentru asigurarea implementării acestei prevederi la nivelul asociației, se pot impune sancțiuni oricăror părți care nu respectă obligația respectivă, urmând ca apelurile împotriva acestor sancțiuni să fie înaintate, în mod similar, spre arbitraj și nu instanțelor de drept comun.”

Astfel, a invocat Înalta Curte că „prin afilierea sa la Federația Română de Fotbal, intimata – reclamantă *a consimțit la toate clauzele din Statutul Federației Române de Fotbal, inclusiv la acelea care reglementează modul de soluționare a litigiilor, recunoscând competența instanțelor sportive organizate de federațiile internaționale, ceea ce este natură să asigure liberul acces la justiție, deoarece Tribunalul Arbitral al Sportului de la Lausanne (TAS) respectă garanțiile de independență și imparțialitate cerute unui organ arbitral.*”

Pe cale de consecință, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit în mod irevocabil că S.C. ... S.A. nu ar fi putut decât înainta la TAS o calea de atac efectivă împotriva Deciziei nr.6 din data de 20 iulie 2011 a Comitetului Executiv, în condițiile art.57 din Statutul FRF.

Sub un al patrulea aspect, s-a reținut în sarcina inculpaților S.M. și D.D. că, după adoptarea hotărârii Comitetului Executiv al FRF, această hotărâre a fost pusă de îndată în executare, imediat după adoptarea acesteia.

În ceea ce privește această acuzație, *în primul rând,* Curtea reține că potrivit art.34 alin.3 din Statutul FRF, hotărârile Comitetului Executiv intră în vigoare la termenele stabilite de acesta. Astfel, în aplicarea dispozițiilor art.34 alin.3 din Statutul FRF, Comitetul Executiv a dispus ca hotărârea de excludere provizorie a S.C. ... S.A. să intre în vigoare de îndată, astfel că, procedând într-o asemenea manieră, nu a încălcat nicio prevedere statutară.

În al doilea rând, Curtea reține că potrivit art.3 pct.2 din ROAF, în vigoare începând cu data de 08 iulie 2011, în situația în care Comitetul Executiv al FRF, decide cu titlu provizoriu, excluderea unui membru afiliat, această sancțiune este executorie, producând efectele prevăzute la alin.1 de mai sus, de la data ședinței Comitetului Executiv sau de la o dată ulterioară, în funcție de decizia Comitetului Executiv al FRF.

În al treilea rând, Curtea constată că pe parcursul cercetării judecătorești în apel și cu ocazia dezbaterilor, părțile civile apelante au susținut că introducerea art.3 pct.2 din ROAF a fost realizată prin ședința Comitetului Executiv din 08 iulie 2011 în mod intenționat de către inculpații S.M. și D.D., aceștia prefigurând că în ședința din 20 iulie 2011 va fi exclusă S.C. ... S.A., intenționând astfel să pună în executare în mod imediat, de la data adoptării, respectiva hotărâre de excludere. În ceea ce privește aceste susțineri, pe de o parte Curtea reține că prin rechizitoriul, reprezentantul Ministerului Public nu a înțeles să formuleze astfel de acuzații împotriva inculpaților din prezenta cauză, astfel încât Curtea apreciază că modificarea art.3 din ROAF a fost realizată cu bună-credință de inculpați, neexistând nicio probă care să dovedească că inculpații au urmărit excluderea provizorie a S.C. ... S.A. , iar în prefigurarea viitoarei hotărâri de excludere ar fi urmărit modificarea ROAF în scopul punerii de îndată a hotărârii de excludere. Pe de altă parte, chiar acceptând că inculpații au acționat cu rea-credință atunci când în ședința Comitetului Executiv din 08 iulie 2011 au

modificat art.3 din ROAF în vederea punerii în executare de îndată a viitoarei hotărâri de excludere provizorie a S.C. ... S.A., Curtea constată că o asemenea modificare a art.3 din ROAF nici măcar nu era necesară, întrucât dispozițiile art.34 alin.3 din Statut prevăd, dincolo de orice dubiu, că hotărârile Comitetului Executiv intră în vigoare la termenele stabilite de acesta, abilitare statutară care îi conferă Comitetului Executiv dreptul de a decide că o hotărâre adoptată de aceasta, chiar și una de excludere provizorie a unui club de fotbal, să poată produce efecte de la momentul adoptării sale. Nu în ultimul rând, sub acest aspect, Curtea apreciază că modificarea art.3 din ROAF în ședința Comitetului Executiv al FRF din 08 iulie 2011, s-a făcut cu respectarea dispozițiilor statutare, întrucât printre atribuțiile prevăzute de art.35 alin.3 lit.a din Statut în sarcina Comitetului Executiv este și cea de aprobare a Regulamentului privind activitatea fotbalistică din România (ROAF).

Sub un al cincilea aspect – s-a reținut în sarcina inculpaților S.M. și D.D. că după adoptarea hotărârii Comitetului Executiv al FRF din data de 20 iulie 2011, prin care s-a decis excluderea provizorie a S.C. ... S.A., nu s-a procedat la convocarea de urgență a unei Adunări Generale Extraordinare a FRF pentru a supune aprobării acestei Adunări Generale decizia de excludere provizorie a clubului și, din contră, abia în luna mai 2012, cu ocazia Adunării Generale Ordinare a FRF s-a supus aprobării decizia de excludere provizorie a respectivului club de fotbal.

În ceea ce privește această acuzație, *în primul rând*, Curtea reține că din ansamblul dispozițiilor Statutului FRF rezultă dincolo de orice dubiu că doar Adunarea Generală Ordinară a FRF este competentă să hotărască cu privire la excluderea unui membru afiliat FRF. Această concluzie rezultă din interpretarea sistematică a dispozițiilor art.26 din Statut, în care se menționează că ordinea de zi a Adunării Generale Ordinare se stabilește de către Comitetul Executiv și va cuprinde printre altele lit.l: afilierea, defiliera, suspendarea și/sau excluderea membrilor FRF. O asemenea atribuție nu este dată în competența adunării generale extraordinare, conform Statutului FRF, care în art.26 alin.3 prevede că ordinea de zi a unei adunări generale extraordinare va include numai temele (problemele) care au determinat convocarea ei, iar nicio altă problemă, în afara celor incluse pe ordinea de zi, nu se poate aborda în cadrul unei astfel de adunări.

În al doilea rând, Curtea reține că inculpatul S.M., în calitate de președinte al FRF și inculpatul D.D., în calitate de prim vicepreședinte al FRF nu au conform Statutului FRF nicio atribuție în convocarea unei adunări generale a FRF, fie ea ordinară sau extraordinară. În acest sens, conform art.27 alin.1 din Statut, convocarea Adunării Generale Ordinare se face de către Comitetul Executiv și va fi transmisă în scris membrilor afiliați, cu cel puțin 30 de zile înainte de data când urmează să se desfășoare. De asemenea, conform art.28 alin.1 din Statut Adunarea Generală Extraordinară poate fi convocată oricând de Comitetul Executiv, prin hotărârea majorității simple a acestuia. Tot astfel, conform art.28 alin.2 din statut, Comitetul Executiv trebuie să convoace o Adunare Generală Extraordinară dacă 1/3 din membri afiliați care o compun, conform art.23 alin.1, fac o asemenea solicitare în scris, iar solicitarea trebuie să menționeze motivul pentru care este cerută convocarea Adunării Generale Extraordinare. Prin urmare, Curtea reține că numai Comitetul Executiv al FRF este abilitat conform statutului să convoace fie Adunarea Generală Ordinară, fie Adunarea Generală Extraordinară a FRF, inculpații S.M. și D.D. neavând asemenea obligații statutare.

În al treilea rând, Curtea reține că în speță, în aplicarea dispozițiilor art.18 alin.2 din Statut și ale art.26 alin.1 lit.l din Statut, Comitetul Executiv al FRF a supus aprobării primei Adunări Generale Ordinare a FRF decizia de excludere provizorie a S.C. ... S.A. în luna mai 2012, cu respectarea dispozițiilor statutare, întrucât pentru anul 2011, avusese loc o Adunare Generală Ordinară a FRF, anterior ședinței Comitetului Executiv al FRF din data de 20 iulie 2011 în care se votase excluderea provizorie a acestui club, iar conform art.24 alin.2 din Statut, Adunarea Generală Ordinară se desfășoară anual, astfel că această soluție de excludere provizorie a fost supusă aprobării următoarei Adunări Generale Ordinare, legal convocate pentru noul an.

În al patrulea rând, Curtea reține că potrivit art.88¹ din Legea nr.69/2000 se prevede că în situații deosebite de încălcare a actelor constitutive, a statutelor, a actelor normative, Agenția Națională pentru Sport poate dispune convocarea adunării generale extraordinare pentru structurile de utilitate publică. Astfel, în cauză, întrucât Federația Română de Fotbal este o structură sportivă, definită prin Legea nr.69/2000, ca fiind de utilitate publică, în situația în care s-ar fi apreciat că soluția de excludere provizorie a S.C. ... S.A. adoptată de Comitetul Executiv al FRF, reprezintă o încălcare a statutului FRF, sau chiar a Legii nr.69/2000, Agenția Națională pentru Sport ar fi putut dispune convocarea adunării generale extraordinare a FRF în acest sens, pentru a supune la vot validarea sau invalidarea respectivei hotărâri de excludere provizorie a clubului craiovean. Or, în cauză, Agenția Națională pentru Sport nu a înțeles să convoace o Adunare Generală Extraordinară a FRF în acest scop, probabil întrucât nu a considerat că hotărârea de excludere provizorie ar fi constituit o încălcare gravă a statului sau a legii nr.69/2000. De menționat, sub acest aspect că S.C. ... S.A. ar fi putut sesiza Agenția Națională pentru Sport despre adoptarea hotărârii nr.6 din data de 20 iulie 2011 a Comitetului Executiv al FRF de excludere provizorie a acestui club și ar fi putut solicita respectivei agenții să fie convocată o adunare generală extraordinară a FRF în scopul validării sau invalidării respectivei hotărâri. Însă, un asemenea demers nu a fost realizat de către reprezentanții S.C. ... S.A.

În al cincilea rând, susținerea instanței de fond că „în condiții de normalitate și legalitate, președintele FRF, inculpatul S.M. și administrația FRF trebuia să uzeze de oportunitatea oferită de Statut în sensul convocării, în situații speciale, de urgență a Adunării Generale Extraordinare pentru a se valida hotărârea excluderii provizorii a FC

UNIVERSITATEA CRAIOVA SA din data de 20.07.2011”, denotă pe de o parte atât o necunoaștere și o lipsă de analiză a prevederilor statutare aplicabile în cauză, întrucât doar o Adunare Generală Ordinară ar fi fost competentă conform statului să valideze măsura excluderii provizorii a unui club afiliat FRF, măsură adoptată de Comitetul Executiv al FRF. Pe de altă parte, susținerea denotă și o depășire a limitelor judecării cu care prima instanță a fost investită, întrucât „administrația FRF” nu a fost trimisă în judecată în cauză, ci doar inculpatul S.M., precum și inculpata FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL, dar în legătură cu fapte săvârșite de inculpatul S.M. în calitate de președinte al acestei persoane juridice. Sub acest ultim aspect, prima instanță ar fi putut observa că doar Comitetul Executiv sau o treime din numărul membrilor afiliați ai FRF au abilitatea statutară să convoace o Adunare Generală Extraordinară, inculpatul S.M. neavând o asemenea prerogativă, acesta putând doar propune Comitetului Executiv spre votare convocarea unei Adunări Generale Extraordinare a FRF.

Sub un al șaselea aspect – s-a reținut în sarcina inculpaților că nu ar fi aplicat același tratament sancționator și în cadrul altor cluburi de fotbal, care s-ar fi aflat în situații similare (fiind exemplificat cazul clubului de fotbal Pandurii Târgu Jiu).

Curtea apreciază ca aceste susțineri nu corespund adevărului.

Astfel, Curtea constată că Federația Română de Fotbal a procedat în mod similar și în cazul altor cluburi care au introdus litigii pe rolul instanțelor de drept comun.

Spre exemplu, după ce Federația Română de Fotbal a luat la cunoștință că împotriva acesteia, Clubul Sportiv Fotbal Club Bihor Oradea a formulat trei acțiuni în fața instanțelor civile, respectiv în fața Curții de Apel Oradea, prin care a solicitat anularea și/sau suspendarea provizorie a executării hotărârii nr.2 din data de 01.06.2011 pronunțată de Comisia de Apel a sistemului național de licențiere a Federației Române de Fotbal, Federația a emis adresa nr.1821/05.07.2011 (fila 225 vol.XIII d.u.p.) sub semnătura Consilierului Juridic, Adrian Stângaciu. În conținutul acestei adrese, Federația aducea la cunoștință clubului că a luat la cunoștință despre existența litigiilor pe rolul instanțelor de drept comun inițiate de club în contradictoriu cu Federația Română de Fotbal, comunicându-i clubului în integralitate, prevederile art.57 din Statutul FRF, precum și prevederile art.18 alin.1 lit.b și alin.2 din același Statut, privind sancțiunea excluderii/excluderii provizorii din Federație a unui membru afiliat. De asemenea, Federația Română de Fotbal a adus la cunoștință clubului că acesta din urmă a inițiat demersuri în fața instanțelor de drept comun, fapt ce reprezintă o încălcare gravă a art.57 din Statutul FRF, precum și o încălcare a art.64 alin.2 din Statutul FIFA, fapte ce expun Clubul Sportiv Fotbal Club Bihor Oradea la aplicarea sancțiunii prevăzute de art.18 din Statutul FRF. În finalul adresei, se solicită clubului să sisteze demersurile inițiate în fața instanțelor civile și să transmită în termen de 48 de ore dovada retragerii cererilor ce formează obiectul dosarelor nr.367/35/2011, 366/35/2011 și nr.365/35/2011, în caz contrar urmând a fi aplicate sancțiuni statutare.

Urmare a primirii acestei adrese, Clubul Sportiv Fotbal Club Bihor Oradea a inițiat în cel mai scurt timp toate demersurile în vederea renunțării acțiunilor pornite în fața instanțelor civile, depunând în acest sens cererile de renunțare la judecată formulate în dosarele nr.367/35/2011, 366/35/2011 și nr.365/35/2011 precum și soluțiile acestor instanțe, prin care s-a luat act de renunțarea la judecată (înscrisuri file 226-230 vol.XIII d.u.p.).

Prin urmare, Curtea constată că în cazul Clubului Sportiv Fotbal Club Bihor Oradea, Federația Română de Fotbal a avut aceeași poziție precum cea avută în cazul S.C. ... S.A., emițând adresa nr.1821/05.07.2011, având un conținut aproape identic cu conținutul adresei nr.1821/05.07.2011 comunicate clubului craiovean. De asemenea, și în cazul Clubului Sportiv Fotbal Club Bihor Oradea i s-a acorda un termen scurt de renunțare la acțiunile introduse în fața instanțelor civile, termen de doar 48 ore. Singura diferență între situația celor două cluburi este aceea că în respectiva cauză, Clubul Sportiv Fotbal Club Bihor Oradea a înțeles să renunțe la cererile de chemare în judecată formulate, pentru a nu risca sancțiunea excluderii din federație, în timp ce ... S.A. a înțeles să nu renunțe la acțiunile formulate în fața instanțelor civile. Un ultim aspect de menționat este faptul că cele două cluburi au introdus acțiuni similare în aceeași perioadă de timp, respectiv în anul 2011.

În același sens, Curtea are în vedere și situația S.C.S.A. care a introdus pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal o acțiune în contradictoriu cu LIGA PROFESIONISĂ DE FOTBAL prin care a solicitat suspendarea executării hotărârii nr.3/09.07.209 pronunțată de Comisia pentru Soluționarea Litigiilor din cadrul LPF până la soluționarea dosarului nr.7089/95/2009 aflat pe rolul CAB, suspendarea executării sancțiunilor aplicate acesteia prin încheierea din data de 08.02.2011 pronunțată de Comisia pentru Soluționarea Litigiilor din cadrul LPF până la soluționarea dosarului de fond și pe care de consecință reprogramarea meciului CS Pandurii – FC Oțelul Galați contând pentru etapa a XIX-a a Campionatului Național al Ligii I.

La data de 04 martie 2011 S.C.S.A. a înțeles să renunțe la judecată, manifestare de voință avută în vedere de instanță la pronunțarea încheierii din 15.03.2011 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul civil 1770/2/2011 (file 238-239 vol.XIII d.u.p.).

De menționat este și situația Clubului Sportiv Școala de Fotbal „Gică Popescu”. În acest sens, Curtea reține că prin hotărârea nr.427/19.05.2009 a Camerei Naționale pentru Soluționarea Litigiilor a fost admisă în parte cererea

formulată de FCM Dunărea Galați și obligat Clubul Sportiv Școala de Fotbal „Gică Popescu” la plata către FCM Dunărea Galați a sumei de 300.000 euro/net. Prin decizia nr.101 din 03.09.2009 a Comisiei de Recurs au fost respinse ca nefondate recursurile declarate de Clubul Sportiv Școala de Fotbal „Gică Popescu” și de către FCM Dunărea Galați împotriva Hotărârii nr.427/19.05.2009 a Camerei Naționale pentru Soluționarea Litigiilor din cadrul FRF, hotărâre definitivă și executorie ce putea fi atacată numai la TAS în termen de 21 de zile de la comunicare, astfel cum era și situația în prezenta cauză dedusă judecării privind hotărârea nr.41 din data de 10 martie 2011 pronunțată de Camera Națională de Soluționare a Litigiilor din cadrul FRF, definitivă prin decizia nr.42/CR/2011 din data de 20 aprilie 2011 pronunțată de Comisia de Recurs din cadrul FRF.

Întrucât acest club de fotbal nu a plătit respectiva sumă de bani, Comisia Centrală Copii și Juniori a dispus neprogramarea acestui club pentru trei etape consecutive conform dispozițiilor art.24 lit.c alin.1 din RSTJF. În prezenta cauză, ... S.A. refuzase la rândul ei să plătească sumele de bani stabilite prin hotărârile anterior menționate, fiind deja neprogramată pentru o etapă din campionatul de fotbal în care participa.

Prin hotărârea nr.69 din data de 24.03.2010 a Comisiei de Disciplină din cadrul Federației Române de Fotbal s-a dispus în baza art.20 alin.3 și art.19 alin.1 lit.b din Regulamentul de Organizare a Activității Fotbalistice și art.79 alin.5 și alin.9 din regulamentul Disciplinar al FRF **excluderea din competițiile de juniori A și B ale clubului Sportiv Școala de Fotbal „Gică Popescu”**. Pentru a pronunța această hotărâre s-a arătat că în urma neachitării obligațiilor conform hotărârii Camerei Naționale de Soluționare a Litigiilor nr.427/19.05.2009, echipele de juniori A și B ale Clubului Sportiv Școala de Fotbal „Gică Popescu” nu au fost programate în ultimele 3 partide din campionat, conform adresei Comisiei Centrale Copii și Juniori din data de 23.03.2010, aflându-se sub sancțiunea prev. de art.24 lit.C alin.1 din ROAF, cluburile sancționate cu neprogramarea la jocuri sunt considerate neprezentate la jocuri.

Prin decizia nr.31 din data de 22.04.2010 a Comisiei de Recurs din cadrul Federației Române de Fotbal s-a respins ca nefondat recursul declarat de Clubul Sportiv Școala de Fotbal „Gică Popescu” împotriva hotărârii nr.69 din data de 24.03.2010 a Comisiei de Disciplină din cadrul Federației Române de Fotbal.

Prin hotărârea nr.13 din data de 30 iulie 2010 Comitetul de Urgență al Federației Române de Fotbal a aprobat referatul serviciului Licențe și Afiliere și a dispus, printre altele dezafilierea Clubului Sportiv Școala de Fotbal „Gică Popescu”.

Împotriva hotărârilor pronunțate de organele jurisdicționale ale FRF în litigiul dintre Clubul Sportiv Școala de Fotbal „...” și FCM Dunărea Galați, Clubul Sportiv Școala de Fotbal „...” a introdus acțiune în justiție solicitând anularea acestora, formându-se inițial dosarul nr.2740/54/2009 pe rolul Curții de Apel Craiova – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal.

Prin adresa înregistrată sub numărul de ieșire 2668/02.11.2009, Federația Română de Fotbal a informat Clubul Sportiv Școala de Fotbal „...” că în situația în care în termen de 7 zile de la primirea adresei nu va renunța la acțiunea formulată în fața instanțelor de drept comun cu privire la anularea hotărârilor pronunțate de către Comisiile Jurisdicționale ale FRF în cauza ... contra Clubul Sportiv Școala de Fotbal „...”, acest club se face vinovat de încălcarea statului și regulamentelor FRF, urmând a fi aplicabile sancțiuni statutare, putându-se ajunge inclusiv la dezafilierea clubului în cauză.

Dosarul civil nr.2740/54/2009 a fost inițial declinat de către Curtea de Apel Craiova - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal către Curtea de Apel București, Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, fiind înregistrat sub nr.2740/54/2009. Prin încheierea din data 14.12.2010, instanța a dispus scoaterea cauzei de pe rol și înaintarea în vederea repartizării uncea dintre secțiile comerciale ale Curții. Dosarul a fost înregistrat pe rolul Curții de Apel București – Secția a V-a Comercială sub nr. 581/2/2011. Prin încheierea din data 22.02.2011, instanța a dispus scoaterea cauzei de pe rol și înaintarea în vederea repartizării uncea dintre secțiile civile ale Curții. Dosarul a fost înregistrat pe rolul Curții de Apel București - Secția a III-a civilă sub nr. 1867/2/2011.

Prin încheierea din data de 02.06.2011 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a III-a civilă în dosarul nr. 1867/2/2011, s-a luat act de renunțarea reclamantului la judecarea cererii.

Nu în ultimul rând, conform adresei Federației Române de Fotbal aflată la fila 196 vol.IX d.apel, rezultă că după ce Clubul Sportiv Școala de Fotbal „Gică Popescu” a fost dezafiliat prin hotărârea nr.13 din data de 30 iulie 2010 a Comitetului de Urgență al Federației Române de Fotbal, până la validarea măsurii dezafilierii provizorii prin hotărârea Adunării Generale a FRF, anterior ședinței Adunării Generale a FRF din anul 2011, când ar fi trebuit ca acest club să fie dezafiliat definitiv, clubul a decis să respecte deciziile pronunțate de către organismele jurisdicționale ale FRF și și-a îndeplinit obligațiile de plată, astfel că nu a mai fost dezafiliat.

Se poate observa că în cazul tuturor cluburilor anterior menționate, acestea au înțeles să formuleze acțiuni pe calea dreptului comun și să ceară anularea unor hotărâri pronunțate de organe jurisdicționale din cadrul FRF cu nerespectarea jurisdicției instanțelor sportive. În cazul fiecăruia dintre aceste cluburi de fotbal, Federația Română de Fotbal le-a emis adrese prin care le-a solicitat să renunțe la acțiunile formulate în fața instanțelor de drept comun și să respecte jurisdicția sportivă, comunicându-se totodată că în caz contrar ar săvârși o încălcare gravă a statutului, ce ar putea conduce la pronunțarea unor sancțiuni, care pot duce până la excluderea/dezafilierea respectivelor cluburi. În toate

situațiile anterior menționate, fiecare club în cauză a înțeles să își retragă acțiunile introduse în fața instanțelor de drept comun.

Or, Curtea constată că situația S.C. ... S.A. diferă de situația celorlalte cluburi, întrucât acest club de fotbal nu a înțeles să își retragă acțiunile formulate în fața instanțelor civile împotriva hotărârilor pronunțate de organe jurisdicționale din cadrul FRF, deși Federația Română de Fotbal i-a emis și acesteia mai multe adrese în care îi solicita să își retragă respectivele acțiuni introduse pe calea dreptului comun și să respecte jurisdicția sportivă, având ca ultim grad Tribunalul de Arbitraj Sportiv de la Lausanne.

Prin urmare, nu se poate invoca că în speță, Comitetul Executiv al FRF nu ar fi aplicat același tratament sancționator și în cadrul altor cluburi de fotbal, care s-ar fi aflat în situații similare, în condițiile în care celelalte cluburi nu au menținut respectivele acțiuni formulate în fața instanțelor civile.

Curtea apreciază că o analiză specială trebuie realizată infracțiunii de abuz în serviciu reținute în sarcina inculpatelor **FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL, atât prin raportare la condițiile care atrag răspunderea penală a unei persoane juridice, cât și prin raportare la faptele reținute efectiv în sarcina acestor două inculpate.**

În acest sens, Curtea reține că potrivit art.135 cod penal „Persoana juridică, cu excepția statului și a autorităților publice, răspunde penal pentru infracțiunile săvârșite în realizarea obiectului de activitate sau în interesul ori în numele persoanei juridice.”

Prin urmare, Curtea reține că pentru a putea fi atrasă răspunderea penală a unei persoane juridice este necesar fie ca infracțiunea să fie săvârșită în realizarea obiectului de activitate, fie infracțiunea să fie săvârșită în interesul ori în numele persoanei juridice.

În cauză, Curtea constată că în actul de sesizare, care de altfel reprezintă și limitele judecății cauzei în fond, dar și în apel (ca urmare a efectului devolutiv al acestei căi de atac) s-a reținut în sarcina inculpatelor **FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL** că acestea, prin reprezentanții lor legali, au exclus provizoriu pe S.C. ... S.A., au pus în executare de îndată această hotărâre, făcută cu știință de către reprezentanții acestor persoane, ce a avut drept rezultat stingerea raporturilor juridice dintre club și jucătorii de fotbal, au dat jucătorii la alte cluburi sportive, fără o contraprestație aferentă drepturilor federative referitoare la aceștia, drepturi aflate sub sechestru fiscal și club aflat în insolvență, cu păgubirea S.C. ... S.A. și a bugetului de stat.

Prin urmare, pentru a putea analiza dacă față de aceste persoane juridice se poate atrage răspunderea penală în calitate de inculpate, trebuie verificat dacă sunt îndeplinite condițiile impuse de art.135 cod penal.

În ceea ce o privește pe inculpata LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL, Curtea reține că, potrivit rechizitoriului, calitatea de inculpat este atrasă de faptele săvârșite de reprezentantul său, respectiv de inculpatul D.D..

Curtea apreciază că în mod eronat reprezentantul Ministerului Public și prima instanță au apreciat că pentru această persoană juridică ar fi întrunite condițiile impuse de art.135 cod penal, întrucât faptele anterior menționate nu au fost săvârșite nici în legătură cu obiectul de activitate al persoanei juridice și nici în interesul ori în numele persoanei juridice, după cum urmează:

În ceea ce privește soluția de excludere provizorie a S.C. ... S.A., Curtea a reținut deja că această soluție a fost adoptată de către Comitetul Executiv al FRF, la data de 20 iulie 2011.

Curtea constată că votul exprimat de inculpatul D.D. privind excluderea provizorie a acestui club de fotbal nu a fost exprimat în calitate de președinte al LIGII PROFESIONISTE DE FOTBAL, ci în calitate deal inculpatei FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL.

Prezența inculpatului D.D. în Comitetul Executiv al FRF nu s-a realizat ca urmare a desemnării sale de către inculpata LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL să participe la ședințele Comitetului Executiv în calitate de președinte al acestui organism. Din contră, prezența acestui inculpat la ședințele Comitetului Executiv al FRF s-a realizat ca urmare a funcției care i-a fost conferită acestuia prin dispozițiile Statutului FRF, aceea deal FRF. Inculpatul D.D. participa la ședințele Comitetului Executiv ca reprezentant al FRF, respectiv deal acestei persoane juridice, funcție conferită prin dispozițiile art.32 alin.1 lit.b din Statut, iar nu ca reprezentant al LPF. Inculpata LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL avea proprii reprezentanții pe care îi desemna să participe la ședințele Comitetului Executiv al FRF, conform dispozițiilor art.32 alin.1 lit.d prima liniuță din Statut. Cu alte cuvinte, inculpata LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL nu ar fi putut să refuze participarea inculpatului D.D. la ședințele Comitetului Executiv deoarece participarea acestuia îi era acordată de dispozițiile Statutului FRF. Însă, inculpata LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL putea să desemneze doi membri care să o reprezinte pe această inculpată în ședințele Comitetului Executiv al FRF, ..care la data faptelor erau martorii ... și

Având în vedere cele anterior-expuse, **Curtea apreciază că nu se confirmă susținerea din rechizitoriu că**

LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL ar fi acționat prin reprezentantul său, inculpatul D.D. în vederea excluderii cu rea-credință a S.C. ... S.A. din Federația Română de Fotbal.

Tot sub aspectul întrunirii condițiilor impuse de art.135 cod penal în sarcina inculpatei LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL, Curtea reține că la momentul adoptării hotărârii de excludere provizorie, clubul fusese retrogradat sportiv din LIGA I de fotbal, competiție sportivă organizată de către inculpata LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL, conform art.29 alin.4 lit.a din ROAF în LIGA a 2-a de fotbal, competiție sportivă organizată de inculpata FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL, conform art.29 alin.1 lit.a din ROAF. Totodată, la data de 20 iulie 2011, începuse noul an competițional de fotbal 2011/2012, prin an competițional înțelegându-se conform art.9 alin.1 din ROAF perioada cuprinsă între data de 1 iulie a anului în curs și data de 30 iunie a anului următor.

Prin urmare, la data de 20 iulie 2011, partea civilă S.C. ... S.A. nu mai făcea parte dintre cluburile care participau în campionatul național LIGA I, putând însă să facă parte din campionatul național LIGA a 2-a de fotbal, dacă îndeplinea condițiile impuse de art.39 din ROAF pentru a participa în competiții, care cuprind printre altele obligația de a deține licență pentru LIGA a 2-a (art.39 alin.1 lit.b din ROAF) și obligația de a formula o cerere de înscriere în competiție (art.39 alin.1 lit.k din ROAF).

Astfel, Curtea apreciază că, prin referire expresă la soluția de excludere provizorie a S.C. ... S.A., **fapta de a exclude provizoriu acest club nu a fost săvârșită în legătură cu obiectul de activitate al inculpatei LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL**, în condițiile în care respectivul club craiovean nu mai făcea parte din campionatul de fotbal organizat de această inculpată.

Totodată, având în vedere că inculpatul D.D. participa la ședințele Comitetului Executiv al FRF în calitate deal acestei persoane juridice, iar nu în calitate de președinte al inculpatei LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL, Curtea apreciază că **fapta de a exclude provizoriu acest club nu a fost săvârșită nici în interesul ori în numele acestei din urmă persoane juridice.**

Argumentele anterior expuse rămân valabile și în ceea ce privește faptele reținute în sarcina inculpatei LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL în legătură cu punerea în executare de îndată a hotărârii de excludere, făcută cu știință de către reprezentantul său, având ca rezultat stingerea raporturilor juridice dintre clubul craiovean și jucătorii de fotbal, inculpatul D.D. neacționând în calitate de președinte al inculpatei LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL, iar faptele neavând legătură cu obiectul de activitate al inculpatei sau în interesul ori în numele acestei din urmă persoane juridice.

În ceea ce privește fapta inculpatei LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL de a fi dat jucătorii la alte cluburi sportive, fără o contraprestație aferentă drepturilor federative referitoare la aceștia, drepturi aflate sub sechestru fiscal și club aflat în insolvență, Curtea constată că atât în rechizitoriu, cât și în sentința penală apelată nu se menționează ce se înțelege prin fapta de a da jucătorii la alte cluburi, această mențiune fiind defectuos folosită în cauză. Prin a da jucătorii, Curtea se va raporta la acuzația reținută în sarcina inculpaților, persoane fizice, respectiv de a fi legitimat jucătorii S.C. ... S.A. la alte cluburi sportive din LIGA I de fotbal fără nicio contraprestație aferentă drepturilor federative ale acestora cu vătămarea intereselor S.C. ... S.A. și prejudicierea acesteia. Nu se poate accepta o altă interpretare a acestei noțiuni, fiind greu de acceptat că inculpata LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL ar fi obligat jucătorii legitimați la S.C. ... S.A. să semneze contracte cu alte cluburi de fotbal, ulterior datei de 20 iulie 2011. În realitate s-ar putea reține în sarcina acestei inculpate doar că a înregistrat contractele încheiate ulterior datei de 20 iulie 2011, între jucătorii legitimați la S.C. ... S.A. și echipele de club din LIGA I.

Cu privire la această acuzație însă, Curtea a concluzionat deja, pe de o parte că inculpatul D.D., în calitate de reprezentant al inculpatei LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL nu avea printre atribuțiile de serviciu și atribuția de a legitima jucătorii la alte cluburi de fotbal, iar pe de altă parte că în rechizitoriu nu s-a susținut că acest inculpat ar fi intervenit pe lângă ..serviciilor de specialitate ale LPF în scopul de a-i determina pe aceștia să înregistreze noile contracte încheiate între jucătorii legitimați anterior datei de 20 iulie 2011 la S.C. ... S.A. și noile cluburi de fotbal din LIGA I cu care acești jucători încheiaseră noi contracte ulterior datei de 20 iulie 2011. Nu în ultimul rând, Curtea a concluzionat deja că în actul de sesizare a instanței nu s-a susținut că inculpata LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL ar fi acționat prin serviciile sale de specialitate în sensul legitimării jucătorilor, în modalitatea la care Curtea a făcut referire anterior.

Față de aceste argumente, Curtea apreciază că în ceea ce o privește pe inculpat LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL, pe lângă argumentele anterior expuse cu ocazia analizării întrunirii condițiilor de incriminare a faptei în lumina dispozițiilor Deciziei nr.405/15 iunie 2016 a Curții Constituționale, nu sunt îndeplinite nici condițiile generale privind atragerea răspunderii penale a unei persoane juridice, incriminate de către prevederile art.135 cod penal.

În ceea ce o privește pe inculpata FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL, Curtea reține că, potrivit rechizitoriului, calitatea de inculpat este atrasă de faptele săvârșite de reprezentantul său, respectiv de inculpatul S.M..

Curtea apreciază că și în cazul acestei inculpatei persoane juridice, procurorul în rechizitoriul Parchetului și prima instanță în sentința penală apelată omit să analizeze dacă în ceea ce o privește acuzațiile ar fi putut fi săvârșite

prin reprezentantul acesteia, respectiv prin inculpatul S.M..

Sub acest aspect, Curtea apreciază că fapta de excludere provizorie a S.C. ... S.A. și fapta de punere în executare de îndată a hotărârii de excludere sunt săvârșite în legătură cu obiectul de activitate al persoanei juridice.

Cu toate acestea, Curtea a concluzionat deja că această faptă nu a putut fi săvârșită de către inculpatul S.M. în calitate de președinte și reprezentant al inculpatei FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL (cum eronat s-a susținut în rechizitoriu și în sentința penală apelată), din contră fapta fiind săvârșită de către Comitetul Executiv al FRF, care a adoptat hotărârea de excludere și a dispus punerea ei în executare de la momentul adoptării. Or, în Comitetul Executiv al FRF, inculpatul S.M. nu are decât unul dintre cele 14 voturi, iar în data de 20 iulie 2011, votul acestui inculpat a reprezentat doar unul dintre cele 10 voturi care au condus la adoptarea hotărârii de excludere a S.C. ... S.A.

Prin urmare, este impropriu a se susține că inculpata FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL a dispus, prin intermediul reprezentantului legal, inculpatul S.M., excluderea provizorie a S.C. ... S.A. și ulterior a dispus, prin intermediul aceleiași persoane, punerea în executare de la momentul pronunțării, a respectivei decizii, ce a avut drept rezultat stingerea raporturilor juridice dintre club și jucătorii de fotbal.

În ceea ce privește fapta de a da jucători la alte cluburi sportive fără o contraprestație aferentă drepturilor federative referitoare la aceștia, Curtea reține că își vor găsi aplicabilitatea aceleași argumente invocate atunci când a fost analizată aceeași faptă reținută în sarcina inculpatei persoane juridice LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL, cu singura mențiune că această faptă va fi reținută doar în legătură cu înregistrarea contractelor încheiate ulterior datei de 20 iulie 2011, între jucătorii legitimați la S.C. ... S.A. (anterior datei de 20 iulie 2011) și echipele de club din LIGA a 2-a sau Liga a 3-a (întrucât pentru echipele de club de LIGA I, competență să înregistreze contractele era exclusiv LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL).

Față de aceste argumente, Curtea apreciază că în ceea ce o privește pe FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL, pe lângă argumentele anterior expuse cu ocazia analizării întrunirii condițiilor de incriminare a faptei în lumina dispozițiilor Deciziei nr.405/15 iunie 2016 a Curții Constituționale, nu sunt îndeplinite nici condițiile generale privind atragerea răspunderii penale a unei persoane juridice, incriminate de către prevederile art.135 cod penal, faptele nefiind săvârșite de reprezentantul legal al acestei persoane, indicat în actul de sesizare.

Încadrarea juridică a faptei

În ceea ce privește încadrarea juridică a infracțiunii de abuz în serviciu, având în vedere succesiunea de legi penale, Curtea consideră că în prezenta cauză își vor găsi aplicarea dispozițiile codului penal, având în vedere pe de o parte împrejurarea că aceasta este legea activă sub imperiul căreia urmează a se dispune soluțiile de achitare, iar pe de altă parte că aceste dispoziții sunt în mod global mai favorabile, în raport de tratamentul sancționator mai blând al infracțiunii de abuz în serviciu.

Astfel, în ceea ce privește fapta reținută în sarcina inculpatelor persoane juridice FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL, infracțiunea de abuz în serviciu era sancționată în dispozițiile art.246 rap. la art.248¹ cod penal 1969 cu referire la art.17 alin.1 lit.d din Legea nr.78/2000 cu închisoare de la 7 la 17 de ani, în timp ce sub imperiul codului penal, aceeași infracțiune prev. de art.297 rap. la art.309 cod penal este sancționată cu închisoare de la 3 ani la 10 ani și 6 luni.

Curtea apreciază că în cazul inculpatelor persoane juridice FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL se impune reținerea prevederilor art.309 cod penal, privind existența consecințelor deosebit de grave, față de prejudiciul potențial, reclamat de partea civilă S.C. ... S.A., cu ocazia constituirii de parte civilă, care depășește suma de 2.000.000 lei cerută de art.309 cod penal și de mențiunile cuprinse în încadrarea juridică dată faptelor prin actul de sesizare a instanței.

Raportat la **întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu** în sarcina celor două persoane juridice, Curtea constată că *sub aspectul subiectului activ* al infracțiunii trebuie reținută calitatea de „funcționar public” a acestor două inculpate având în vedere dispozițiile art.175 alin.2 cod penal și cele art.18 alin.1 lit.k și ț din Legea nr.69/2000, pentru următoarele considerente:

În acest sens, potrivit art.175 alin.2 cod penal este considerată funcționar public, în sensul legii penale, „persoana care exercită un serviciu de interes public pentru care a fost investită de autoritățile publice sau care este supusă controlului ori supravegherii acestora cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public.”

Prin urmare, art.175 alin.2 cod penal conferă calitatea de funcționar public unei persoane care exercită un serviciu de interes public pentru care, fie a fost investită de autoritățile publice, fie este supusă controlului ori supravegherii acestora cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public.

În speță, Curtea reține că cele două persoane juridice desfășoară un serviciu de interes public, iar aceste două persoane juridice sunt supuse controlului și supravegherii cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public, de către o autoritate publică, respectiv de către Ministerul Tineretului și Sportului.

Serviciu de interes public desfășurat de către cele două persoane juridice este reprezentat de împrejurarea că acestea sunt considerate a fi structuri sportive conform art.21 alin.1 lit.d și e din Legea nr.69/2000, iar în această calitate, conform art.22 din Legea nr.69/2000, atât FRF, cât și LPF sunt înființate în scopul organizării și administrării unei activități sportive (în speță cea fotbalistică) și au drept obiectiv promovarea uneia sau mai multor discipline sportive, practicarea acestora de către „lor și participarea la activitățile și competițiile sportive. Totodată, Curtea mai reține că activitatea fotbalistică, ca de altfel oricare activitate sportivă în general, este transformată, prin intenția legiuitorului primar, într-o activitate de interes național sprijinită de stat, conform prevederilor art.2 alin.1 din Legea nr.69/2000. Or, însăși statul român acordă activităților sportive organizate și practicate de către structurile sportive (în care sunt incluse și cele două persoane juridice inculpate) **calitatea de interes național**. Este adevărat că legiuitorul nu definește noțiunea de „interes național”. Însă, Curtea apreciază că această noțiune este identică cu noțiunea de interes public prevăzută de art.175 alin.2 cod penal, concluzie întărită de definirea cuvântului „național” în dicționarul explicativ al limbii române, respectiv „Care este propriu sau aparține unei națiuni, unui stat, care caracterizează o națiune sau un stat; care se referă la o națiune, la un stat sau le reprezintă”. Prin urmare, orice interes național, este un interes ce aparține unui stat sau se referă la o națiune, putându-se astfel considera a fi un interes de importanță socială, util colectivității, de un interes public.

În același timp, aceste două inculpate persoane juridice sunt supuse controlului și supravegherii cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public, de către o autoritate publică, respectiv de către Ministerul Tineretului și Sportului. Conform art.18 alin.1 lit.k și Ț din Legea nr.69/2000, printre atribuțiile Ministerului Tineretului și Sportului sunt și cele privind supravegherea și controlul respectării de către structurile sportive a dispozițiilor legale în vigoare și a prevederilor cuprinse în statutele și în actele de constituire ale acestora, respectiv privind colaborarea cu celelalte organe ale administrației publice centrale cu atribuții în domeniul sportului, pentru susținerea sportului pentru toți și de performanță, asigurarea unei eficiențe sporite pe linia supravegherii și controlului, exercitării autorității disciplinare, formării și perfecționării specialiștilor în domeniul sportului.

Prin urmare, Curtea reține că inculpatele FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL în calitatea lor de structuri sportive sunt supuse controlului și supravegherii de către o autoritate publică centrală, Ministerul Tineretului și Sportului, care este abilitat să verifice respectarea dispozițiilor cuprinse în legislația primară și în legislația secundară ce au legătură cu desfășurarea activității sportive fotbalistice organizate și desfășurate sub egida acestor două persoane juridice.

Nu în ultimul rând, sub acest aspect, Curtea apreciază că cele două inculpate FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL ar fi avut calitatea de subiect activ al infracțiunii și în reglementarea anterioară, prev. de art.246 cod penal 1969, prin raportare la dispozițiile art.146 cod penal 1969 și la dispozițiile art.2 din Legea nr.69/2000.

Curtea nu va putea reține în încadrarea juridică a acestei infracțiuni, cu privire la cele două inculpate persoane juridice, dispozițiile art.13² din Legea nr.78/2000 (astfel cum au solicitat părțile civile apelante), respectiv dacă infracțiunea de abuz în serviciu a fost săvârșită de un funcționar public, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un avantaj patrimonial sau nepatrimonial. În acest sens, Curtea constată că în rechizitoriul pe de o parte nu se menționează că inculpatele persoane juridice ar fi obținut pentru sine vreun avantaj patrimonial sau nepatrimonial. Pe de altă parte, în același act de sesizare nu se menționează că inculpatele persoane juridice prin săvârșirea faptelor de abuz în serviciu ar fi condus la obținerea unui avantaj patrimonial sau nepatrimonial de către o altă persoană. Sub acest ultim aspect, Curtea constată că pentru a fi reținute dispozițiile art.13² din Legea nr.78/2000, trebuie să fie precizat expres în actul de sesizare care au fost avantajele patrimoniale sau nepatrimoniale obținute de o altă persoană în urma faptelor de abuz în serviciu săvârșite de aceste două inculpate.

Sub aspectul laturii obiective, Curtea a constatat deja că potrivit deciziei Curții Constituționale nr.405 din data de 15 iunie 2017, anterior expuse, instanța de control constituțional a introdus **două condiții ce trebuie îndeplinite cumulativ, pentru a fi întrunite condițiile de tipicitate în cazul infracțiunii de abuz în serviciu, respectiv atribuția de serviciu în exercitarea căreia se află făptuitorul și pe care acesta o încalcă sau nu o îndeplinește, trebuie să fie prevăzută expres de „lege”, iar actul îndeplinit în exercitarea atribuțiilor de serviciu să încalce o dispoziție cuprinsă în legislația primară**.

De asemenea, Curtea a constatat deja că niciuna dintre cele două condiții cumulative sus-menționate nu au fost îndeplinite în prezenta cauză pentru a putea fi întrunite condițiile de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu.

În plus, Curtea apreciază că trebuie realizată o analiză specială a întrunirii restul condițiilor de incriminare sub aspectul laturii obiective în ceea ce privește aceste două persoane juridice.

Astfel, Curtea reține că pe lângă cele două condiții imperative anterior menționate, în cazul inculpatelor persoane juridice nu este îndeplinită nici cerința esențială pentru existența acestei infracțiuni, respectiv ca fapta să fie

săvârșită în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

În acest sens, Curtea apreciază că dispozițiile art.135 cod penal introduce o răspundere penală proprie a persoanei juridice, independentă de răspunderea penală ce poate fi atrasă în sarcina reprezentanților persoanei juridice care au săvârșit infracțiunea.

Existând o răspundere penală diferită, Curtea consideră că în sarcina fiecărui inculpat în parte, respectiv în sarcina inculpatului persoană juridică și în sarcina inculpatului persoană fizică, reprezentant al persoanei juridice, trebuie analizat dacă sunt întrunite elementele constitutive ale unei infracțiuni determinate.

În speță, Curtea reține că infracțiunea de abuz în serviciu are ca **situație premisă** preexistența unei atribuții de serviciu stabilite în sarcina unei persoane, *atribuție de serviciu* prevăzută de lege (conform deciziei Curții Constituționale nr.405/2016), în exercitarea căreia o persoană să îndeplinească un act, prin încălcarea legii (conform deciziei Curții Constituționale nr.405/2016), care produce o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice.

În situația în care se constată că subiectul activ al infracțiunii nu are o asemenea atribuție de serviciu, în exercitarea căreia să săvârșească infracțiunea, lipsește situația premisă, nemaifiind nevoie să fie analizate îndeplinirea celorlalte condiții impuse de lege.

Atribuția de serviciu presupune existența unei raport de serviciu între o persoană care exercită o însărcinare în interesul unei alte persoane, cea din urmă având dreptul de dispoziție și de a controla activitatea persoanei care exercită însărcinarea în interesul acesteia.

În speță, **Curtea nu a putut identifica în raport cu ce persoană fizică sau juridică aveau inculpatul (conform deciziei Curții Constituționale nr.405/2016) raporturi de serviciu**, pentru a se putea aprecia dacă erau sau nu în exercitarea unei atribuții de serviciu atunci când ar fi săvârșit faptele pentru care au fost trimise în judecată, dar și condamnate în primă instanță.

De asemenea, Curtea constată că nici prima instanță și nici reprezentantul Ministerului Public nu a analizat dacă vreuna dintre cele două persoane erau în exercitarea atribuțiilor de serviciu atunci când ar fi săvârșit faptele ce constituie obiectul dosarului.

Astfel, pentru a fi întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu nu este suficient ca reprezentanții persoanei juridice să aibă respectiva atribuție de serviciu (prevăzută de lege) în exercitarea căreia au îndeplinit un act „prin încălcarea legii”. Cât timp există o disociere între răspunderea penală a persoanei fizice, reprezentant al persoanei juridice și persoana juridică însăși, fiecare dintre aceste persoane trebuie să îndeplinească în parte condițiile de incriminare ale infracțiunii.

Curtea consideră că aceasta este de altfel singura rațiune pentru care prin sentința penală apelată s-a dispus, la cererea reprezentantului Ministerului Public schimbarea încadrării juridice a faptei din infracțiunea de abuz în serviciu prev. de art.297 cod penal în infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu prev. de art.48 rap. la art.297 cod penal, prima instanță motivând într-o modalitate lapidară că schimbarea încadrării juridice se impune întrucât acestea, prin natura activității lor, au înlesnit săvârșirea faptelor de către inculpații persoane fizice, D.D. și S.M..

Curtea va înlătura dispoziția privind schimbarea încadrării juridice din infracțiunea prevăzută de art.297 cod penal în infracțiunea prevăzută de art.48 cod penal raportat la art.297 cod penal cu privire la inculpatul FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL, cuprinsă la pct.II din dispozitivul sentinței penale apelate.

În primul rând, Curtea va avea în vedere că potrivit art.371 cod proc.pen. judecata se limitează la faptele și persoanele indicate în rechizitoriu. Or, în rechizitoriu, reprezentantul Ministerului Public nu a descris niciodată vreo faptă a inculpatelor FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL care să conștă în ajutorul pe care l-ar fi dat inculpaților persoane fizice, D.D. și S.M. în săvârșirea propriilor infracțiuni de abuz în serviciu. În realitate, Parchetul a apreciat că faptele persoanelor juridice constau în faptele săvârșite de către persoanele fizice, reprezentanți ai acestora, privind excluderea provizorie a S.C. ... S.A., punerea în executare de îndată a acestei hotărâre, făcută cu știință de către reprezentanții acestor persoane, ce a avut drept rezultat stingerea raporturilor juridice dintre club și jucătorii de fotbal și respectiv darea jucătorilor clubului exclus la alte cluburi sportive, fără o contraprestație aferentă drepturilor federative referitoare la aceștia.

În al doilea rând, Curtea constată că în considerentele sentinței penale apelate există o prezentare eronată a modalității de săvârșite a faptelor de complicitate la abuz în serviciu ale persoanelor juridice la faptele de abuz în serviciu săvârșite de persoanele fizice, reprezentanți ai acestor persoane juridice. În acest sens, este imposibil de imaginat cum o inculpată persoană juridică, prin intermediul reprezentantului legal, îi acordă ajutorul aceluiași reprezentant legal, îl sprijină pe acesta, la săvârșirea unei infracțiuni. *Cu alte cuvinte, reprezentantul legal al unei persoane juridice se ajută pe sine însuși la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, concluzie inacceptabilă din punct de vedere logic.*

În realitate, prima instanță ar fi trebuit să constate că în ceea ce le privește pe cele două persoane juridice, nu

există un raport de serviciu care să le confere atribuția de serviciu, impusă ca situație premisă de art.297 cod penal pentru a putea analiza îndeplinirea celorlalte condiții de incriminare ale acestei infracțiuni.

Față de cele sus-expuse, constatând că în cazul inculpatelor persoane juridice FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL, pe de o parte nu este îndeplinită cerința esențială a infracțiunii privind existența unui raport de serviciu în baza căruia acestea să exercite vreo atribuție de serviciu, iar pe de altă parte nu sunt îndeplinite condițiile de incriminare impuse de art.297 cod penal în lumina Deciziei Curții Constituționale nr.405/2016 privind prevederea prin legislația primară a unei atribuții de serviciu și respectiv îndeplinirea prin încălcarea legii a unei atribuții de serviciu, Curtea va dispune în temeiul art.16 alin.1 lit.b teza întâi cod proc.pen. achitarea fiecăreia dintre aceste două persoane juridice sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art.297 cod penal rap. la art.309 cod penal.

În ceea ce privește fapta reținută în sarcina inculpaților persoane fizice S.M. și D.D., infracțiunea de abuz în serviciu era sancționată în dispozițiile art.246 rap. la art.248¹ cod penal 1969 cu referire la art.17 alin.1 lit.d din Legea nr.78/2000 cu închisoare de la 7 la 17 de ani, în timp ce sub imperiul codului penal, aceeași infracțiune prev. de art.297 rap. la art.308 și art.309 cod penal este sancționată cu închisoare de la 2 ani la 7 ani.

Curtea apreciază că în cazul inculpaților **S.M. și D.D.** se impune reținerea prevederilor art.309 cod penal, privind existența consecințelor deosebit de grave, față de prejudiciul potențial, reclamat de partea civilă S.C. ... S.A., cu ocazia constituirii de parte civilă, care depășește suma de 2.000.000 lei cerută de art.309 cod penal și de mențiunile cuprinse în încadrarea juridică dată faptelor prin actul de sesizare a instanței.

Raportat la **întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu** reținută în sarcina celor doi inculpați, Curtea constată că *sub aspectul subiectului activ* al infracțiunii trebuie reținută doar calitatea de „funcționar” a acestora și, prin urmare, reținute dispozițiile art.308 cod penal, având în vedere că cei doi inculpați nu pot fi încadrați în niciuna dintre definițiile legale ale noțiunii de funcționar public reglementate în sensul legii penale, de art.175 alin.1 sau alin.2 cod penal.

În realitate, la data faptelor, inculpatul S.M., în calitate de președinte al FRF și de președinte al Comitetului Executiv al FRF și inculpatul D.D., în calitate de președinte al LPF și deal FRF și vicepreședinte al Comitetului Executiv al FRF îndeplineau fiecare o însărcinare de orice natură în serviciu unei persoane juridice, aspecte care conduc la reținerea în sarcina fiecăreia dintre inculpați a calității de funcționar, conform art.308 cod penal.

Având în vedere că inculpații **S.M. și D.D.** nu îndeplinesc calitatea de funcționar public în această cauză nu pot fi reținute nici dispozițiile art.13² din Legea nr.78/2000 (astfel cum au solicitat părțile civile apelante), având în vedere că respectivul text normativ impune o variantă agravantă a incriminării numai dacă infracțiunea de abuz în serviciu a fost săvârșită de un funcționar public, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un avantaj patrimonial sau nepatrimonial.

Sub aspectul laturii obiective, Curtea a constatat deja că potrivit deciziei Curții Constituționale nr.405 din data de 15 iunie 2017, anterior expuse, instanța de control constituțional a introdus ***două condiții ce trebuie îndeplinite cumulativ, pentru a fi întrunite condițiile de tipicitate în cazul infracțiunii de abuz în serviciu, respectiv atribuția de serviciu în exercitarea căreia se află făptuitorul și pe care acesta o încalcă sau nu o îndeplinește, trebuie să fie prevăzută expres de „lege”, iar actul îndeplinit în exercitarea atribuțiilor de serviciu să încalce o dispoziție cuprinsă în legislația primară.***

De asemenea, Curtea a constatat deja că niciuna dintre cele două condiții cumulative sus-menționate nu au fost îndeplinite în prezenta cauză pentru a putea fi întrunite condițiile de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu.

Față de cele sus-expuse, Curtea va dispune în temeiul art.16 alin.1 lit.b teza întâi cod proc.pen. achitarea fiecăreia dintre inculpații S.M. și D.D. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art.297 cod penal rap. la art.308 și art.309 cod penal.

II.2 Infracțiunea de folosire a influenței sau autorității

În ceea ce privește infracțiunea de folosire a influenței sau a autorității, Curtea reține că potrivit art.13 din Legea nr.78/2000 aceasta este reprezentată de fapta unei persoane, care îndeplinește o funcție de conducere într-un partid, într-un sindicat sau patronat sau în cadrul unei persoane juridice fără scop patrimonial, de a folosi influența ori

autoritatea sa în scopul obținerii pentru sine ori pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite.

Prin urmare, legiuitorul impune trei cerințe esențiale pentru a fi întrunite sub aspectul tipicității, elementele constitutive ale acestei infracțiuni, respectiv o persoană să îndeplinească o funcție de conducere într-un partid, într-un sindicat sau patronat sau în cadrul unei persoane juridice fără scop patrimonial, funcția îndeplinită să îi confere o anumită influență ori autoritate, persoana respectivă să folosească respectiva influență ori autoritate în scopul de a obține pentru sine ori pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite.

În cauză, în sarcina inculpaților S.M. și D.D. s-a reținut că și-au folosit influența și autoritatea față de Comitetul Executiv al Federației Române de Fotbal, în calitatea lor de conducători ai Federației Române de Fotbal și Ligii Profesioniste de Fotbal, fapte ce întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art.13 din legea nr.78/2000.

Curtea reține din nou că judecarea prezentelor căi de atac nu se poate realiza decât cu respectarea dispozițiilor art.371 cod proc.pen. privind faptele și persoanele indicate în rechizitoriu.

Sub acest aspect, Curtea constată că rechizitoriu descrie într-un mod necorespunzător faptele reținute în sarcina celor doi inculpați.

Astfel, în primul rând, Curtea reține că nu este descrisă una dintre cerințele esențiale ale acestei infracțiuni, respectiv nu se menționează beneficiarul folosului necuvenite. Cu alte cuvinte, reprezentantul Ministerului Public nu descrie cine ar fi beneficiarul/beneficiarii de pe urma faptelor inculpaților S.M. și D.D. de a-și fi folosit influența și autoritatea față de ..Comitetului Executiv al Federației Române de Fotbal. Curtea nu se poate substitui reprezentantului ministerului Public și nu poate proceda la completarea descrierii faptei din rechizitoriu sub acest aspect. Această defectuoșitate a descrierii faptei ar fi trebuit corectată încă din momentul analizării regularității actului de sesizare, în procedura de cameră preliminară.

În al doilea rând, Curtea reține că reprezentantul Ministerului Public nu descrie în ce a constatat fapta de folosire a influenței sau autorității față de ..Comitetului Executiv al FRF. Nu se precizează ce soluție adoptată de Comitetul Executiv al FRF ar fi fost influențată de cei doi inculpați.

Descrierea faptei într-o manieră clară și lipsită de orice echivoc este una dintre garanțiile dreptului la apărare, componentă a dreptului la un proces echitabil de care trebuie să se bucure orice inculpat în cadrul procesului penal. O descriere corespunzătoare a faptelor pe care reprezentantul Ministerului Public le impută unui inculpat îi va permite acestuia să își formuleze propriile apărări în raport de obiectul acuzației, precum și să formuleze propriile cereri de probatorii în combaterea respectivelor acuzații.

Dreptul de a fi informat cu privire la natura și cauzele acuzației, reprezintă o informare precisă și completă cu privire la faptele ce se reproșează acuzatului și a calificării lor juridice, o condiție esențială a dreptului la un proces echitabil, precum și o componentă esențială a dreptului la apărare.

Reprezentantul Ministerului Public are obligația de a anunța cauza și natura acuzației aduse împotriva persoanei, respectiv faptele imputate, calificarea juridică a acestora precum și circumstanțele care pot agrava răspunderea penală. Informarea trebuie să fie în scris, o expresie a dreptului de apărare.

Curtea constată că în cauză, este depășit momentul procesual până la care eventuale neregularități ale rechizitoriului puteau fi remediate.

Analizând în ansamblu întreaga situație de fapt expusă de reprezentantul Ministerului Public în rechizitoriu, Curtea ar putea trage concluzia că folosirea influenței sau autorității ar fi fost realizată de către cei doi inculpați cu ocazia adoptării hotărârii nr.6 din data de 20 iulie 2011 a Comitetului Executiv al FRF privind excluderea provizorie a S.C. ... S.A., față de ..acestui organ de conducere, în scopul obținerii pentru altul de foloase necuvenite, respectiv în scopul favorizării acelor cluburi de fotbal cu care jucătorii de fotbal legitimați anterior datei de 20 iulie 2011 la S.C. ... S.A. au încheiat noi contracte civile ulterior datei când respectivul club craiovean de fotbal a fost exclus provizoriu din Federația Română de Fotbal.

Chiar acceptând că aceasta ar fi fost fapta pentru care reprezentantul Ministerului Public a înțeles să formuleze o acuzație împotriva inculpaților S.M. și D.D., întemeiată pe dispozițiile art.13 din Legea nr.78/2000, Curtea apreciază că se impun două precizări cu privire la fapta astfel cum este anterior expusă:

Sub un prim aspect, Curtea constată că presupusul folos obținut necuvenit pentru altul nu ar fi putut fi prefigurat de către cei doi inculpați cu suficientă certitudine încă de la momentul folosirii influenței sau autorității acestora în fața membrilor Comitetului Executiv al FRF atunci când a fost adoptată hotărârea nr.6 din data de 20 iulie 2011 privind excluderea provizorie a S.C. ... S.A..

Astfel, este greu de acceptat că încă de la momentul adoptării respectivei hotărâri de excludere provizorie, inculpații ar fi prefigurat că jucătorii legitimați anterior datei de 20 iulie 2011 la S.C. ... S.A. ar fi încheiat noi contracte cu cluburi determinate în mod nominal, cluburi care ar fi urmat a fi favorizate de către acești inculpați.

Curtea nu poate accepta o asemenea structură logică întrucât prevederile art.13 din Legea nr.78/2000 impun

existența unor foloase necuvenite determinate pentru persoane determinate. Cu alte cuvinte, inculpații ar fi trebuit să cunoască sau să aibă suficiente elemente care să permită să cunoască identitatea acelor cluburi de fotbal cu care jucătorii legitimați la S.C. ... S.A. urmează a încheia noi contracte ulterior adoptării de către Comitetul Executiv al FRF a hotărârii de excludere provizorie a acestui club. O asemenea soluție nu ar putea fi primită, întrucât ar însemna, printre altele că inculpații ar fi prefîgurat că în urma adoptării de către Comitetul Executiv al FRF a hotărârii de excludere provizorie a S.C. ... S.A., ar urma să obțină un folos necuvenit cluburi determinate de fotbal, din campionatul intern sau din alte campionate de fotbal din alte țări. Or, le era imposibil inculpaților să cunoască încă de la momentul adoptării hotărârii Comitetului Executiv de excludere provizorie a clubului craiovean, identitatea cluburilor cu are jucătorii legitimați la acest club anterior datei de 20 iulie 2011 ar fi încheiat noi contracte ulterior momentului excluderii provizorii a clubului.

În realitate, pentru a putea analiza infracțiunea în modalitatea anterior expusă de Curte, reprezentantul Ministerului Public ar fi trebuit să identifice acele cluburi de fotbal determinate sau determinabile, prin folosirea unor criterii clare și precise, în interesul cărora ar fi acționat inculpații din cauză în scopul obținerii unor foloase necuvenite, de pe urma adoptării de către Comitetul Executiv al FRF a hotărârii de excludere provizorie a S.C. ... S.A., foloase constând în înregistrarea contractelor încheiate de aceste cluburi cu jucătorii de fotbal legitimați anterior la clubul de fotbal exclus provizoriu.

Sub un al doilea aspect, chiar acceptând că, din analiza situației de fapt descrise prin rechizitoriu, s-ar fi putut determina foloasele necuvenite obținute pentru sine sau pentru altul prin faptele inculpaților S.M. și D.D., totuși probele administrate în cauză au demonstrat în opinia Curții, dincolo de orice dubiu rezonabil că faptele inculpaților de folosire a influenței sau autorității față de ..Comitetului Executiv al FRF, nu există în materialitatea lor.

Astfel, Curtea apreciază că pentru a putea fi întrunite elementele constitutive ale infracțiunii incriminate de art.13 din Legea nr.78/2000 nu este suficient a se dovedi că inculpații S.M. și D.D. au influență față de ..Comitetului Executiv, este necesar a se dovedi că acești doi inculpați și-au folosit efectiv influența față de ..Comitetului Executiv al FRF în scopul de a-i determina pe aceștia să exprime votul într-un anumit fel atunci când s-a dispus adoptarea Hotărârii nr.6 din data de 20 iulie 2011 privind excluderea provizorie a S.C. ... S.A.

Prin urmare, chiar dacă s-ar accepta că inculpatul S.M. în calitate de președinte al FEDERAȚIEI ROMÂNE DE FOTBAL și inculpatul D.D., în calitate de președinte al LIGII PROFESIONISTE DE FOTBAL ar fi avut o influență în cadrul Comitetului Executiv al FRF față de restul membrilor acestui organ de conducere, totuși în cauză, pentru ca fapta să existe în materialitatea ei, trebuia dovedit că inculpații și-au folosit efectiv această influență în scopul de a determina pe respectivii ..ai Comitetului Executiv să voteze în sensul dorit de inculpați cu privire la propunerea de aplicare a sancțiunii statutare a excluderii provizorie a S.C. ... S.A.

Or, tocmai folosirea efectivă a influenței ori autorității de către cei doi inculpați față de ..Comitetului Executiv al FRF nu a putut fi demonstrată că a existat, din ansamblu probator administrat în cauză.

În primul rând, Curtea va avea în vedere înregistrarea audio a

Curtea constată că după ce inculpatul S.M. a prezentat cele două sancțiuni statutare care ar fi putut fi aplicate în cazul faptelor săvârșite de S.C. ... S.A., a înțeles să supună la vot propunerea de excludere provizorie a acestui club de fotbal, întrebându-i pe ..dacă „sunteți de acord cu această propunere?”.

Atât pe durata desfășurării ședinței comitetului executiv din data de 20 iulie 2011 când a fost supus discuției punctul de pe ordinea de zi privind „Informare cu privire la situația litigiilor inițiate de Clubul ... S.A. în contradictoriu cu Federația Română de Fotbal”, cât și în timpul procesului de votare a propunerii de excludere provizorie a acestui club de fotbal, Curtea nu a găsit nicio discuție cu relevanță în cauză din care să rezulte că inculpatul S.M. și-ar fi folosit influența asupra membrilor Comitetului Executiv al FRF pentru ca vreunul dintre acești membri să voteze într-un anumit fel propunerea de sancționare a respectivului club.

Din contră, în timpul procesului de votare, inculpatul S.M. aduce la cunoștința membrilor Comitetului Executiv că: ..

Faptul că fiecare membru al Comitetului Executiv a votat cum a dorit rezultă și din modalitatea de exprimare a votului și de rezultatul votării. Astfel, votarea s-a făcut simultan, prin ridicare de mână, fiind exprimate 10 voturi pentru, precum și 2 abțineri, iar în finalul procesului de votare inculpatul S.M. a numărat voturile exprimate și abținerile, respectiv: „2 abțineri. În rest 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 voturi pentru excluderea provizorie până la prima adunare generală. De asemenea, au fost anunțate numele membrilor care au înțeles să se abțină de vot: „2 abțineri domnul ...

În al doilea rând, Curtea mai are în vedere că în ceea ce privește procesul de votare în cadrul ședinței Comitetului Executiv al FRF din data de 20 iulie 2011, prima instanță a apreciat că exercitarea votului s-a manifestat ca o „simplă ridicare de mână”, ce a avut la bază superficialitatea în raport cu propria gândire și obediență față de ceea ce propune președintele FRF, iar propunerea acestui inculpat nu a fost o simplă sugestie, ci a îmbrăcat forma unei recomandări care nu poate suporta nicio discuție contrară, adică „votați propunerea așa cum eu am hotărât”. În final,

prima instanță a mai apreciat că prezentarea situației de fapt s-a făcut în așa fel încât votul să fie în sensul excluderii, astfel că influențarea asupra votului Comitetului Executiv din ședința din data de 20 iulie 2011 nu a fost anterioară ci concomitentă ședinței.

Analizând susținerile primei instanțe, anterior menționate Curtea constată că nu au fost indicate mijloacele de probă din care prima instanță a tras concluziile exprimate în respectivele considerente. Opiniile instanței trebuie fundamentate de fiecare dată pe suportul probelor administrate în cauză. Or, din structura logică exprimată de prima instanță lipsește tocmai trimiterea la probele administrate în cauză care au condus la argumentele anterior prezentate. Astfel, prima instanță ar fi trebuit să observe că regulile din Statutul FRF și din Regulamentul de Aplicare a Statutului FRF nu cuprind dispoziții speciale privind modalitatea de exprimare a votului și nici ordinea în care ar trebui exprimate aceste voturi, normele statutare și regulamentare nesancționând procesul de votare prin ridicare de mână în care președintele FRF „să își exprime părerea – votul, ultimul nu primul”, iar modalitatea de votare nu poate fi considerată o influențare din partea inculpatului S.M. a membrilor Comitetului Executiv al FRF în a exprima votul într-un anumit fel urmărit de acesta. În același timp, aprecierea primei instanțe că propunerea inculpatului îmbrăca în realitate recomandarea „votați propunerea așa cum eu am hotărât”, nu este susținută probator, nefiind administrate probe din care să rezulte că inculpatul S.M. și-ar fi folosit influența în alt fel, prin semne, prin limbaj codificat, prin gesturi sau mimică a feței în scopul de a le sugera membrilor comitetului executiv respectiva recomandare.

Curtea mai are în vedere sub acest aspect că prima instanță nici măcar nu a analizat în ce ar fi trebuit să constituie contribuția inculpatului D.D. la săvârșirea infracțiunii, în condițiile în care din analiza transcrierii înregistrării audio a desfășurării Ședinței Comitetului Executiv al FRF din data de 20 iulie 2011 nu rezultă că acest inculpat ar fi propus vreuna dintre sancțiunile care ar fi putut fi aprobate de Comitetul Executiv în cazul faptelor reținute în sarcina S.C. ... S.A., nu rezultă că ar fi susținut aplicarea uneia dintre sancțiuni în detrimentul celeilalte și nici nu rezultă că ar fi cerut membrilor Comitetului Executiv să voteze în vreun fel această propunerea de sancționare a clubului în sensul supus la vot de inculpatul S.M.. Singurul fapt pe care inculpatul D.D. l-a săvârșit a fost exprimarea votului propriu atunci când inculpatul S.M. a supus la vot membrilor Comitetului Executiv al FRF propunerea de sancționare a S.C. ... S.A. prin excluderea provizorie din FRF, măsură supusă confirmării primei Adunări Generale a FRF.

Totodată, dacă prima instanță ar fi procedat la o cercetare judecătorească corespunzătoare a cauzei deduse judecății, ar fi putut constata că încă de la ședința Comitetului Executiv al FRF din data de 08 iulie 2011 se cunoștea situația S.C. ... S.A., iar, încă din timpul respectivei ședințe, ..comitetului Executiv al FRF (alții decât inculpații S.M. și D.D.) au pus în discuție posibilitatea sancționării clubului craiovean pentru fapte care ar constitui încălcări ale statutului, prin introducerea în justiție a unor acțiuni în justiția civilă împotriva Federației Române de Fotbal și împotriva comisiilor jurisdicționale ale FRF, respectivii membri folosind cuvântul „dezafiliere” (a se vedea transcrierea înregistrării audio a Ședinței Comitetului Executiv al FRF din data de 08 iulie 2011, anterior redată). Prin urmare, Curtea constată că posibilitatea sancționării acestui club a fost avută în vedere de o parte a membrilor Comitetului Executiv al FRF, chiar anterior datei de 20 iulie 2011, astfel încât nu se poate confirma acuzația că inculpații S.M. și D.D. i-ar fi influențat pe aceștia la ședința din 20 iulie 2011 să voteze într-un anumit fel propunerea de excludere provizorie a clubului craiovean.

Concluziile exprimate anterior de Curte sunt confirmate și prin declarațiilor martorilor, ..Comitetului Executiv al FRF care au participat la ședința din data de 20 iulie 2011 și față de care se presupune că inculpații S.M. și D.D. și-ar fi folosit influența sau autoritatea în vederea exprimării votului într-un anumit sens.

Curtea reține că în ceea ce privește declarațiile membrilor Comitetului Executiv al FRF, prima instanță le-a acordat o conotație diferită decât cea pe care o va avea în vedere prezenta instanță, dar le-a și acordat o calitate, cea de martor, pe care respectivele persoane nu au avut-o niciodată în cauză, până la audierea lor în fața Curții.

În acest sens, Curtea reține că prima instanță nu a procedat la audierea în mod nemijlocit a numiților

Față de cele sus-expuse,

În ceea ce privește faptele reținute în sarcina inculpaților S.M. și D.M., Curtea a apreciat deja că faptele de folosire a influenței sau a autorității nu există în materialitatea lor, nefiind identificat nici măcar vreun membru al Comitetului Executiv al FRF asupra căruia vreunul dintre inculpați să fi exercitat autoritatea sau influența pentru a-l determina să voteze într-un anumit sens la ședința Comitetului Executiv al FRF din data de 20 iulie 2011, când s-a supus la vot propunerea de excludere provizorie a S.C. ... S.A. din cadrul Federației Române de Fotbal.

Prin urmare, Curtea va dispune în temeiul art.16 alin.1 lit.a cod proc.pen. achitarea inculpaților S.M. și D.D. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de folosire a influenței sau a autorității prev. de art.13 din legea nr.78/2000 cu referire la art.5 cod penal.

II. 3 Infracțiunea de sustragere de sub sechestru

În ceea ce privește infracțiunea de sustragere de sub sechestru, Curtea apreciază că ar trebui realizată o distincție între faptele reținute prin rechizitoriul în sarcina inculpaților S.M. și D.D. și faptele reținute prin rechizitoriul în sarcina inculpatelor persoane juridice FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL. Curtea se va raporta la acuzațiile reținute în sarcina acestor inculpați prin rechizitoriul, iar nu la faptele reținute prin sentința penală apelată, deoarece, pe de o parte conform art.371 cod proc.pen. judecata se limitează la persoanele și faptele descrise prin actul de sesizare, iar pe de altă parte prima instanță a confirmat acuzațiile din rechizitoriul aduse inculpaților, preluând în totalitate susținerile procurorului din actul de inculpare, fără măcar a decela situația fiecăruia dintre inculpați în parte și fără a observa modalitatea necorespunzătoare în care aceste fapte au fost descrise în respectivul act de inculpare.

În acest sens, **în ceea ce îi privește pe inculpații persoane fizice S.M. și D.D.**, Curtea reține că prin actul de sesizare s-a reținut că *faptele inculpaților persoane fizice de a fi legitimat jucători de fotbal ai S.C. ... S.A., la alte cluburi, a căror drepturi federative erau sub sechestru legal aplicat pe seama clubului și în ființă, de către Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Dolj, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art.244 cod penal 1969, infracțiune care sub imperiul codului penal ar fi prevăzută de art.261 alin.1.*

Curtea a analizat deja temeinicia acestor acuzații atunci când a analizat infracțiunea de abuz în serviciu reținută în sarcina aceluiași inculpați persoane fizice.

Cu ocazia analizei efectuate, Curtea a concluzionat că *inculpații S.M. și D.D. nu aveau printre atribuțiile de serviciu reglementate prin statutele FRF sau LPF sau prin Regulamentul privind statutul și transferul jucătorilor de fotbal, atribuții privind legitimarea acelor jucători de fotbal la alte cluburi de fotbal.*

În acest sens, Curtea a constatat deja că în speța dedusă judecării, ceea ce pare a fi întocmit „în mod defectuos” este rechizitoriul întrucât nu realizează o descriere completă a faptelor anterior expuse, reținute în sarcina inculpaților, nemenționând care atribuții statutare sau regulamentare le-ar fi permis inculpaților persoane fizice să legitimizeze la alte cluburi de fotbal pe jucătorii care anterior datei de 20 iulie 2011 erau legitimați la S.C. ... S.A.

În primul rând, Curtea a analizat deja atribuțiile inculpatului S.M., în calitate de Președinte al Federației Române de Fotbal, atribuțiile inculpatului D.D., în calitate deal Federației Române de Fotbal și atribuțiile Comitetului Executiv al Federației Române de Fotbal, astfel cum acestea sunt reglementate în Statutul FRF și în Regulamentul de Aplicare a Statutului FRF.

Curtea nu a putut identifica nicio atribuție de serviciu, stabilită în sarcina vreunui dintre cei doi inculpați persoane fizice și nici în sarcina Comitetului Executiv al cărui ..inculpații S.M. și D.D. erau la data faptelor, care să le permită să legitimizeze jucătorii de fotbal care anterior datei de 20 iulie 2011 aveau contracte legal încheiate cu S.C. ... S.A., la alte cluburi de fotbal.

De altfel, ulterior hotărârii nr.6 a Comitetului Executiv al FRF, nu a fost identificată nicio hotărâre prin care Comitetul Executiv să fi dispus legitimarea jucătorilor la alte cluburi de fotbal. De asemenea, nu a fost identificată nicio hotărâre sau dispoziție emisă de vreunul dintre inculpații S.M. și D.D. prin care să fi dispus legitimarea jucătorilor la alte cluburi de fotbal.

În al doilea rând, din analiza prevederilor Regulamentului privind Statutul și Transferul Jucătorilor de Fotbal (RSTJF), Curtea a constatat anterior că pentru legitimarea jucătorilor sunt competente serviciile de specialitate din cadrul FRF, LPF sau AJF, potrivit competenței fiecăreia în organizarea competițiilor la care participă jucătorii legitimați.

În acest sens, Curtea a reținut că prin Regulamentul privind Statutul și Transferul Jucătorilor de Fotbal sunt stabilite normele privind statutul, legitimarea, dreptul de joc și transferul jucătorilor de fotbal, de la un club la altul, pe plan național, precum și punerea la dispoziția echipelor naționale a jucătorilor.

În acest sens, Curtea reamintește că potrivit art.4 alin.7 **legitimarea jucătorilor se efectuează de către serviciile de specialitate ale FRF, LPF sau AJF, potrivit competențelor fiecăreia în organizarea competițiilor la care participă jucătorii legitimați**, iar potrivit art.4 alin.10 **serviciile de specialitate din cadrul FRF, LPF sau AJF efectuează legitimarea, întocmesc fișa personală a jucătorului și eliberează carnetul de legitimare.**

În al treilea rând, Curtea constată că atât Parchetul, cât și prima instanță au apreciat că inculpații S.M. și D.D. în calitate de conducători ai inculpatelor FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL ar fi legitimat jucătorii de fotbal care anterior datei de 20 iulie 2011 aveau contracte legal încheiate cu S.C. ... S.A., la alte cluburi de fotbal, *fără a descrie însă care a fost actul sau faptul juridic realizat de inculpați, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, în baza cărora aceștia ar fi desfășurat respectivele contracte și ar fi dispus înregistrarea contractelor încheiate de foștii jucători ai clubului exclus cu noile cluburi de fotbal cu care aceștia au semnat contracte ulterior datei de 20 iulie 2011.*

Din contră, Curtea reține că „legitimarea” jucătorilor de fotbal care anterior datei de 20 iulie 2011 aveau

contracte legal încheiate cu S.C. ... S.A. la cluburile de fotbal cu care aceștia, ulterior acestei date, au încheiat noi convenții civile s-a realizat de către serviciile de specialitate ale FRF, LPF sau AJF, potrivit competențelor fiecăreia în organizarea competițiilor la care participă jucătorii legitimați, conform art.4 alin.7 din RSTJF.

Însă, prin actul de sesizare, reprezentantul Ministerului Public nu a afirmat în niciun moment că inculpații S.M. și D.D. în calitate de conducători ai inculpatelor FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL ar fi intervenit pe lângă persoanele din cadrul acestor servicii de specialitate, în scopul de a-i determina pe aceștia să înregistreze noile contracte încheiate între jucători legitimați anterior datei de 20 iulie 2011 la S.C. ... S.A. și noile cluburi de fotbal cu care acești jucători încheiaseră noi contracte ulterior acelei date.

Cum obiectul judecății se limitează conform art.371 cod proc.pen. la faptele și persoanele descrise în rechizitoriul, Curtea nu va putea analiza în prezentul dosar penal modalitatea în care persoanele din cadrul serviciilor de specialitate ale FRF, LPF sau AJF au procedat, potrivit competențelor fiecăreia în organizarea competițiilor la care participă jucătorii legitimați, la legitimarea jucătorilor care anterior datei de 20 iulie 2011 erau legitimați la S.C. ... S.A.

Pe cale de consecință, Curtea apreciază că faptele reținute în sarcina inculpaților S.M. și D.D., de sustragere de sub sechestru, nu există în materialitatea lor, nefiind identificat nici măcar vreun jucător de fotbal, legitimat anterior datei de 20 iulie 2011 la S.C. ... S.A., care să fi fost legitimat efectiv de vreunul dintre acești doi inculpați la vreun club de fotbal ulterior acestei date.

În ceea ce le privește pe inculpatele persoane juridice FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL, Curtea reține că prin actul de sesizare nu a fost lămurită exact în ce a constat acuzația adusă în sarcina acestora, lămurire care nu a fost realizată nici cu ocazia parcurgerii procedurii de cameră preliminară.

În acest sens, Curtea constată că prin rechizitoriul Parchetului s-a reținut că faptele persoanelor juridice FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL, prin reprezentanții lor legali, de a fi exclus provizoriu pe S.C. ..S.A., de a fi pus în executare de îndată această hotărâre, făcută cu știință de către reprezentanții acestor persoane, ce a avut de rezultat stingerea raporturilor juridice dintre club și jucătorii de fotbal, de a fi dat jucători de fotbal la alte cluburi sportive, fără o contraprestație aferentă drepturilor federative referitor la aceștia, drepturi aflate sub sechestru fiscal și club aflat în insolvență, cu păgubirea S.C. ..S.A. și a bugetului de stat, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor prev. de art.17 lit.d din Legea nr.78/2000 raportat la art.246, art.248¹cod penal 1969.

Curtea constată că procurorul nu a indicat, iar judecătorul de cameră preliminară nu a lămurit care este acuzația efectivă adusă celor două inculpate persoane juridice în legătură cu infracțiunea de sustragere de sub sechestru.

Sub acest aspect, Curtea a stabilit deja că descrierea faptei într-o manieră clară și lipsită de orice echivoc este una dintre garanțiile dreptului la apărare, componentă a dreptului la un proces echitabil de care trebuie să se bucure orice inculpat în cadrul procesului penal. O descriere corespunzătoare a faptelor pe care reprezentantul Ministerului Public le impută unui inculpat îi va permite acestuia să își formuleze propriile apărări în raport de obiectul acuzației, precum și să formuleze propriile cereri de probatorii în combaterea respectivelor acuzații.

Curtea constată că în cauză, este depășit momentul procesual până la care eventuale neregularități ale rechizitoriului puteau fi remediate.

Analizând în ansamblu întreaga situație de fapt expusă de reprezentantul Ministerului Public în rechizitoriul, Curtea ar putea trage concluzia că fapta inculpatelor de sustragere de sub sechestru ar putea consta în fapta de a fi dat jucători de fotbal la alte cluburi sportive, fără o contraprestație aferentă drepturilor federative referitor la aceștia, drepturi aflate sub sechestru fiscal cu păgubirea bugetului de stat.

Curtea a constatat deja că atât în rechizitoriul, cât și în sentința penală apelată nu se menționează ce se înțelege prin fapta de a da jucătorii la alte cluburi, această mențiune fiind defectuos folosită în cauză. Prin a da jucătorii, Curtea se va raporta la acuzația reținută în sarcina inculpaților, persoane fizice, respectiv de a fi legitimat jucătorii S.C. ... S.A. la alte cluburi sportive de fotbal fără nicio contraprestație aferentă drepturilor federative ale acestora, drepturi aflate sub sechestru fiscal, cu păgubirea bugetului de stat. Curtea a mai stabilit că nu s-ar putea accepta o altă interpretare a acestei noțiuni, fiind greu de acceptat că inculpatele FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL ar fi obligat jucătorii legitimați la S.C. ... S.A. să semneze contracte cu alte cluburi de fotbal, ulterior datei de 20 iulie 2011. În realitate s-ar putea reține în sarcina acestor inculpate doar că au înregistrat contractele încheiate ulterior datei de 20 iulie 2011, între jucătorii legitimați la S.C. ... S.A. și alte echipe de fotbal.

Chiar acceptând că aceasta a fost voința procurorului atunci când a întocmit actul de sesizare al instanței (voință nesupusă analizei în vreun fel judecătorului de cameră preliminară), Curtea a constatat anterior că în rechizitoriul referitor la inculpatele FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL, aceste fapte sunt insuficient descrise pentru a se putea concluziona că aceste inculpate, ar fi acționat fie prin intermediul conducătorilor acestora, respectiv a inculpaților S.M. și D.D., fie prin intermediul altor organe din

structurile lor organizatorice, decât inculpații S.M. și D.D., în scopul legitimării la noile cluburi a jucătorilor de fotbal ce erau legitimați la S.C. ... S.A. anterior datei de 20 iulie 2011.

Din analiza dispozițiilor RSTJF și ale Convenției anterior citate încheiate între FRF și LPF, Curtea a concluzionat că este dincolo de orice dubiu că singurele în măsură să procedeze la legitimarea unor jucători de fotbal sunt doar **serviciile de specialitate ale FRF, LPF sau AJF, potrivit competențelor fiecăreia în organizarea competițiilor**, organe aflate în subordinea inculpatelor FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL, cu deosebirea că organele de specialitate din cadrul Ligii Profesioniste de Fotbal vor opera legitimările și transferurile de jucători la cluburile care participă la competiția „Campionatul Național Liga I”, iar organele de specialitate din cadrul Federației Române de Fotbal vor opera legitimările și transferurile de jucători la cluburile care participă la restul competițiilor organizate de FRF: Liga a II-a, Liga a III-a.

De asemenea, Curtea a concluzionat deja că este dincolo de orice dubiu că inculpații S.M. și D.D. nu aveau printre atribuțiile de serviciu reglementate prin statutele FRF sau LPF sau prin Regulamentul privind statutul și transferul jucătorilor de fotbal, atribuții privind legitimarea acelor jucători de fotbal la alte cluburi de fotbal.

Prin urmare, faptele de sustragere de sub sechestrul a acestor inculpate persoane juridice ar fi putut consta, conform actului de acuzare (în măsura în care rechizitoriul va fi interpretat în acest sens), în legitimarea la alte cluburi de fotbal, prin serviciile proprii de specialitate, potrivit competențelor fiecăreia în organizarea competițiilor, a acelor jucători de fotbal care anterior datei de 20 iulie 2011 erau legitimați la S.C. ... S.A., legitimare realizată ulterior datei de 20 iulie 2011, când Comitetul Executiv al FRF a adoptat hotărârea nr.6 privind excluderea provizorie din FRF a S.C. ... S.A.

Considerând că aceasta ar fi fost voința procurorului la întocmirea actului de sesizare, Curtea apreciază că în raport de infracțiunea de sustragere de sub sechestrul presupus săvârșită de inculpatele FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL se impun a fi realizate următoarele precizări:

Potrivit art.261 alin.1 cod penal sustragerea unui bun care este legal sechestrat se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă, o incriminare similară fiind cuprinsă în art.244 alin.1 cod penal 1969.

Prin procesul verbal nr.1119 din data de 31 ianuarie 2011, întocmit de ANAF DGFP Dolj, în dosarul de executare nr. F37, declanșându-se procedura de executare silită împotriva ... SA, s-a instituit sechestrul de bunuri mobile pentru recuperarea unei creanțe fiscale în sumă de 9.906.095 lei, asupra unor bunuri intitulate „drepturi federative jucători”, evaluate prin estimare la suma de 15.800.000 lei.

Prin procesul verbal nr.6861 din data de 05 iulie 2011, întocmit de ANAF DGFP Dolj, în dosarul de executare nr. F37, continuându-se procedura de executare silită împotriva ... SA, s-a instituit sechestrul de bunuri mobile pentru recuperarea unei creanțe fiscale în sumă de 2.049.281 lei asupra unor bunuri intitulate „drepturi federative jucători”, evaluate prin estimare la suma de 2.000.000 lei. În realitate însă cel de-al doilea proces verbal instituia sechestrul pentru drepturi în valoare de 1.000.000 lei, pentru că unul dintre jucătorii menționați în cel de al doilea proces verbal este menționat și în primul proces verbal (este vorba de jucătorul ...).

Procurorul a apreciat că faptele de sustragere de sub sechestrul ar fi reprezentate din pierderea sechestrului instituite asupra drepturilor federative ale jucătorilor de fotbal de la S.C. ...S.A. ca urmare a legitimării acestor jucători la alte cluburi, având ca efect imposibilitatea încasării de către bugetul de stat a unor creanțe certe, reprezentând obligații fiscale.

Curtea apreciază că trebuie supuse analizei două aspecte, respectiv natura juridică și regimul „drepturilor federative”, respectiv efectul procedurii insolvenței și falimentului sub imperiul cărora se afla S.C. ...S.A. asupra sechestrului instituit de către ANAF DGFP Dolj, aspecte neanalizate de procuror prin rechizitoriul, sau de către prima instanță prin sentința penală apelată.

Ulterior analizării aspectelor anterior menționate, trebuie realizată o analiză a obiectului material al infracțiunii de sustragere de sub sechestrul, prin raportare la faptele deduse judecării.

Sub un prim aspect, Curtea constată că sechestrul a fost instituit asupra unor drepturi federative.

Curtea constată că în legislația națională nu este definită noțiunea de „drepturi federative” și nici regimul juridic al acestor drepturi.

Singura referință la drepturile federative este găsită în prevederile art.45¹ din legea nr.69/2000 privind educația fizică și sportul, în care se arată că drepturilor prevăzute de art.45 din același act normativ (dreptul asupra imaginii de grup sau individuale statică sau în mișcare a sportivilor lor în echipament de concurs și de reprezentare, când participă la competiții în numele respectivei structuri, dreptul de folosință asupra siglei/emblemei proprii și asupra denumirii competiției pe care o organizează, drepturi de reclamă, publicitate, de transmisie radio și televiziune, la competițiile pe care le organizează sau la care participă) pot fi cesionate, **cu excepția drepturilor federative ale sportivilor, care pot fi cesionate exclusiv la o altă structură sportivă.**

Prin urmare în art.45¹ din legea nr.69/2000 se folosește denumirea de drepturi federative ale sportivilor,

fără a se oferi și o definiție legală a acestei categorii de drepturi sau fără a se reglementa un regim juridic special pentru această categorie de drepturi.

În lipsa unei definiții legale pentru această categorie de drepturi, Curtea se va raporta la modalitatea în care însuși organul fiscal competent se raportează la această categorie de drepturi, întrucât doar acest organ fiscal este cel care a considerat că s-ar impune instituirea sechestrului asupra acestei categorii de drepturi, în vederea recuperării obligațiilor fiscale restante datorate de S.C. ...S.A. bugetului consolidat al statului.

Astfel, organul fiscal ar fi singurul în măsură să aprecieze în ce măsură poate să obțină executarea silită a „drepturilor federative ale sportivilor” în vederea satisfacerii creanței fiscale.

În acest sens, Curtea constată că prin adresa nr. 896861/912686 din data de 12.08.2010 (file 85-88 vol.XVI d.apel) ANAF a comunicat FRF, AFAN și LPF următoarele:

- organul fiscal competent nu a aplicat măsuri asiguratorii asupra jucătorilor profesioniști de fotbal (oameni), ci asupra drepturilor de dispunere asupra drepturilor federative de joc ale jucătorilor de fotbal. ANAF consideră că acestea reprezintă o categorie de bunuri mobile care sunt înregistrate valoric în patrimoniul cluburilor (contribuabili), ce le dețin în proprietate, pe baza facturilor prin care au fost cesonate (cumpărate). Din punct de vedere contabil, ANAF a apreciat că aceste valori patrimoniale se înregistrează în contul sintetic de gradul I 208 – „Alte imobilizări necorporale”, respectiv contul sintetic de gradul II 2082 – „Alte imobilizări necorporale privind activitățile economice”.

- aceste active imobilizate necorporale existente în patrimoniul cluburilor de fotbal, reprezintă însăși valoarea patrimonială a echipei de fotbal în sens generic, reprezintă valoarea drepturilor federative și sportive asupra jucătorilor de fotbal, drepturi care aparțin cluburilor de fotbal. În consecință, s-a apreciat că *bunul mobil constând în dreptul de a dispune asupra drepturilor federative de joc ale jucătorilor de fotbal, putând fi dobândit ori înstrăinat prin acte juridice, face parte din categoria bunurilor ce se află în circuitul civil și implicit este un bun mobil urmăribil, care poate face obiectul unor măsuri asiguratorii sau de executare silită.*

Prin urmare, Curtea reține că însuși organul fiscal a apreciat că **prin procesele verbale din 31.05.2011 și 05.07.2011 au fost puse sub sechestrul drepturile de dispunere asupra drepturilor federative de joc ale jucătorilor de fotbal**, drepturi ce aparțin cluburilor de fotbal, **iar nu drepturile federative**, ce aparțin jucătorului, astfel cum a susținut procurorul în rechizitoriu.

În ceea ce privește efectele sechestrului aplicate de către organul fiscal prin procesele verbale din 31.05.2011 și 05.07.2011, prin aceeași adresă nr. 896861/912686 din data de 12.08.2010 ANAF a apreciat că aplicarea sechestrului are drept consecință limitarea dreptului de dispoziție al proprietarului asupra bunului respectiv, iar de la data întocmirii procesului verbal de sechestr, bunurile sechestrate sunt indisponibilizate, iar cât timp durează executarea silită debitorul nu poate dispune de aceste bunuri, decât cu aprobarea dată, de organul competent.

Prin aceeași adresă s-a mai arătat că dreptul de a dispune asupra drepturilor federative de joc ale jucătorului de fotbal se poate valorifica și concretiza numai în momentul cesionării/transferului jucătorilor de fotbal, moment în care clubul cedent își manifestă dreptul de dispoziție asupra acestor drepturi federative, în sensul cedării drepturilor federative de joc ale jucătorilor de fotbal aflați sub contract către clubul cesionar, care la rândul lui, în schimbul dobândirii acestor drepturi federative, datorează și achită o sumă de bani, sub forma unei indemnizații de transfer. În această situație, **actele de dispoziție privind drepturile de dispunere asupra drepturilor federative de joc ale jucătorilor intervin în cadrul unui raport juridic ce ia naștere între două cluburi sportive, fiind condiționate de existența unui contract între clubul cedent și fotbalistii ce urmează a fi transferați.**

Organul fiscal a mai apreciat că respectivele contracte încheiate de cluburile sportive cu jucătorii profesioniști de fotbal dau naștere unor raporturi juridice între club și jucătorii în cauză. Respectarea condițiilor privind încheierea, executarea și încetarea acestora sunt supuse controlului Federației Române de Fotbal, prin comisiile de specialitate competente, în conformitate cu reglementările naționale în materie, date în aplicarea regulamentelor forurilor tutelare internaționale.

În concluzie, s-a opinat de către organul fiscal că, fiind vorba de raporturi juridice distincte, existența sechestrului asigurător instituit de organele fiscale competente asupra unor drepturi aparținând cluburilor sportive, nu poate determina menținerea în vigoare a unui contract încheiat între un club sportiv și un jucător de fotbal profesionist, ale cărui clauze contractuale nu au fost respectate.

Nu în ultimul rând, din aceeași adresă rezultă că sub aspectul modalității în care se poate aborda tranzacționarea drepturilor de dispunere asupra drepturilor federative de joc, organul fiscal a apreciat că:

a. dacă este instituit sechestrul asigurătoriu asupra dreptului de a dispune asupra drepturilor federative de joc ale jucătorului de fotbal în cauză, organul fiscal își poate da acordul pentru transferul jucătorului cu condiția constituirii unei garanții la nivelul sumei la care a fost instituită măsura asiguratorie pentru dreptul de dispunere asupra drepturilor federative de joc al jucătorului de fotbal respectiv, conform art.130 din OG nr.92/2003, în vigoare la data faptelor.

b. în situația în care este instituit un sechestr executoriu asupra dreptului de a dispune asupra drepturilor federative de joc ale jucătorului de fotbal în cauză organul fiscal competent poate să își dea acordul cu privire la transfer

cu condiția virării contravalorii indemnizației de transfer în contul indicat de acesta, conform art.160 din OG nr.92/2003.

Din conținutul adresei nr.896861/912686 din data de 12.08.2010, Curtea constată că *însuși organul fiscal se raportează la drepturile de dispunere asupra drepturilor federative de joc ale unui jucător de fotbal, ca un drept afectat de o condiție suspensivă*, acesta urmând a produce efecte în momentul cesionării/transferului jucătorilor de fotbal, moment în care clubul cedent își manifestă dreptul de dispoziție asupra acestor drepturi federative, în sensul cedării drepturilor federative de joc ale jucătorilor de fotbal aflați sub contract către clubul cesionar, care la rândul lui, în schimbul dobândirii acestor drepturi federative, datorează și achită o sumă de bani, sub forma unei indemnizații de transfer.

Pe cale de consecință, *Curtea concluzionează că la data faptelor, drepturile de dispunere asupra drepturilor federative de joc ale unui jucător de fotbal, drepturi ce se aflau în patrimoniul S.C. ...S.A. și asupra cărora organele fiscale instituiseră sechestrul, sunt drepturi afectate de condiția suspensivă, condiție ce afectează însăși existența dreptului, conform art.1004 și art.1022 cod civil 1864.*

Prin *condiție suspensivă* trebuie înțeles un eveniment viitor și nesigur ca realizare, de care depinde existența respectivului drept.

În acest sens, *condiția suspensivă* este legată de două împrejurări exterioare voinței clubului de fotbal cedent, respectiv: *în primul rând* existența unui alt club de fotbal cesionar, care intenționează să achiziționeze dreptul federativ al jucătorului de fotbal asupra căruia clubul cedent deține un drept de dispoziție; *în al doilea rând*, exprimarea voinței jucătorului de fotbal aflat sub contract cu clubul cedent, de a semna un nou contract cu clubul cesionar. Totodată, condiția suspensivă este legată și de o împrejurare interioară voinței clubului de fotbal cedent, respectiv exprimarea voinței acestui club de a înstrăina dreptul de dispoziție pe care îl are asupra dreptului federativ de joc al jucătorului de fotbal în cauză.

În toate situațiile, aceste împrejurări fie exterioare, fie interioare voinței clubului care deține dreptul de dispoziție asupra dreptului federativ de joc al unui jucător de fotbal sunt evenimente viitoare și nesigure ca realizare.

Curtea concluzionează că dreptul de dispoziție asupra dreptului federativ de joc al unui jucător de fotbal, ca drept afectat de o condiție suspensivă *produce două tipuri de efecte*, unele în perioada anterioară îndeplinirii condiției (*pendente conditione*) și unele în perioada ulterioară împlinirii condiției (*eveniente conditione*).

Cel mai important efect *pendente conditione* este acela că dreptul respectiv, afectat de o condiție suspensivă nu produce vreun efect, acesta nu există.

Cel mai important efect *eveniente conditione* este acela că dreptul respectiv, în momentul îndeplinirii condiției suspensive, va fi considerat ca fiind în vigoare, ca fiind în ființă, împlinirea condiției producând efecte retroactive din chiar momentul constituirii dreptului.

Dacă însă, nu se va împlini condiția suspensivă acest drept va fi considerat cu efecte retroactive ca nefiind în vigoare, nefiind în ființă, din chiar momentul nașterii sale.

În cauză, dreptul dispunere asupra drepturilor federative de joc ale unui jucător de fotbal s-a născut chiar din momentul în care între club și jucător s-a încheiat o convenție civilă. Însă acest drept va produce efecte la momentul îndeplinirii condiției suspensive.

Prin urmare, până la momentul îndeplinirii condiției suspensive, respectiv până la momentul cesionării/transferului jucătorilor de fotbal, moment în care clubul cedent își manifestă dreptul de dispoziție asupra acestor drepturi federative, în sensul cedării drepturilor federative de joc ale jucătorilor de fotbal aflați sub contract către clubul cesionar, care la rândul lui, în schimbul dobândirii acestor drepturi federative, datorează și achită o sumă de bani, sub forma unei indemnizații de transfer, ***dreptul de dispoziție asupra dreptului federativ de joc al jucătorului de fotbal, aflat în patrimoniul unui club de fotbal nu există și nu poate produce niciun efect juridic.***

În atare situație, chiar dacă asupra dreptului de dispoziție asupra dreptului federativ de joc al jucătorului de fotbal, aflat în patrimoniul unui club de fotbal s-a instituit vreun sechestrul

asiguratoriu sau un sechestrul executoriu, niciuna dintre aceste măsuri nu poate produce vreun efect juridic, organul care a instituit respectiva măsură nefiind în măsură să poată proceda la executarea silită a acestui drept.

Pe cale de consecință, în măsura în care ***dreptul de dispoziție asupra dreptului federativ de joc al jucătorului de fotbal, aflat în patrimoniul unui club de fotbal încetează*** altfel decât prin cesionarea acestui drept la un alt club de fotbal, prin încheierea unui contract de transfer, respectivul drept se consideră că nu a existat niciodată, astfel că respectivele sechestre sunt considerate că nu au existat niciodată.

Sub acest aspect, Curtea apreciază că dreptul de dispoziție asupra dreptului federativ de joc al jucătorului de fotbal, aflat în patrimoniul unui club de fotbal poate înceta și în alte modalități decât prin cesionarea dreptului la un alt club de fotbal. Spre exemplu acest drept poate înceta prin ajungerea la termen a contractului semnat între club și jucătorul de fotbal, prin denunțarea unilaterală a contractului de către jucător ca urmare a neachitării de către club a drepturilor financiare restante pe cel puțin 90 de zile, prin denunțarea unilaterală a contractului de către club pentru neîndeplinirea de către jucător a performanțelor sportive.

Or, în astfel de situații prin încetarea efectelor contractului între club și jucătorul de fotbal, încetează și dreptul de dispoziție asupra dreptului federativ de joc al jucătorului de fotbal, aflat în patrimoniul unui club de fotbal, drept care derivă din însuși contractul încheiat între club și jucător.

În același sens a fost și opinia exprimată de organul fiscal care a impus măsura sechestrului executoriu asupra dreptului de dispoziție asupra dreptului federativ de joc al jucătorului de fotbal. Astfel, prin adresa nr.805.905. MGV/28.07.2011 (fila 176-177 vol.VI d.u.p.) comunicată de Agenția Națională de Administrare Fiscală inculpatei Ligii Profesioniste de Fotbal s-a reținut că sub rezerva bunei-credințe, indiferent de motivul care a condus la încetarea contractului dintre jucătorul de fotbal profesionist și clubul de fotbal, măsura sechestrului rămâne fără obiect, deoarece obiectul sechestrului, respectiv bunul mobil necorporal nu mai subzistă fără existența contractului, acesta din urmă reprezentând izvorul dreptului de dispoziție asupra drepturilor federative de joc ale jucătorului.

Aplicând aceste principii la speța dedusă judecării, Curtea constată că măsura sechestrului executoriu aplicată de ANAF asupra drepturilor de dispoziție asupra drepturilor federative de joc ale jucătorilor de fotbal legitimați la S.C. ...S.A. nu producea niciun efect juridic întrucât respectivul drept, era afectat de o condiție suspensivă.

Împrejurarea că prin adoptarea hotărârii nr.6 din data de 20 iulie 2011 a Comitetului Executiv al FRF s-a ajuns la formularea unor concluzii (a căror corectitudine juridică poate fi pusă sub semnul întrebării) în sensul că se consideră desființate contractele de fotbal încheiate între S.C. ...S.A. și jucătorii de fotbal legitimați la acest club, nu înseamnă că măsura sechestrului aplicată de ANAF asupra drepturilor de dispoziție asupra drepturilor federative de joc al jucătorilor de fotbal legitimați la S.C. ...S.A. ar putea produce vreun efect juridic.

Curtea constată astfel că pentru a putea pune în discuție existența infracțiunii de sustragere de sub sechestr, trebuie ca ***situație premisă*** să existe un bun legal sechestrat.

Or, având în vedere cele anterior expuse, Curtea consideră că în cauză nu a existat un bun legal sechestrat întrucât „bunul sechestrat”, respectiv drepturile de dispoziție asupra drepturilor federative de joc al jucătorilor de fotbal legitimați la S.C. ...S.A. nu au ajuns niciodată să producă efecte juridice, nefiind îndeplinită în ceea ce privește fiecare drept în parte, condiția suspensivă a încheierii unui contract de transfer între clubul craiovean și orice alt club care dorea să beneficieze de serviciile vreunui jucător de fotbal legitimat la primul club anterior menționat. Neîndeplinirea condiției suspensive menționate anterior conduce, cu efect retroactiv, la concluzia că respectivul drept de dispoziție nu a existat niciodată, astfel că, neexistând, nu putea fi supus în mod legal unui sechestrul asiguratoriu sau executoriu aplicat de către organul fiscal competent.

În concluzie, Curtea apreciază că în cauză, față de cele sus-expuse, nu este îndeplinită situația premisă impusă de art.261 alin.1 cod penal pentru a analiza restul elementelor constitutive ale infracțiunii de sustragere de sub sechestru.

Curtea mai are în vedere sub acest aspect și conținutul adresei nr. 896861/912686 din data de 12.08.2010 ANAF în care s-a arătat că drepturilor de dispunere asupra drepturilor federative de joc ale jucătorilor de fotbal reprezintă o categorie de bunuri mobile care sunt înregistrate valoric în patrimoniul cluburilor (contribuabili), ce le dețin în proprietate, pe baza facturilor prin care au fost cesionate (cumpărate). Din punct de vedere contabil, ANAF a apreciat că aceste valori patrimoniale se înregistrează în contul sintetic de gradul I 208 – „Alte imobilizări necorporale”, respectiv contul sintetic de gradul II 2082 – „Alte imobilizări necorporale privind activitățile economice”.

Raportat la conținutul adresei indicat mai sus, în prezenta cauză, Curtea constată că S.C. ...S.A. nu a înregistrat în contabilitatea proprie niciunul dintre drepturile de dispunere asupra drepturilor federative de joc ale jucătorilor de fotbal.

În acest sens, Curtea constată că potrivit adresei din 25.01.2017 emisă de S.C. ...S.A., prin lichidator judiciar AGENȚIA(fila 243 vol.XI) rezultă că în momentul în care agenția a intrat în posesia actelor preluate de la reprezentanții societății, nu au fost identificate și documente financiar bancare contabile privind jucătorii de fotbal. De asemenea, partea civilă a mai precizat că există lipsuri în documentele din anii 2002-2012 și nu au fost identificate documente complete privind contractele cu jucătorii de fotbal.

În același sens, Curtea mai constată că prin adresa comunicată de S.C. ... S.A., prin lichidator judiciar Agenția de Insolvență S.P.R.L. pentru termenul de judecată din data de 11.01.2017 (file 40-41 vol.X d.apel) rezultă că în data de 09 aprilie 2014, Tribunalul Brașov a dispus intrarea debitorului S.C. ... S.A. în faliment și numirea în calitate de lichidator judiciar a Agenției de Insolvență S.P.R.L., conform sentinței nr.1124 din data de 09.09.2014 pronunțată în dosarul nr.12049/63/2007. Prin aceeași hotărâre, Tribunalul Brașov a dispus ca în termen de 10 zile de la comunicarea hotărârii, să se realizeze predarea gestiunii averii debitorului către lichidator și a tuturor documentelor și informațiilor debitorului. În adresă se mai arată că deși Agenția de Insolvență S.P.R.L. a dispus emiterea unei notificări către fostul administrator special desemnat pentru S.C. ... S.A., respectiv numitului ..., solicitându-i îndeplinirea obligației de predare a gestiunii averii debitorului, acesta nu a dat curs solicitării. Ulterior, Agenția de Insolvență S.P.R.L. a emis mai multe notificări consecutive, însă în mod constant fostul reprezentant al debitorului S.C. ... S.A., numitul M. A-M și fostul administrator special al debitorului, numitul ...nu și-au respectat obligația de a preda gestiunea averii debitorului. S-a mai susținut că abia în urma ultimei notificări din data de 31.07.2014, Agenția de Insolvență S.P.R.L. a intrat doar parțial în posesia gestiunii averii debitorului, însă deoarece documentele contabile nu erau arhivate, numerotate, șnuruite conform legii s-a hotărât lăsarea acestor documente în custodia numitului M. A-M, până la momentul în care era selectată o societate specializată în vederea selectării și arhivării documentelor conform legii. După momentul desemnării societății ...S.R.L. în vederea selectării și arhivării documentelor conform legii, Agenția de Insolvență S.P.R.L. a susținut că a intrat în posesia documentelor contabile ale S.C. ... S.A. abia la data de 12.05.2015, conform procesului verbal întocmit de BEJ ..., după ce a fost nevoită să emită anterior patru notificări către numitul M. A-M pentru a preda documentele respective. Din aceeași adresă, Curtea mai reține că fostul reprezentant al S.C. ... S.A., numitul M. A-M a predat doar în parte documentele contabile ale societății, iar în urma verificării documentelor contabile primite la data de 12.05.2015, de către societatea ...S.R.L., s-a constatat că există lipsuri în documentele din anii 2002-2012 și că nu au fost identificate documente complete privind contractele cu jucătorii de fotbal.

Or, în atare condiții, Curtea constată că s-ar putea pune la îndoială însăși existența bunurilor supuse sechestrului executării instituite prin procesele verbale din 30.01.2011, respectiv 05.07.2011, în condițiile în care, în evidențele contabile ale S.C. ...S.A., nu s-au putut identifica documente financiar contabile privind jucătorii de fotbal legitimați anterior datei de 20 iulie 2011 la acest club.

În același sens, Curtea reține că însuși organul fiscal a apreciat că bunurile sechestrate ca valori patrimoniale se înregistrează în contul sintetic de gradul I 208 – „Alte immobilizări necorporale”, respectiv contul sintetic de gradul II 2082 – „Alte immobilizări necorporale privind activitățile economice”, înregistrări contabile care în cazul S.C. ...S.A. lipsesc cu desăvârșire. Lipsa „bunurilor” din evidențele contabile ridică în opinia Curții îndoială și cu privire la posibilitatea de a stabili în mod corespunzător valoarea acestor bunuri, cât timp nici măcar deținătorul drepturilor de a dispune asupra drepturilor federative de joc ale jucătorilor de fotbal nu a înțeles să le atribuie o valoare patrimonială în contabilitate, în sensul înregistrării în conturile menționate de adresa ANAF suscitată.

Sub un al doilea aspect, Curtea reține că la data de 20 iulie 2011 S.C. ...S.A. se afla în procedura insolvenței, aspect, care în opinia Curții a condus la suspendarea sechestrelor executorii instituite asupra drepturilor de dispunere asupra federative de joc ale jucătorilor legitimați la acest club.

Astfel, Curtea reține că S.C. ...S.A. a intrat în procedură de insolvență în conformitate cu dispozițiile Legii nr.85/2006 (lege în vigoare la data faptelor), cererea de insolvență fiind făcută de ...SRL și soluționată prin sentința nr.89 din data de 15.02.2006 a Tribunalului Dolj, pronunțată în dosarul cu număr vechi 157/F/2005.

Hotărârea respectivă pronunțată în procedura insolvenței este executorie, în conformitate cu dispozițiile art. 12 din Legea nr. 85/2006. Prin urmare, calea de atac exercitată nu are ca efect suspendarea executării hotărârii pronunțate de judecătorul sindic.

Împotriva Sentinței nr.89/2006 a Tribunalului Dolj s-a formulat recurs, iar prin decizia civilă nr. 824 din data de 12.06.2006 a Curții de Apel Craiova s-a admis recursul declarat de debitorul S.C. ...S.A. împotriva sentinței nr. 89 din data de 15.02.2006 a Tribunalului Dolj, a fost modificată această sentință în sensul admiterii contestației debitorului și respingerii cererii de deschidere a procedurii formulate de creditorul ...SRL.

Prin decizia nr. 109/31.01.2007 a Curții de Apel Alba-Iulia, a fost admisă contestația în anulare formulată de creditorul ...SRL, a fost anulată decizia nr.824 din data de 12.06.2006 a Curții de Apel Craiova și rejudecând recursul declarat de debitor, l-a respins, menținând sentința nr. 89/15.02.2006 a Tribunalului Dolj de deschiderea a procedurii insolvenței.

Debitoarea S.C. ...S.A. a formulat cerere de revizuire a Sentinței Civile nr.89/2006 a Tribunalului Dolj.

Prin încheierea nr.5 din data de 05 februarie 2010 pronunțată în dosarul nr.1497/63/2010 a Tribunalului Dolj, s-a dispus suspendarea provizorie a executării Sentinței nr.89/15.02.2006 până la soluționarea cererii de suspendare formulată în dosarul ce avea ca obiect cerere de revizuire a acestei sentințe.

Prin încheierea nr. 2686/COM din data de 05.04.2011 a Tribunalului Constanța, pronunțată în dosarul nr.1464/63/2010 s-a dispus suspendarea executării Sentinței nr.89/15.02.2006 pronunțată de Tribunalul Dolj în dosarul nr. 12047/63/2007 (număr vechi 157/F/2005) până la soluționarea cererii de revizuire a aceleiași hotărâri.

Prin sentința civilă nr. 4917/COM din data de 21.06.2011 a Tribunalului Constanța a fost respinsă cererea de revizuire formulată de ... SA împotriva Sentinței civile nr. 89/15.02.2006 a Tribunalului Dolj.

Prin urmare, Curtea constată că executarea sentinței civile nr. 89/15.02.2006 a Tribunalului Dolj a fost suspendată în perioada 05 februarie 2010 - 21 iunie 2011, însă începând cu data de 21 iunie 2011 în cauză au început să își producă efectele dispozițiile art.36 din Legea nr.85/2006 care prevăd că de la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acțiunile judiciare, extrajudiciare sau măsurile de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra debitorului sau bunurilor sale.

Curtea reține că procesul verbal de sechestrul pentru bunuri mobile din data de 31 ianuarie 2011 a fost legal aplicat, însă începând cu data de 21 iunie 2011, acest proces verbal nu ar mai fi putut să producă efecte juridice întrucât orice procedură de executare silită este suspendată de drept conform art.36 din Legea nr.85/2006.

În schimb, procesul verbal de sechestrul pentru bunuri mobile din 05 iulie 2011 nu ar mai fi putut fi aplicat de către organele fiscale, deoarece acesta a fost dispus ulterior datei de 21 iunie 2011, când față de debitoarea S.C. ...S.A. produceau efecte dispozițiile conform art.36 din Legea nr.85/2006. În plus, chiar acceptând că organul fiscal ar fi putut institui respectivul sechestrul, acesta nu mai producea efecte juridice, fiind suspendată de drept orice altă acțiune de executare silită care nu ar fi fost întemeiată pe dispozițiile legii nr.85/2006.

În ceea ce privește natura juridică a proceselor verbale de sechestrul din 31 ianuarie 2011 și 05 iulie 2011, Curtea apreciază că acestea nu au natura juridică a unor sechestrul asigurătorii, care ar fi exceptate de la aplicarea dispozițiilor art.36 din Legea nr.85/2006, cum în mod greșit a susținut reprezentantul Ministerului Public. Din contră

acestea reprezintă măsuri de sechestrare a bunurilor în vederea executării silite și recuperării sumelor de bani datorate de către S.C. ...S.A. către ANAF DGFP Dolj.

În acest sens, Curtea reține că ANAF DGFP Dolj a întocmit procesele verbale de sechestrare pentru bunuri mobile din data de 31 ianuarie 2011 și data de 5 iulie 2011, în dosarul de executare nr.F37, având ca obiect procedura de executare silită împotriva S.C. ...S.A. pentru creanțele fiscale în sumă de 9.906.095 lei și respectiv de 2.049.281 lei.

Temeiurile juridice care au stat la baza întocmirii acestor procese verbale au fost reprezentate prin dispozițiile art.151-152 din codul de procedură fiscală, în vigoare la data faptelor, adoptat prin OG nr.92/2003.

Curtea reține că dispozițiile art.151 și următoarele din OG nr.92/2003 sunt cuprinse în Capitolul VIII – Stingerea creanțelor fiscale prin executare silită, Secțiunea a III-a – Executarea silită a bunurilor mobile. În art.151 alin.4 din OG nr.92/2003 se arată că „Executarea silită a bunurilor mobile se face prin sechestrarea și valorificarea acestora, chiar dacă acestea se află la un terț. Sechestrul se instituie printr-un proces-verbal.” Totodată în art.151 alin.9 din OG nr.92/2003 se arată că „....

Din analiza acestor dispoziții legale, Curtea constată că cele două procese verbale de sechestrare pentru bunuri mobile din data de 31 ianuarie 2011 și data de 5 iulie 2011, nu reprezintă măsuri asiguratorii, din contră **acestea reprezintă veritabile măsuri de executare silită, măsuri dispuse în vederea recuperării creanțelor datorate organelor fiscale de către S.C. ...S.A.**

Pe cale de consecință, fiind măsuri de executare silită, față de acestea devin incidente dispozițiile art.36 din Legea nr.85/2006, astfel încât dispozițiile de sechestrare conținute în procesele verbale din data de 31 ianuarie 2011 și data de 5 iulie 2011 sunt suspendate de drept pe toată durata procedurii insolvenței și falimentului toate măsurile de executare silită pornite asupra bunurilor și drepturilor debitorului.

Concluzia anterior expusă este confirmată și de organul fiscal care a aplicat măsura sechestrului executoriu în prezenta cauză. În acest sens, Curtea reține că prin adresa nr.805.905. MGV/28.07.2011 (fila 176-177 vol.VI d.u.p.) comunicată de Agenția Națională de Administrare Fiscală inculpatei Ligii Profesioniștii de Fotbal s-a arătat că, din ansamblul prevederilor art.36 din Legea 85/2006, rezultă că orice urmăriri individuale în legătură cu debitorul nu pot fi realizate, toate acțiunile desfășurându-se în cadrul procedurii organizate, cu participarea tuturor creditorilor, măsură justificată de caracterul colectiv și concursual al procedurii insolvenței. Prin urmare, organul fiscal a apreciat că în legătură cu orice aspecte și acțiuni referitoare la o societate față de care s-a deschis procedura insolvenței (cum este și cazul S.C. ...S.A.) urmează a fi sesizată instanța de judecată pe rolul căreia se află în derulare procedura insolvenței, **astfel că organul fiscal nu poate dispune cu privire la sechestrurile aplicate, raportat la prevederile Legii nr.85/2006 privind procedura insolvenței.**

În atare situație, se pune problema dacă un sechestrare instituit în mod legal asupra unor drepturi ale unui debitor și ulterior suspendat de drept, mai poate constitui situația premisă pentru infracțiunea de sustragere de sub sechestrare.

Curtea apreciază că într-o astfel de situație, **nu mai este îndeplinită condiția impusă de lege pentru a se putea supune analizei întrunirea celorlalte elemente constitutive ale infracțiunii de sustragere de sub sechestrare, în condițiile în care nu ne mai găsim în situația unui sechestrare legal aplicat**, noțiune care ar trebui înțeleasă ca fiind un sechestrare apt de a produce efecte juridice. Or, cât timp, în speța dedusă judecării, efectele sechestrurilor aplicate sunt paralizate de către dispozițiile art.36 din legea nr.85/2006 (organul fiscal neputând dispune cu privire la sechestrurile aplicate), nu este îndeplinită **situația premisă impusă de lege pentru a analiza și îndeplinirea celorlalte elemente constitutive ale infracțiunii.**

Sub un ultim aspect, Curtea urmează a analiza dacă dreptul de dispoziție asupra dreptului federativ de joc al jucătorului de fotbal, poate constitui obiectul material al infracțiunii de sustragere de sub sechestrare.

În acest sens, Curtea constată că în doctrină se arată că obiectul material al infracțiunii de sustragere de sub sechestrare este același ca al infracțiunii de furt, respectiv bunul mobil, la care legiuitorul impune ca situația premisă, condiția ca bunul să fie legal sechestrat.

Noțiunea de bun mobil corespunde aceleia atribuită în dreptul civil, intrând deci în sfera obiectului material al faptei mobile prin natura lor, imobilele prin destinație, imobilele prin natura lor, dacă sunt scoase din această stare și apoi sustrate.

Actul de sustragere nu se poate referi decât la bunuri mobile corporale, dar este indiferent dacă acestea sunt bunuri principale sau accesorii, divizibile sau indivizibile, fungibile sau nefungibile, consumptibile sau neconsumptibile.

Curtea constată că, în doctrină, prin noțiunea de bun se înțelege orice obiect cu existență determinată într-un patrimoniu. În același timp, prin bun mobil se înțelege bunul care poate fi deplasat, transportat dintr-un loc în altul, fără a-și modifica structura și calitățile esențiale.

Această precizare este importantă de făcut, deoarece doar un bun mobil corporal poate fi sustras.

Prin sustragere, ca element material al infracțiunii de sustragere de sub sechestrul se înțelege aceeași acțiune specifică elementului material al infracțiunii de furt. Cu alte cuvinte sustragerea se apreciază după aceleași criterii ca și „luarea” de la furt, adică elementul material va exista ori de câte ori bunul luat de făptuitor va fi scos de sub imperiul sechestrului trecând în puterea de dispoziție a făptuitorului.

Pe cale de consecință, sustragerea de sub sechestrul va reprezenta luarea unui bun mobil corporal legal sechestrat din posesia sau detinerea legitimă a unei persoane, fără consimțământul persoanei care a instituit în mod legal sechestrul. Luarea reprezintă acea formă de sustragere care se realizează prin scoaterea fizică a bunului din sfera de stăpânire a persoanei care deține bunul legal sechestrat și trecerea sa în sfera de stăpânire a făptuitorului. Deși este o acțiune unică, acțiunea de luare se realizează prin două acte, constând în deposedare și imposedare. Deposedarea reprezintă scoaterea bunului, din sfera de stăpânire a posesorului sau detentorului, fapte ce produce o mutație efectivă, obiectivă, în realitatea patrimoniului lezată, iar imposedarea constă în trecerea aceluși bun în sfera de stăpânire a făptuitorului.

Aplicând aceste principii doctrinare la speța dedusă judecării, Curtea constată că dreptul de dispoziție asupra dreptului federativ de joc al jucătorului de fotbal nu poate constitui obiect material al infracțiunii de sustragere de sub sechestrul.

În primul rând, Curtea constată că dreptul de dispoziție asupra dreptului federativ de joc al jucătorului de fotbal nu poate constitui în nicio împrejurare un bun mobil corporal, tangibil, vizibil, bun care să poată fi sustras, respectiv să poată trece efectiv prin efectul deposedării-imposedării, din sfera de stăpânire a unei persoane în sfera de stăpânire a unei alte persoane.

Sub acest aspect, Curtea, în acord cu susținerile inculpatului S.M., constată impropriu afirmația din rechizitoriul referitoare la drepturile federative, definindu-le ca fiind „drepturi ideale”. Ideal, potrivit dicționarului explicativ al limbii române, înseamnă perfect, desăvârșit, care ține de domeniul ideilor, privitor la gândire; care există numai în mintea, în închipuirea omului; spiritual, imaterial. Or, „drepturi federative jucător” nu pot fi în nici un caz calificate așa cum a făcut-o procurorul în rechizitoriul. În același timp, aceste bunuri nu pot constitui „bunuri” sechestrabile.

În al doilea rând, Curtea constată că dreptul de dispoziție asupra dreptului federativ de joc al jucătorului de fotbal nu poate fi sustras, acțiune înțeleasă ca fiind luarea din sfera de stăpânire a unei persoane și trecerea în sfera de stăpânire a unei alte persoane. Curtea nu își poate imagina cum un drept care nu există în materialitatea obiectivă poate fi sustras în mod obiectiv.

Pe cale de consecință, Curtea apreciază că și sub aspectul obiectului material, nu sunt îndeplinite elementele constitutive ale infracțiunii de sustragere de sub sechestrul, dreptul de dispoziție asupra dreptului federativ de joc al jucătorului de fotbal neputând fi sustras de sub sechestrul legal instituit.

Încadrarea juridică a faptelor

În ceea ce privește încadrarea juridică a infracțiunii de sustragere de sub sechestrul, având în vedere succesiunea de legi penale, Curtea consideră că în prezenta cauză își vor găsi aplicarea dispozițiile codului penal, având în vedere pe de o parte împrejurarea că aceasta este legea activă sub imperiul căreia urmează a se dispune soluțiile de achitare, iar pe de altă parte că aceste dispoziții sunt în mod global mai favorabile, în raport de tratamentul sancționator mai blând al infracțiunii de abuz în serviciu.

Sub acest ultim aspect, Curtea constată că sub imperiul codului penal, infracțiunea este sancționată în art.261 alin.1 cod penal cu închisoare de la 3 luni la 1 an sau cu amendă, în timp ce sub imperiul codului penal 1969, aceeași infracțiune era sancționată în art.244 alin.1 cod penal 1969 cu închisoare de la 1 lună la 1 an sau amendă. Curtea apreciază că deși sub imperiul noului cod penal, infracțiunea de sustragere de sub sechestrul este sancționată mai aspru, totuși a apreciat că în mod global cod penal este mai favorabil în raport de tratamentul sancționator mai blând al infracțiunii de abuz în serviciu.

Curtea găsește întemeiat motivul de apel invocat de către reprezentantul Ministerului Public privind greșita schimbare a încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatelor persoane juridice FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL din infracțiunea de sustragere de sub sechestrul prev. de art.261 alin.1 cod penal în infracțiunea de complicitate la sustragere de sub sechestrul prev. de art.48 cod penal rap. la art.261 cod penal.

În acest sens, Curtea apreciază că prin schimbarea încadrării juridice dispusă prin sentința penală, instanța de

fond a procedat în mod nelegal și netemeinic. A procedat în mod nelegal întrucât a încălcat prevederile art.386 cod proc.pen. și a dispus direct prin sentința penală condamnarea inculpatelor persoane juridice pentru infracțiunea de complicitate la sustragere de sub sechestru prev. de art.48 cod penal rap. la art.261 cod penal, fără a pune în dezbaterea contradictorie a părților și a reprezentantului Ministerului Public noua încadrare juridică și fără măcar a dispune schimbarea încadrării juridice a faptei pentru care cele două inculpate au fost trimise în judecată. A procedat în mod netemeinic întrucât instanța de fond nu a motivat nici măcar într-un singur paragraf necesitatea condamnării inculpatelor direct pentru infracțiunea de complicitate la sustragere de sub sechestru prev. de art.48 cod penal rap. la art.261 cod penal, fără a pune în discuție o eventuală cerere de schimbare a încadrării juridice și fără a se pronunța măcar cu privire la o astfel de cerere, procedeu juridic de altfel impus obligatoriu de prevederile art.386 cod proc.pen. și ignorat cu desăvârșire de instanța de fond. Sub acest aspect, instanța de control judiciar se află în imposibilitate de a cenzura motivele avute în vedere de prima instanță atunci când aceasta a dispus condamnarea inculpatelor sub noua încadrare juridică, necunoscând argumentele avute în vedere de instanța de fond atunci când a decis să procedeze într-o asemenea manieră.

Pe cale de consecință, Curtea va înlătura aplicarea art.48 cod penal cu privire la infracțiunea prevăzută de art.261 alin.1 cod penal reținută în sarcina inculpatelor FEDERATIA ROMANA DE FOTBAL si LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL

Curtea mai are în vedere că prin motivele de apel, precum și prin concluziile susținute cu ocazia dezbaterilor, părțile civile ...SA, ..., ...- Legiunea XIII, ..., M. A-M, M.G-A, M.L - G, M.I.și P.G. au criticat sentința penală apelată solicitând schimbarea încadrării juridice a faptei din infracțiunea de sustragere de sub sechestru prev. de art.261 alin.1 cod penal în infracțiunea de evaziune fiscală prev. de art.9 alin.1 lit.g și alin.3 din Legea nr.241/2005 (24 de acte materiale) și infracțiunea de bancrută frauduloasă prev. de art.241 alin.1 lit.a sau lit.c cod penal (14 acte materiale)

Curtea apreciază ca nefiind fondată solicitarea de schimbare a încadrării juridice dispuse în cauză.

Astfel, în ceea ce privește infracțiunea de evaziune fiscală prev. de art.9 alin.1 lit.g și alin.3 din Legea nr.241/2005 (24 de acte materiale), această este incriminată ca fiind fapta de substituie, degradare sau înstrăinare de către debitor ori de către terțe persoane a bunurilor sechestrate în conformitate cu prevederile Codului de procedură fiscală și ale Codului de procedura penală în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale.

Infracțiunea de evaziune fiscală în varianta normativă a săvârșirii faptei de către un terț, presupune o înțelegere frauduloasă între acesta și un debitor ale cărui bunuri sunt sechestrate de stat, pentru acoperirea unor creanțe datorate de acesta din urmă bugetului consolidat al statului, înțelegere prin care terțul înstrăinează, degradează sau substituie bunuri aparținând debitorului, legal sechestrate de către un organ al statului, în scopul de a-l ajuta pe debitor să se sustragă de la plata obligațiilor fiscale.

Prin urmare, subiectul activ al infracțiunii săvârșește fapta de înstrăinare a bunurilor sechestrate în mod legal, cu intenția directă, calificată prin scop, de a ajuta o altă persoană să se sustragă de la îndeplinirea obligațiilor fiscale.

Curtea constată că această intenție calificată prin scop lipsește, în mod evident, în prezenta cauză, în condițiile în care nu s-a probat că inculpații S.M. și D.D. și inculpatele persoane juridice FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL ar fi urmărit „înstrăinarea” drepturilor de dispoziție deținute de S.C. ...S.A. asupra drepturilor federative de joc ale jucătorilor de fotbal în scopul de a ajuta acest club să se sustragă de la îndeplinirea obligațiilor fiscale.

Din contră, inculpații din prezenta cauză și partea civilă S.C. ...S.A. se află pe poziții de contradictorialitate, fiind imposibil de susținut teza că inculpații ar fi urmărit în realitate să ajute partea civilă să se sustragă de la îndeplinirea obligațiilor fiscale datorate bugetului consolidat al statului prin înstrăinarea respectivelor drepturi sechestrate.

De asemenea, în ceea ce privește infracțiunea de bancrută frauduloasă, aceasta este în incriminată în art.241 alin.1 lit.a cod penal ca fiind fapta persoanei, care în fraudă creditorilor, falsifică, sustrage sau distruge evidențele debitorului ori ascunde o parte din activul averii acestuia, iar în art.241 alin.1 lit.c cod penal ca fiind fapta persoanei care, în fraudă creditorilor, înstrăinează, în caz de insolvență a debitorului, o parte din active.

În ceea ce privește incriminarea prev. de art.241 alin.1 lit.a cod penal, Curtea constată că în speță nu sunt îndeplinite cerințele normative impuse de acest text legal în condițiile în care, prin rechizitoriu, nu s-a susținut că inculpații din prezenta cauză ar fi falsificat, sustras sau distrus **evidențele** S.C. ...S.A., prin noțiunea de evidențe înțelegându-se registrele contabile ale clubului cu privire la activitatea desfășurată în cauză. În acest sens, drepturile de dispoziție deținute de S.C. ...S.A. asupra drepturilor federative de joc ale jucătorilor de fotbal nu sunt echivalente noțiunii de evidențe ale acestui club. În același sens, Curtea constată că în rechizitoriu nu s-a susținut că inculpații din prezenta cauză ar fi ascuns parte din activele deținute de acest club, din contră toate operațiunile desfășurate ulterior excluderii provizorii a acestui club din FRF în legătură cu legitimarea jucătorilor clubului la alte echipe de fotbal realizându-se în mod deschis și public.

Referitor la varianta normativă incriminată de prev. art.241 alin.1 lit.c cod penal, Curtea constată că prin actul de sesizare al instanței nu s-a susținut că inculpații S.M. și D.D. și inculpatele persoane juridice FEDERAȚIA

ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL, ulterior hotărâri nr.6 din data de 20 iulie 2011 a Comitetului Executiv al FRF, de excludere provizorie a S.C. ...S.A., ar fi înstrăinat drepturile de dispoziție deținute de S.C. ...S.A. asupra drepturilor federative de joc ale jucătorilor de fotbal către alte cluburi de fotbal, în fraudă creditorilor acestui club. Sub acest ultim aspect, procurorul nu a susținut că prin legitimarea la noile cluburi a jucătorilor de fotbal aflați anterior datei de 20 iulie 2011 sub contract cu S.C. ...S.A., vreunul dintre inculpații din prezenta cauză a primit vreă sumă de bani sau vreun alt folos. Din contră, legitimarea jucătorilor în cauză la noile cluburi s-a făcut fără mijlocirea în vreun fel a inculpaților din prezenta cauză, ci exclusiv în baza unor contracte încheiate între acești jucători și noile cluburi.

Nu în ultimul rând, specific infracțiunii de bancrută frauduloasă în modalitatea incriminată de art.241 alin.1 lit.c cod penal este împrejurarea că doar persoana care deține un drept de proprietate asupra bunurilor respective le poate înstrăina. Cu alte cuvinte, doar debitorul, respectiv reprezentantul legal al debitorului, administratorul judiciar, lichidatorul, practicianul în insolvență poate să înstrăineze bunurile debitorului, în fraudă creditorului, întrucât doar o asemenea persoană poate să dețină calitatea de vânzător, de proprietar al bunului care urmează a fi înstrăinat. Or, în prezenta cauză niciunul dintre cei patru inculpați nu deținea la data faptelor, vreun drept de proprietate asupra drepturilor de dispoziție deținute de clubul în cauză asupra drepturilor federative de joc ale jucătorilor de fotbal legitimați la acel club. În realitate doar clubul deținea în proprietate drepturile de dispoziție asupra drepturilor federative de joc și doar clubul, prin reprezentanții legali, ar fi putut să înstrăineze aceste drepturi în dauna creditorilor săi.

Față de cele sus-expuse,

În ceea ce privește faptele reținute în sarcina inculpaților persoane fizice, S.M. și D.D., Curtea a apreciat deja că faptele de sustragere de sub sechestrul nu există în materialitatea lor, nefiind identificat nici măcar vreun jucător de fotbal, legitimat anterior datei de 20 iulie 2011 la S.C. ... S.A., care să fi fost legitimat efectiv de vreunul dintre acești doi inculpați la vreun club de fotbal ulterior datei de 20 iulie 2011.

Prin urmare, Curtea va dispune în temeiul art.16 alin.1 lit.a cod proc.pen. achitarea inculpaților S.M. și D.D. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de sustragere de sub sechestrul prev. de art.261 alin.1 cod penal cu referire la art.5 cod penal.

În ceea ce privește faptele reținute în sarcina inculpaților persoane juridice FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL, Curtea a apreciat că în ceea ce le privește nu a fost îndeplinită cerința esențială a existenței unui bun legal sechestrat, pentru a pune în discuție întrunirea celorlalte elemente constitutive ale infracțiunii de sustragere de sub sechestrul.

Pe cale de consecință, Curtea va dispune în temeiul art.16 alin.1 lit.b teza întâi cod proc.pen. achitarea inculpatelor FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL sub aspectul săvârșirii infracțiunii de sustragere de sub sechestrul prev. de art.261 alin.1 cod penal cu referire la art.5 cod penal.

III. Latura civilă

În ceea ce privește apelul formulat de partea civilă STATUL ROMÂN, prin AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ sub aspectul săvârșirii infracțiunii de sustragere de sub sechestrul, având în vedere soluțiile de achitare care urmează a fi pronunțate față de inculpații S.M., D.D., FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL, apelul declarat de această parte referitor la modalitatea în care prima instanță a soluționat latura civilă urmează a fi respins ca nefondat.

Totodată, ca efect al admiterii apelurilor inculpaților S.M., D.D., FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL sub aspectul laturii penale, Curtea va reforma în mod corespunzător latura civilă a sentinței penale apelate, cu privire la soluțiile care urmează a fi pronunțate în cazul acțiunii civile introduse de partea civilă STATUL ROMÂN, prin AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ, după cum urmează:

În temeiul art.397 alin.1 cod proc.pen., va respinge ca nefondată acțiunea civilă formulată de partea civilă STATUL ROMÂN, prin AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ față de inculpații S.M. și D.D.,

întrucât cei doi inculpați urmează a fi achitați în temeiul art.16 alin.1 lit.a cod proc.pen. în raport de infracțiunea de sustragere de sub sechestru prev. de art.244 alin.1 cod penal.

În temeiul art.25 alin.5 cod proc.pen., va lăsa nesoluționată acțiunea civilă formulată de partea civilă STATUL ROMÂN, prin AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ față de inculpatele FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL, întrucât cele două inculpate urmează a fi achitate în temeiul art.16 alin.1 lit.b teza întâi cod proc.pen. în raport de infracțiunea de sustragere de sub sechestru prev. de art.244 alin.1 cod penal.

În temeiul art.397 alin.5 cod proc.pen., va menține măsura sechestrului asigurător dispusă prin ordonanța nr...din data de 03 aprilie 2012 asupra bunurilor inculpatei LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL (aplicată prin procesul-verbal din data de 05 aprilie 2012 asupra imobilului situat în municipiul măsură care va înceta de drept dacă partea civilă STATUL ROMÂN, prin AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ nu va introduce acțiune în fața instanței civile în termen de 30 de zile de la rămânerea definitivă a hotărârii.

În ceea ce privește apelul formulat de partea civilă S.C. ... S.A., având în vedere soluțiile de achitare care urmează a fi pronunțate față de inculpații S.M., D.D., FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu, apelul declarat de această parte referitor la modalitatea în care prima instanță a soluționat latura civilă urmează a fi respins ca nefondat.

Totodată, ca efect al admiterii apelurilor inculpaților S.M., D.D., FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL sub aspectul laturii penale, Curtea va reforma în mod corespunzător latura civilă a sentinței penale apelate, cu privire la soluțiile care urmează a fi pronunțate în cazul acțiunii civile introduse de S.C. ... S.A., prin lichidator judiciar Agenția, după cum urmează:

În temeiul art.25 alin.5 cod proc.pen., va lăsa nesoluționată acțiunea civilă formulată de partea civilă S.C. ... S.A., prin lichidator judiciar Agenția .. față de inculpații S.M., D.D., FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL, întrucât cei patru inculpați urmează a fi achitați în temeiul art.16 alin.1 lit.b teza întâi cod proc.pen. în raport de infracțiunea de abuz în serviciu prev. de art.297 cod penal.

În temeiul art.397 alin.5 cod proc.pen., va menține măsura sechestrului asigurător dispusă prin ordonanța nr...din data de 03 aprilie 2012 asupra bunurilor inculpaților S.M. (aplicată prin procesul-verbal din data de 05 aprilie 2012 asupra imobilului situat în municipiul București, Strada Dr. Burghilea nr.10A, ap.1, sector 2), D.D. (aplicată prin procesul-verbal din data de 05 aprilie 2012 asupra imobilelor situate în și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL (aplicată prin procesul-verbal din data de 05 aprilie 2012 asupra imobilului situat în măsură care va înceta de drept dacă partea civilă S.C. ... S.A. nu va introduce acțiune în fața instanței civile în termen de 30 de zile de la rămânerea definitivă a hotărârii.

În ceea ce privește apelurile formulate de părțile civile ...SA, ..., ...- Legiunea XIII, ..., M. A-M, M.G-A, M.L - G, M.I.și P.G., Curtea apreciază că soluționarea acestor căi de atac declarate împotriva modalității în care prima instanță a soluționat latura civilă în ceea ce le privește se va realiza independent de soluțiile de achitare pronunțate în cauză de către prezenta instanță de control judiciar.

În acest sens, Curtea constată că părțile civile apelante, fie persoanele juridice ...SA, ..., ...- Legiunea XIII, ..., fie persoanele fizice M. A-M, M.G-A, M.L - G, M.I.și P.G. au formulat în fața primei instanțe cereri de constituire ca părți civile în cauză.

Analizând infracțiunile ce au constituit obiectul judecății în prezenta cauză, Curtea apreciază că aceste părți civile ar fi putut formula cereri de constituire ca părți civile doar în raport de infracțiunea de abuz în serviciu reținută în sarcina inculpaților S.M., D.D., FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL, întrucât numai această infracțiune ar fi fost de natură să producă un prejudiciu material sau moral în sarcina unei persoane juridice de drept privat sau unei persoane fizice.

Curtea apreciază că apelurile declarate de aceste părți civile împotriva soluției primei instanțe care a respins ca inadmisibile acțiunile civile formulate în cauză sunt nefondate. Sub acest aspect, Curtea apreciază că prima instanță, de altfel, nici nu trebuia să admită cererile de constituire ca părți civile formulate în cauză de apelanți, iar soluția care s-ar fi impus era aceea a respingerii ca inadmisibile chiar a cererilor de constituire ca părți civile în cauză formulate de aceste persoane.

Spre această concluzie, Curtea constată următoarele:

Conform art.19 alin.1 cod proc.pen. acțiunea civilă exercitată în cadrul procesului penal are ca obiect tragerea la răspundere civilă delictuală a persoanelor responsabile potrivit legii civile pentru prejudiciul produs prin comiterea faptei care face obiectul acțiunii penale, iar conform art.19 alin.2 cod proc.pen. acțiunea civilă se exercită de persoana vătămată sau de succesorii acesteia, care se constituie parte civilă împotriva inculpatului și, după caz, a părții

responsabile civilmente.

De asemenea, conform art.79 cod proc.pen. persoana care a suferit o vătămare fizică, materială sau morală prin fapta penală se numește persoană vătămată.

Nu în ultimul rând, conform art.371 cod proc.pen., judecata se mărginește la faptele și la persoanele arătate în actul de sesizare a instanței.

Aplicând dispozițiile legale sus citate la faptele deduse judecării, Curtea apreciază că în ceea ce privește infracțiunea de abuz în serviciu, doar S.C. ... S.A. are calitatea de persoană vătămată și doar aceasta s-ar putea constitui parte civilă în cauză, întrucât doar în raport de această persoană reprezentantul Ministerului Public a apreciat prin rechizitoriu că faptele inculpaților ar fi produs o vătămare a drepturilor și intereselor sale legitime.

În acest sens, Curtea constată că prin actul de sesizare, reprezentantul Ministerului Public a reținut în sarcina inculpaților **S.M. și D.D.** că, în calitate de conducători ai inculpatelor **FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL** aceștia și-ar fi îndeplinit în mod defectuos, cu știință și abuz de putere, atribuțiile de serviciu, care reprezintă încălcări prin lege sub aspectul drepturilor de a face sport, de a se apăra, de a apela la justiție, de a se bucura de un tratament nediscriminatoriu în materia aplicării de sancțiuni, dar în același timp și încălcări de statut al celor două organisme sportive naționale, ar fi desființat contractele civile intervenite între S.C. ... S.A. și jucătorii de fotbal, ar fi legitimat la alte cluburi sportive fără nicio contraprestație aferentă drepturilor federative ale acestora **cu vătămarea intereselor S.C. ... S.A.** și prejudicierea acesteia, fapte care întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu.

De asemenea, în sarcina inculpatelor **FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL**, prin același act de sesizare, s-a reținut că acestea, prin reprezentanții lor legali, ar fi exclus provizoriu pe S.C. ... S.A., ar fi pus în executare de îndată această hotărâre, făcută cu știință de către reprezentanții acestor persoane, ce a avut drept rezultat stingerea raporturilor juridice dintre club și jucătorii de fotbal, ar fi dat jucătorii la alte cluburi sportive, fără o contraprestație aferentă drepturilor federative referitoare la aceștia, drepturi aflate sub sechestru fiscal și club aflat în insolvență, **cu păgubirea S.C. ... S.A.**

Prin urmare, Parchetul nu a înțeles să formuleze o acuzație împotriva inculpaților S.M., D.D., FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL că prin faptele presupus săvârșite ar fi produs vreo vătămare a drepturilor și intereselor legitime a altor persoane, cum ar fi persoanele juridice ...SA, ..., ...- Legiunea XIII, ..., sau persoanele fizice M. A-M, M.G-A, M.L - G, M.I.și P.G..

Or, în măsura în care judecata trebuie să se limiteze la fapta arătată în actul de sesizare, judecata se va limita la această faptă atât în ceea ce privește latura penală a cauzei, cât și în ceea ce privește latura civilă a cauzei.

Consecința aplicării art.371 cod proc.pen. la speța dedusă judecării sub aspectul laturii civile este faptul că doar S.C. ... S.A., în calitate de persoană vătămată în drepturile și interesele sale juridice, poate să formuleze pretenții civile de orice natură de la inculpații din prezenta cauză.

Curtea, în raport de cele anterior expuse, apreciază că în atare condiții nici nu prezintă importanță dacă părțile civile apelante ...SA, ..., ...- Legiunea XIII, ..., M. A-M, M.G-A, M.L - G, M.I.și P.G. ar fi suferit vreun prejudiciu, moral sau material, prin faptele deduse judecării, întrucât procurorul a înțeles să dispună trimiterea în judecată a inculpaților S.M., D.D., FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL doar în raport de faptele de abuz în serviciu care ar fi adus atingere drepturilor și intereselor legitime unei singure persoane, respectiv S.C. ... S.A.

Prin actul de sesizare, reprezentantul Ministerului Public nu a descris că faptele inculpaților anterior menționați ar fi adus atingere drepturilor și intereselor legitime a altor persoane, fizice sau juridice, în afară de S.C. ... S.A., iar a accepta susținerile părților civile apelante ...SA, ..., ...- Legiunea XIII, ..., M. A-M, M.G-A, M.L - G, M.I.și P.G. că prin faptele inculpaților s-ar fi adus atingere și drepturilor și intereselor legitime ale acestora, ar constitui o extindere a limitelor judecării impuse de art.371 cod proc.pen., fapt care este inadmisibil în cadrul procesului penal.

În situația în care aceste părți civile consideră că inculpații din prezenta cauză le-ar fi produs vătămări drepturilor și intereselor acestora legitime prin săvârșirea unor fapte de natura celor descrise de procuror prin rechizitoriu, aceste părți au deschisă calea dreptului comun, putându-se adresa instanțelor civile cu acțiuni în justiție, cu respectarea regulilor impuse în materia respectivă.

Însă, în cadrul prezentului proces penal, Curtea apreciază că părțile civile apelante ...SA, ..., ...- Legiunea XIII, ..., M. A-M, M.G-A, M.L - G, M.I.și P.G. nu sunt îndreptățite să formuleze cereri de constituire părți civile prin care să solicite daune morale și materiale de la inculpații S.M., D.D., FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL.

Față de cele anterior expuse, Curtea va respinge ca nefondate apelurile declarate de părțile civile apelante ...SA, ..., ...- Legiunea XIII, ..., M. A-M, M.G-A, M.L - G, M.I.și P.G..

Față de toate considerentele anterior expuse, Curtea, în temeiul art.421 pct.2 lit.a cod proc.pen., va **admite apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și de inculpații S.M., D.D., FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL** împotriva Sentinței penale nr.1461 din data de 13 iunie 2016, pronunțată de Tribunalul București – Secția I Penală în Dosarul nr.9319/3/2014, astfel cum a fost modificată prin încheierea de îndreptare a erorii materiale din data de 12 iulie 2016, va desființa, în parte, sentința penală atacată și în totalitate încheierea de îndreptare a erorii materiale, numai în limitele deja precizate și, procedând la rejudecarea cauzei în fond, va hotărî în sensul celor anterior menționate.

Vor fi menținute celelalte dispoziții ale sentinței penale apelate, care nu au fost criticate și în privința cărora nu se constată, nici din oficiu, motive de desființare.

În temeiul art.275 alin.3 cod proc.pen., cheltuielile judiciare aferente fazei de urmărire penală și fazei de judecată în primă instanță vor rămâne în sarcina statului.

În temeiul art.275 alin.3 cod proc.pen., cheltuielile judiciare aferente apelurilor admise vor rămân în sarcina statului.

În temeiul art.275 alin.6 cod proc.pen., onorariile parțiale ale apărătorilor din oficiu desemnați pentru inculpații S.M., D.D., FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL, în cuantum de 130 lei fiecare, vor rămâne în sarcina statului și se vor avansa din fondurile Ministerului Justiției.

În temeiul art.421 pct.1 lit.b cod proc.pen., va **respinge ca nefondate apelurile declarate de părțile civile STATUL ROMÂN, prin AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ, S.C. ... S.A., prin lichidator judiciar Agenția ..., S.C. ...S.A., ..., ASOCIAȚIA ...- LEGIUNEA XIII, ASOCIAȚIA ..., P.G., M. A-M, M.G-A, M.L - G și M.I..**

În temeiul art.275 alin.2 și alin.4 cod proc.pen., le va obliga pe fiecare dintre aceste părți civile apelante la plata către stat a sumei de 2.000 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare.

Va dispune restituirea către apelantele părți civile S.C. ...S.A., ASOCIAȚIA ...- LEGIUNEA XIII, ASOCIAȚIA ..., P.G., M.G-A și M.L - G a DVD-ului sigilat depus pentru obținerea unei copii a înregistrării ședinței de judecată din data de 08 martie 2017 (fila 5, vol.XIV, dosar de apel).

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

D E C I D E :

I. În temeiul art.421 alin.1 pct.2 lit.a cod proc.pen., **admite apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și de inculpații S.M., D.D., FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL** împotriva Sentinței penale nr.1461 din data de 13 iunie 2016, pronunțată de Tribunalul București – Secția I Penală în Dosarul nr.9319/3/2014, astfel cum a fost modificată prin încheierea de îndreptare a erorii materiale din data de 12 iulie 2016.

Desființează în parte sentința penală și în totalitate încheierea de îndreptare a erorii materiale și rejudecând în fond:

Înlătură dispoziția privind schimbarea încadrării juridice din infracțiunea prevăzută de art.297 cod penal în infracțiunea prevăzută de art.48 cod penal raportat la art.297 cod penal cu privire la inculpatel FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL (pct.II din dispozitivul sentinței penale).

Înlătură aplicarea art.48 cod penal cu privire la infracțiunea prevăzută de art.261 alin.1 cod penal reținută în sarcina inculpatel FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL.

1. În temeiul art.396 alin.5 cod proc.pen. raportat la art.16 alin.1 lit.b teza întâi cod proc.pen., **achită pe inculpatul S.M.** sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art.297 cod penal cu aplicarea art.308 și art.309 cod penal și cu referire la art.5 cod penal.

În temeiul art.396 alin.5 cod proc.pen. raportat la art.16 alin.1 lit.a cod proc.pen., **achită pe inculpatul S.M.** sub aspectul săvârșirii infracțiunii de folosirea influenței sau autorității prev. de art.13 din Legea nr.78/2000 cu referire la art.5 cod penal.

În temeiul art.396 alin.5 cod proc.pen. raportat la art.16 alin.1 lit.a cod proc.pen., **achită pe inculpatul S.M.**

sub aspectul săvârșirii infracțiunii de sustragere de sub sechestrul prev. de art.261 alin.1 cod penal cu referire la art.5 cod penal.

2. În temeiul art.396 alin.5 cod proc.pen. raportat la art.16 alin.1 lit.b teza întâi cod proc.pen., **achită pe inculpatul D.D.** sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art.297 cod penal cu aplicarea art.308 și art.309 cod penal și cu referire la art.5 cod penal.

În temeiul art.396 alin.5 cod proc.pen. raportat la art.16 alin.1 lit.a cod proc.pen., **achită pe inculpatul D.D.** sub aspectul săvârșirii infracțiunii de folosirea influenței sau autorității prev. de art.13 din Legea nr.78/2000 cu referire la art.5 cod penal.

În temeiul art.396 alin.5 cod proc.pen. raportat la art.16 alin.1 lit.a cod proc.pen., **achită pe inculpatul D.D.** sub aspectul săvârșirii infracțiunii de sustragere de sub sechestrul prev. de art.261 alin.1 cod penal cu referire la art.5 cod penal.

3. În temeiul art.396 alin.5 cod proc.pen. raportat la art.16 alin.1 lit.b teza întâi cod proc.pen., **achită pe inculpata FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL** sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art.297 cod penal cu aplicarea art.309 cod penal și cu referire la art.5 cod penal.

În temeiul art.396 alin.5 cod proc.pen. raportat la art.16 alin.1 lit.b teza întâi cod proc.pen., **achită pe inculpata FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL** sub aspectul săvârșirii infracțiunii de sustragere de sub sechestrul prev. de art.261 alin.1 cod penal cu referire la art.5 cod penal.

4. În temeiul art.396 alin.5 cod proc.pen. raportat la art.16 alin.1 lit.b teza întâi cod proc.pen., **achită pe inculpata LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL** sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art.297 cod penal cu aplicarea art.309 cod penal și cu referire la art.5 cod penal.

În temeiul art.396 alin.5 cod proc.pen. raportat la art.16 alin.1 lit.b teza întâi cod proc.pen., **achită pe inculpata LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL** sub aspectul săvârșirii infracțiunii de sustragere de sub sechestrul prev. de art.261 alin.1 cod penal cu referire la art.5 cod penal.

5. În temeiul art.397 alin.1 cod proc.pen., respinge ca nefondată acțiunea civilă formulată de partea civilă STATUL ROMÂN, prin AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ față de inculpații S.M. și D.D..

În temeiul art.25 alin.5 cod proc.pen. lasă nesoluționată acțiunea civilă formulată de partea civilă STATUL ROMÂN, prin AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ față de inculpații FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL.

În temeiul art.397 alin.5 cod proc.pen., menține măsura sechestrului asigurător dispusă prin ordonanța nr...din data de 03 aprilie 2012 asupra bunurilor inculpaților LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL (aplicată prin procesul-verbal din data de 05 aprilie 2012 asupra imobilului situat în municipiul ... măsură care încetează de drept dacă partea civilă .. prin AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ nu introduce acțiune în fața instanței civile în termen de 30 de zile de la rămânerea definitivă a hotărârii.

6. În temeiul art.25 alin.5 cod proc.pen., lasă nesoluționată acțiunea civilă formulată de partea civilă S.C. ... S.A., prin lichidator judiciar Agenția .. față de inculpații S.M., D.D., FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL.

În temeiul art.397 alin.5 cod proc.pen., menține măsura sechestrului asigurător dispusă prin ordonanța nr...din data de 03 aprilie 2012 asupra bunurilor inculpaților S.M. (aplicată prin procesul-verbal din data de 05 aprilie 2012 asupra imobilului situat în municipiul D.D. (aplicată prin procesul-verbal din data de 05 aprilie 2012 asupra imobilelor situate în municipiul și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL (aplicată prin procesul-verbal din data de 05 aprilie 2012 asupra imobilului situat în municipiul măsură care încetează de drept dacă partea civilă S.C. ... S.A. nu introduce acțiune în fața instanței civile în termen de 30 de zile de la rămânerea definitivă a hotărârii.

7. În temeiul art.275 alin.3 cod proc.pen., cheltuielile judiciare aferente fazei de urmărire penală și fazei de judecată în primă instanță rămân în sarcina statului.

În temeiul art.275 alin.3 cod proc.pen., cheltuielile judiciare aferente apelurilor admise rămân în sarcina

statului.

În temeiul art.275 alin.6 cod proc.pen., onorariile parțiale ale apărătorilor din oficiu desemnați pentru inculpații S.M., D.D., FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL și LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL, în cuantum de 130 lei fiecare, rămân în sarcina statului și se avansează din fondurile Ministerului Justiției.

II. În temeiul art.421 alin.1 pct.1 lit.b cod proc.pen., **respinge ca nefondate apelurile declarate de părțile civile STATUL ROMÂN, prin AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ, S.C. ... S.A., prin lichidator judiciar Agenția .., S.C. ...S.A., ..., ASOCIAȚIA ...- LEGIUNEA XIII, ASOCIAȚIA ..., P.G., M. A-M, M.G-A, M.L - G și M.L.**

În temeiul art.275 alin.2 și alin.4 cod proc.pen., obligă pe fiecare dintre aceste părți civile apelante la plata către stat a sumei de 2.000 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare.

Dispune restituirea către apelantele părți civile S.C. ...S.A., ASOCIAȚIA ...- LEGIUNEA XIII, ASOCIAȚIA ..., P.G., M.G-A și M.L - G a DVD-ului sigilat depus pentru obținerea unei copii a înregistrării ședinței de judecată din data de 08 martie 2017 (fila 5, vol.XIV, dosar de apel).

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 15 iunie 2017.

WWW.JURI.RO